

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 71

Izlazi subotom

Zagreb, 12. rujna 2009.

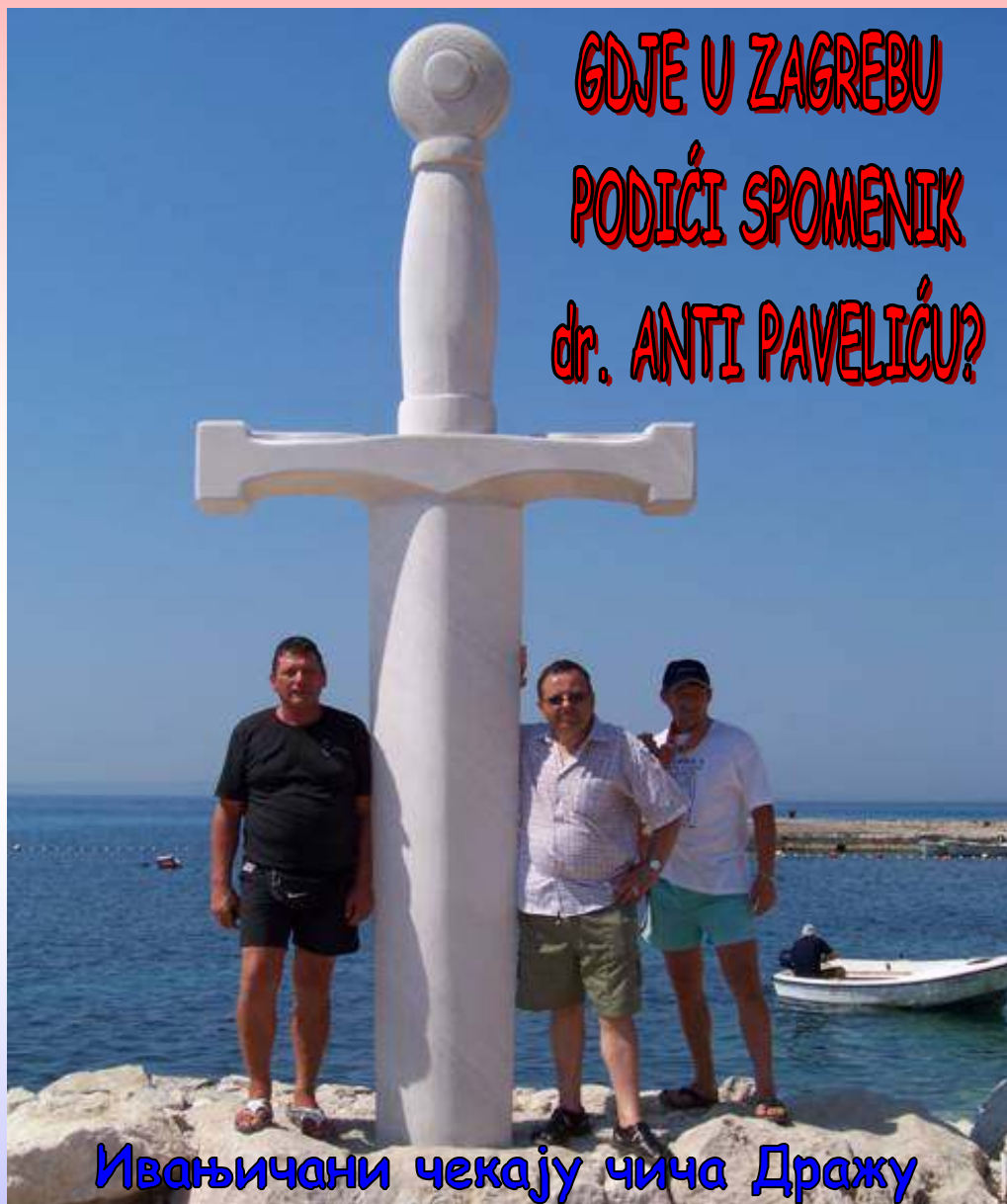
Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Pisma Borčetu	3
Glasujmo	4
Križ	5
Okupljanje domoljubnih Hrvata	7
TODOS POR LA PATRIA	19
Hrvatska knjižara	26
Podsjećamo	27
Povijest i čovjek	28
Manifest	29
Predsjednik	32
Zgodopis	38
Osvrti	41
Bosno moja	45
Živjeti NDH	49
Hrvatski jezik	50
Čitajte s nama	51
I liječnici i pjesnici	53
Roman u nastavcima	54
Bog nas je stvorio	56
Srbska posla	59
Josina u Domovinskom ratu	60
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada

30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

Ивањичани чекају чича Дражу

MAČ KRALJA ARTURA, Podstrana, 2009.

(S lijeva: Šime Marić-Banje graditelj mača, Lujo Medvidović, autor knjige Castus i pravda i Marin Marić-Banje, predsjednik udruge Arturius)

NAZOROVA 57

DRUGO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I
DRŽAVOTVORNIH HRVATA

Zagreb, 19. rujna 2009. u 10 sati

(ispred kuće Josipa Manolića)

HRVATSKI ČOVJEK

prof. Grga Rupčić, Gospić

Nikoli Zduniću - Toti
povodom smrti 27. prosinca 1997.

Tuguje Gospić, Kaniška tuguje,
 Bol i tjeskoba tište nam grudi
 "redom po jedan odhodu gospoda"
 Na put bez povratka - odhode ljudi.

I Ti nam ode u tužne daljine
 Ili visine - teško je reći,
 Ali slutimo čitavim bićem
 Da si od zaborava i smrti veći.

Bio si čovjek velika srca
 A duša Tvoja - razlivena rijeka;
 Mirna i plovna čitavim tokom
 Za svega Tvoga životna vijeka.

Bio si vedro nebo nad glavom,
 Velebit, Lika, vriština kamen,
 "melem na rani, duga u oblaku ..."
 Bio si HRVATSKI ČOVJEK - Amen.

Ličanin

ZAKON ZA LUSTRACIJU

Kapetan Borče Nikolov

Kale 14

SKOPJE – R MAKEDONIJA

Dragi kapetane,

Obradova me Tvoja vijest da je, konačno, počela provedba makedonskog Zakona za lustraciju. Nekako je bilo i vrijeme. Bolje ikad, nego nikad, kako lijepo kaže naš i vaš narod. Kamo sreće da se to moglo dogoditi prije 40-tak godina. Ti bi sada bio vrlo uvaženi g. "đeneral" u penziji, s velikom mirovinom i prostranim stanom, s vikendicom na Ohridskom jezeru, umjesto što u ovoj kasnoj životnoj dobi, kao bivši, unazađeni, kapetan, i dalje mrčiš poslužnički po advokatskim kancelarijama. I to samo onda kad se neki odvjetnik umili pozvati te.

Da, dobro je što si mi se javio i tako me podsjetio na ona vremena. Rado se sjetih kako smo nas dvojica zajedno obilazili tvoje Kale, za vrijeme moga posljediplomskog studija iz "monetarno-kreditnih problema" u Skopju 1966. i 1967. godine, dok si mi pokazivao tamošnju odvjetničku industriju. Jedva sam to tada mogao povjerovati, ali danas itekako dobro znam i osjećam kako radi i djeluje taj (ne) pravnički ustroj i stroj. Cijela ulica, odvjetnik do odvjetnika. I svi imaju posla. Eh, što ti je ta naša balkanska nafaka! Moraš mi javiti kako stoji s tim danas, jer me već odavno tamo nije bilo.

Što li je sa Stevom (šahira li još?), čime se bavi Pele (ako je živ), ima li još onako puževa na Vodnom

(nigdje ih i nikada nisam toliko vidio).

Dobri moj Borče,

Lijepo je to, dakle, što je krenula lustracija u Makedoniji. Samo, što će reći na to Beograd. Bez njega, ne znam kako će ići. Tamo su i dalje oni najvažniji dosijeji. Ako još uvijek uopće postoje. Uništavalo se i uništilo mnogo toga. Uništilo i posakrivalo. Kako bi inače mogli vrli drugovi u miru i nesmetano i dalje vladati.

Ipak, u vas je nešto krenulo. Mi u Hrvatskoj teško ćemo i toliko dočekati. Hoću reći, ono što pouzdano znam, nikad vi u Makedoniji niste imali udbaške kadrove našeg kalibra. Ne da ih nije bilo kod vas, nego naša je tradicija daleko dulja i - izdašnija. Jezgro se začelo u našim krajevima, pa su i mogućnosti napredovanja bile daleko veće, pa samim tim i rezultati bolji. Pogledaj! Sve sami kapitaci: Vladimir Bakarić, Jakov Blažević, Ivan Stevo Krajačić, Josip Manolić, Milutin Baltić, Dušan Dragosa-

vac, Milka Planinc, Ivan Fumić, ... Broza i Krlježu da i ne spominjem.

Dobri, predobri za odstrjel. Znajuto oni. Mislím, oni preživjeli.

Zato ti iz Hrvatske niti ne mogu javiti slične dobre vijesti. Lustracija se ovdje čak ni ne spominje. Glasila pak, u njihovo ime kažu, da oni sami (iz skromnosti) to ne ni morali govoriti, da je sve to s lustracijom nepotrebno. Narod kao ne traži, a i što bi se time postiglo? Bravo za drugove!

Dragi prijatelju,

Donekle se i ja moram s njima složiti, ako mi se već ne će šutjeti. Što bih drugo i mogao učiniti? Sve je, zaista sve, opet u njihovim rukama: položaji, novci, a iznad svega batina (čitaj: Državno odvjetništvo). Što bi se moglo promijeniti lustracijom? I trebalo? Nakon Tita, Tito! Uostalom, tko bi lustraciju i provodio, nego oni. Stručnost iznad svega! Udbaška.

Mi u Hrvatskom uljudbenom pokretu, naivni kakvi već jesmo, kušali smo na svoju ruku lustrirati Josipa Perkovića. Da, upravo onoga udbaškog macana što je dao ustrijeliti Stjepana Đurekovića (da je samo njega), ali su Mladen Bajić i Ratko Ščekić (uzdanica i pouzdanica Županijskog suda u Zagrebu) rekli svoje odlučno: NE!

Ovaj put samo toliko. U priglu ti šaljem našu žalbu uloženu na Ščekićevo rješenje. Pročitaj, Lakše ćeš shvatiti ono što ću ti napisati idućeg tjedna.

Do tada, ostaj mi živo i zdravo.

Kapetan Borče Nikolov

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

IN HOC SIGNO VINCES!

Mile Prpa, Zagreb

Godine 312 pred samu bitku kod Mulvijeve mosta, rimskom Caru Konstantinu, prema legendi, ukazao se križ s natpisom - *In hoc signo vinces!* (U ovom znaku pobjeđuješ). Car je odmah naredio da svi vojnici na svoje štitove stave znak križa. U tom znaku je hametice porazio vojsku uzurpatora Maxentiusa. To je bio uvod u *Milanski edikt* kojim je po prvi put kršćanstvo izjednačeno sa drugim religijama u Rimskom Carstvu, ili jasnije kazano – kršćanstvo je dobilo slobodu javnog djelovanja. U svakom slučaju riječ je o jednom od prijelomnih trenutaka u povijesti kršćanstva. Od tog momenta križ je pobjedonosno postao javni znak i simbol koji predstavlja misterij Krista.

Križ nikako nije ideološki znak ili simbol, on je mnogo, mnogo više – križ je simbol misterija žrtvovanja za ljubav čovjeka, misterij Krista. Političke simbole na javna mjesta postavljaju političke pristalice, a skidaju ih politički protivnici. Sa križem je situacija posve drugačija. Križ postavlja Ljubav, a skida ga Mržnja – želi ga Dobro, a ruši ga Zlo. A Ljubav i Mržnja, te Dobro i Zlo su opće i vječne kategorije i nemaju ništa zajedničko s nekim političkim pokretom ili ideološkom usmjerenošću. Kao što su dan i noć vječni i nemaju nikakve veze sa politikom.

Ako se sa najvišeg državnog mjesta poziva na izbacivanje križeva iz javnih prostora, to pokazuje da u toj državi do kraja ne vlada sloboda, prvenstveno ne ona vjerska i da to državno uređenje nije do kraja sačinjeno po mjeri 95% kršćanskog stanovništva

u slučaju Hrvatske, koje prihvaća križ i po njemu pokušava živjeti.

Jednako tako, ako ne još i gore, bila bi naredba vlasti da se križevi postave u sve javne prostore, institucije vlasti i slično. Križ simbolizira misterij žrtve za ljubav čovjeka, zato se križu ne može naređivati gdje će biti postavljen, jer **njega postavlja Ljubav**.

A Ljubav, jednako kao i Križ nije moguće pobijediti. To nije uspjelo ni brojnim diktatorima i zločincima poput Dioklecijana, Napoleona, Lenjina, Staljina, Broza, kao ni Narodnoj (komunističkoj) fronti Španjolske kada su **javno organizirali streljanje križeva i raspela** po gradskim trgovima, i sl. Skoro dvije tisuće godina postojanja Križa, svakome, iti malo razumnom čovjeku pokazuje – da Križ nije moguće pobijediti.

Zato **svaki napad na Križ je sulud** jer je to napad na Ljubav, koju ljudi nose u svojim srcima. Ljubav se može pobijediti samo još većom ljubavlju, a nikako nasiljem i mržnjom. Svaka politika, osim politike Dobra je pred Križem nemoćna. A Krist je najveća Ljubav koja je do sada u povijesti poznata. Mrze ga i ne prihvaćaju

oni koji ga nisu upoznali, ili se nisu potrudili upoznati ga.

Zato oni koji javno pozivaju na izbacivanje križeva iz javnih prostora, gdje nisu ni unešeni po nečijoj naredbi, a najmanje po naredbi vlasti, pokazuje da takva osoba u sebi samoj nema izgrađene duhovne vrijednosti, i da zapravo ne zna i sama što govori, a još manje što u javnosti znače njezine nebulozne izjave o križu. To posebno bolno osjeća cijela Hrvatska iz dva razloga. Prvi je svakako što je Katolička crkva u Hrvata, neusporedivo najzaslužija za kakav takav opstanak ovog naroda na njegovome tlu, a druga je što su naši branitelji u Domovinskom ratu nosili krunice s križem oko svojih vratova – i sada njihov vrhovni zapovjednik u miru naređuje da se križevi izbace iz javnih prostora.

Za nešto više od dvadesetak godina, točnije 2033.g napunit će se ravno dvije tisuće godina od razapinjanja Krista na križ na Golgoti. I dogodit će se da će te godine po čitavom svijetu na brdima i uzvisinama biti postavljeno na tisuće križeva i to vrlo velikih. Kao što su jednako tako i brojni križevi postavljeni i 1933. g.

In hoc signo vinces – i ti naša Hrvatska! I zato ti je krajnji čas da na ovim predstojećim predsjedničkim izborima **izabereš kršćanskog vladara**, da se vratiš tradiciji hrvatske srednjovjekovne države, kada su naši odreda časni kneževi i kraljevi isticali da su – katolički vladari. A jednako tako kasnije i naši časni banovi. I na kraj pameti im nije padalo da naređuju izbacivanje križeva, već su stalno isticali da se bore - **za krst časni i slobodu zlatnu!**

KAKO JE MESIĆ UOPĆE MOGAO POSTATI PREDSJEDNIK HRVATSKE, KAD JE 1991. GODINE HRVATSKU RUŠIO S JNA

Branko Stojković, Bjelovar

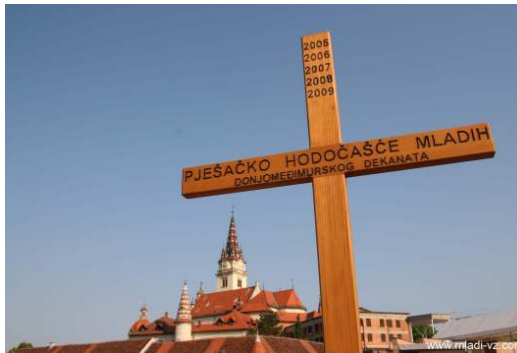
Krivotvoreni i lažni predsjednik

Od hrvatskog naroda se vješto krilo, da se na čelu države nalazi paranoično-narcisoidna ličnost i samovoljni diktator, koji je dosad počinio mnoge krvave pogreške na račun hrvatskog naroda. Mesiću, kao bivšem vođi odjela Jugoslavenske državne bezbjednosti (UDB-e) Beograd je bio drugi dom, a nakon raspada SFRJ-a, Hrvatima je on (poslije) postao predsjednik. Pitam se: Je li hrvatski narod poludio? Mnogi Mesićevi agenti su među nama i u hrvatskim obavještajnim službama te policiji. Neki špijuni su među vodećim političarima, visoko pozicioniranim časnicima, kao i oni koji su se skinuli iz JNA, i prešli na našu stranu. Pogledajmo samo taj zagrljaj naše političke vrhuške i nove premijerke Jadranke Kosor, koja je stalno nasmijana pred TV-e kamerama kao kakva luđakinja. Danas smo suočeni s najvećim padom hrvatske nacije – čak je i sve veća glad prisutna oko nas.

Postoje još uvijek simboli propalog „komunističkog carstva“

Veze s ruskim obavještajnim službama održale su Vrhovnog komandanta JNA Stjepana Mesića na političkoj sceni. O tome svjedoči i preseljenje njegovog glavnog generala Veljka Kadrijevića u Moskvu i kao i drugih ljudi iz UDB-e. Iza kozmetičkih promjena u Hrvatskoj skrivaju se bivši partijci. Zato još i danas postoji u Zagrebu Trg Maršala Tita i u Bjelovaru uli-

ca Ante Trumbića, predsjednika Odbora jugoslavenskog ujedinjenja. Još postoji Trumbićevo pismo Franku Potočnjaku, članu Odbora, u kome se kaže: „Pokušaj naći formu za skupljanje dobrovoljaca iz Rusije...“ Stjepan Mesić od te „izbjegličke grupe“ svaki put kad dođe (tobože) službeno, dobro je dočekan – od svog ljubija. Pokradeni kapital iz Hrvatske od naroda polako je odlazio i prenosio se u ruke „ruskih oligarha“.

Likvidacija Hrvatske – izdaja hrvatskih generala i nacionalne časti

Na žalost, Mesić je bio godinama legalni pismonoša i „dostavljač“ haaškog tužiteljstva. Kakve je sve manipulacije „utrapio“ tužiteljima radi podizanja optužnice protiv hrvatskih generala: Ante Gotovine, Mladena Markača, Ivana Čermaka, i drugih! Već od svibnja 1996., Mesić je aktivirao istrage i haaška dosjee. Na tisuće stranica materijala završili su pred tim tribunalom. Onda je ubrzo poslije toga otputovao u Haag svjedočiti, na štetu Hrvatima. Raspliće se Mesićevo klupko. A Mesić nema kome položiti račune. Stjepan Mesić kaže – za Hrvate koji rade u Njemačkoj – da su oni na kursu neofašističkog ponašanja. Zato što su Mesića u Münchenu doče-

kali s izvješnim parolama: „Izdajniče“, „Vrati novac“, „Mesićev ured sjedište je UDB-e.“

Neka Mesić odstupi s vlasti

Nakon deset uzaludnih godina Mesića na čelu Hrvatske, hrvatski narod je dokraja propao. Mesić je ponovo doveo – ne Jugoslaviju, nego sad Hrvatsku u bankrot i izbijanje rata. Njemu opet ne fali (za to) ni dlaka s glave. Nitko u ovoj državi ne radi, a i oni koji rade, plaćeni su da (ne) rade. Stjepan Mesić je iskoristio slabost Hrvata, da organizira Haaški sud u sudskom procesu – hrvatskim vojskovođama, na osnovu lažnih dokumenata i svjedoka. Te da svojim protivnicima, odnosno „hrvatskim uznicima“ osigura izrečene najstrože kazne. Ja bih Hrvatsku ovako definirao – država uzdignute glave, s poderanim čarapama na nogama. I kakav je predsjednik - takav je i narod. Kakav je narod – takav je i predsjednik. Dobro se sjećam s koliko je zanosa i mržnje Mesić govorio protiv Srba, i kako su oni loši ljudi, a danas je on prvi čovjek koji iz svih srušenih mostova iza sebe – revno gradi nove mostove. Za sve vrijeme burnih događanja i u (bivšoj) Jugoslaviji i sad u Hrvatskoj, Mesić je bio u žarištu događaja, glavna karika. Stjepan Mesić se pred Hrvatskim Saborom i Vladom RH, tom kamarilom, mogao pohvaliti kako je učinio značajan potez, baš zato što su mu se oni se stavili u zaštitu do kraja života.

PISMO HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA JOSIPU MANOLIĆU

JOSIP MANOLIĆ
Nazorova 57
10000 ZAGREB

no upriličujemo Okupljanje domovinskih i državotvornih Hrvata. Ovaj put, 19. rujna 2009. u 10 sati – pred Vašom kućom u Zagrebu, Nazorova 57.

Cijenjeni g. Manoliću,

Krvavi tragovi partizansko-komunističkih zlodjela više nisu nikakva tajna. Kostu stotina i stotina tisuća, možda i milijuna, nedužnih hrvatskih domoljuba razbacane su na sve četiri strane svijeta. Počelo je na bleiburškom polju, a završilo – ako je ikad završilo – na bezbrojnim stratštima i jamama Austrije, Slovenije, Hrvatske, Srbije, Bosne i Hercegovine, Crne Gore i Makedonije, te tko zna gdje sve još. Često su te kosti ostale bez križa ili bilo koje druge oznake koja bi označila da su tu pokopane.

Uvijek bez suda i sudišta. Nemilosrdno. I s vampirskim užitkom.

Također, uvijek bez ikakve osude zločinaca, osude ili presude, jer kako ovih dana reče visoki hrvatski državnik: "Pa, što hoćete, bio je to najobičniji dernek"! Da, za nekoga dernek, ta nekoga zadnji dah i ukočene oči, koje plavetnilo neba više nikada ne će vidjeti, a svoje obitelji susresti.

Sve to za nekoga kojemu bi i Drakula mogao biti – tek šegrtom. Dernek od golih probodenih i osakaćenih tijela. Dobro, što od tih jadnih ljudskih ostataka nisu uzimani "donirani" organi. Nije to, naime, dopuštal tadašnja tehnologija. Inače ...

Poštovani g. Manoliću,

Hrvatski uljudbeni pokret, isto tako, uvijek zna na kojoj je strani. Nikada na strani onih kojima je ljudska smrt veselje i prigoda za orgije. Neprekidno među onima, skupa s onima, kojima zločinci svojevrijno uskraćuju pravo na život, pravo na radosti od Boga im namijenjene. Dane, a od Sotone oduzete.

Stoga, po drugi put, nakon posjete domu Stjepana Hrašaka, nedvojbenog ubojice hrvatskih franjevaca i svećenika na Macejskoj gori u lipnju 1945. godine, ponov-

Zašto?

U kronikama, birajući najblaže osvrte, pročitali smo i sljedeće:

"U vođenju rata i oslobađanju bjelovarskog kraja od ustaške i domobranske vojske, po naređenju Josipa Manolića skidalo se ljude s vlaka i odvodilo, od kojih se nekima gubi svaki trag. Po svjedočanstvu starijih, Manolić samo viče 'vodi!' te njegovi partizani po 'de facto' kratkim postupcima - odmah likvidiraju one izdvojene. Dok je 1992. godine vršena eshumacija žrtava u šumi Lug, djelatnici SZUP-a (Službe za zaštitu ustavnog poretka) sve su snimali s videokamerom - no, ne zna se, gdje su danas ti filmovi?"

Uvaženi g. Manoliću,

Nismo sudište, niti to želimo biti. Neka povijest učini ono što se od nje s pravom očekuje. Mi od Vas tražimo samo pokajanje i molitvu za nevine žrtve komunističkih zlodjela u kojima ste sudjelovali. Pozivamo Vas kao gosta, ne optuženika, na Okupljanje, ali prije toga želimo obaviti i primjeren razgovor u Vama.

S poštovanjem

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

Zadnje počivalište blaženog Alojzija Stepinca

P.S. – Priloženo dostavljam o Vam dosad pripremljene govore za Okupljanje koje su nam poslali fra Martin Planinić iz Mostara i Josip Kokić iz Zagreba.

MIR S MUSLIMANIMA DOBRO JE, KOJE SMO NASLIJEDILI OD PAVELIĆA!

fra Martin Planinić, Ploče-Tepčici, 5. rujna 2009.

Braćo i sestre,

Javljam vam se i prigodom ovoga skupa pred kućom Josipa Manolića. Poštujem skup, premda ne razumijem izbor mjesta. Mogao je takav skup biti i na drugom mjestu. Zašto nije? Meni je zasad nebitno. No, bitno mi je da se na tom skupu vladate u skladu s tradicijom hrvatske kulture i kršćanske vjere kojom je prožeta većina Hrvata i ostalih građana zajedničke nam domovine Hrvatske.

Ne znam što ćete tom prigodom reći. Skriveno mi je. No, to recite bez vrijeđanja. Istinu kažite bez povrjede ljubavi. Jer, kršćanski je istinovati u ljubavi. Držim da biste tako učinili i bez ovoga mog prijedloga, a predložio sam vam način vladanja, kako biste

vidjeli da se slažemo i da smo na istim valnim dužinama.

S Josipom Manolićem susreo sam se jedanput u njegovu uredu, kad sam mu donio svoju knjigu „Tko je izdao Kavrana“. S njime sam razgovarao nadajući se da ću od njega čuti nešto o Kavranovu djelovanju, njegovu dolasku na Jedlovnik u Sloveniji i o „Operaciji Gvardijan“, u kojoj je onodobna policijska služba lovila i zatvarala preživjele nam vojnike. Nisam pred njim bio u ulozu istražitelja. To mi nije dopustala dobna razlika. Ta razlika me je poticala na poštivanja starijega, a biti u ulozu istražitelja protivno je dužnom poštovanju mlađega prema starijemu.

Ipak sam od njega nešto čuo. On je osuđivao rat s muslimanima i dodao: „Mir s muslimanima je dobro koje imamo od Pavelića“. Svidjelo mi se što ne odobrava rat s muslimanima, a još

više što je našao nešto što je vrijedno u Pavelića. **Ne spada on, dakle među one koji bacaju drvlje i kamenja na našu prošlost koja je još znanstveno neispitana. Molim, neka se uoči ta njegova vrjednota.**

Kazao je i ono što ćete možda čuti prvi put: „Moj brat je bio ustaša. Nije se živ vratio. Ne znam kako je završio.“

Želio bih da na gospodina Manolića pogledate i kroz ovu prizmu, budno pazeći da ne uvrijedite njegova pokojnoga brata koji živi, unatoč svojoj biološkoj smrti. **Zato bih želio da odate počast njegovu bratu, našem vojniku.** Nebitan je način, važan je čin. I ja ću mu odati počasti: kršćanski i hrvatski: Pokoj vječni daruj mu, Gospodine, i svjetlost vječna neka mu svijetli Počivao u miru. Amen. S nama je!

SAVJEST MI NALAŽE OTVORENO GOVORITI

Josip Kokić, Zagreb, 5. rujna 2009.

Ovim pismom osvrnut ću se na prijedlog okupljanja domoljubnih Hrvata ispred kuće Josipa Manolića. Savjest mi nalaže da otvoreno progovorim o tom planiranom činu, s obzirom na moje spoznaje i iskustvo u proteklih nekoliko desetljeća.

Gospodina Manolića sam prvi puta vidio 1989. 11. lipnja u hotelu Panorama u Daničićevoj ulici na pripremnom skupu za osnivanje stranke HDZ-a. Tada sam vidjevši način i metode kojima se

služi g. Tuđman, kako bi instalirao isključivo svoje sljedbenike, a njih je bilo od nas 56, svega petnaestak, bio sam najglasniji i najuporniji u htijenju poštivanja upravo demokratske procedure. Ta bitka trajala je cijeli

Božji dan. Nakon nekoliko sati mojeg suprotstavljanja g. Tuđmanu, napominjem sve argumentirano i debelo utemeljeno, g. Tuđman je pristupio k meni sav bijesan i upitao me je što ja hoću?! Odgovorio sam, g. Tuđman ja ništa ne tražim, ali ne želim da se vratimo na ono na

čemu smo do sada bili i ništa drugo. Spustio je ruke prema dolje, okrenuo se iskazavši namjeru za svojom ostavkom.

O tome sam javno odavno pisao, a i Ćiro Grubišić. U tom nazovimo ga sukobu jedva sam uspio mimo njegove volje ugurati g.

Gabelicu u predsjedništvo inicijativnog kruga za osnivanje stranke HDZ-a. U neizabranom predsjedništvu sjedili su tada, Tuđman, Brozović, Manolić, Šeks i Grubišić, koliko se sjećam. Neven Jurica koji je stajao na nogama, tada je glasno zborio, napo- lje svi van iz ove dvorane, koji ne misle kao i mi, a bio je sljedbenik F.T. apriori. Odgovorio sam mu, a koji ste to Vi od nas 56 sudionika. Tada mi je Hrvoje Šošić rekao, negdje navečer poslije skupa, Josipe hvala Ti, jer si jedini osvjetlao naš obraz. Marko Veselica je tada bio čovjek ZOMB.

Od svih tada koji su sjedili za tzv. predsjedničkim stolom, jedini je pokazao dozu razumijevanja za moj otpor g. Manolić, pokušavajući smiriti stanje. Rezime ovog detaljnog opisa jest da se je nažalost dogodilo upravo ono čega sam se bojao i predmnijevao događanja u budućnosti. Odavno znamo tko su bili Ti najbliži budućem predsjedniku Tuđmanu. Ipak treba biti objektivan jasno s iskustvom nakon toga, da je bio netko drugi na mjestu F. Tuđmana vjerujem da bi prošli znatno gore u tom početnom i sudbonosnom razdoblju, i to je istina. Ovo danas je naprosto Tuđmanova ostavština, ponajprije po njegovim kadrovima, a Mesić je jedan od njih.

Manolić je u toj konstelaciji odigrao vrlo značajnu ulogu u organizaciji HDZ-a i stvaranju hrvatske policije i vojske. Uostalom On je politički pao još koliko znam 1970. godine, a svojom ulogom u stvaranju RH, barem donekle se je iskupio za prijeratno razdoblje. Kada je ubijen moj dobar prijatelj Ante Paradžik, tada je ostala njegova supruga Jozefina sama sa troje mladb. djece, Mislava, Veronike i Katarine. Tada

sam otišao k Manoliću nekoliko puta i moliti ga za njihovo zbrinjavanje u tada Bakarićevoj vili u Jurjevskoj ulici.

Kad me je Manolić pitao kako da pomogne, rekao sam, uzmi telefon i naredite Ministarstvu rada i socijalne skrbi da izdaju rješenje u svrhu zbrinjavanja. Tada je rekao fra Duki, pomoćniku ministra Jurasu, doći će ti Kokić i Jozefina i napiši: žrtva ratnih okolnosti. Kad smo stigli u Ministarstvo, izravno sam diktirao tajnici, a Duka je potpisao. Juras je to odmah saznao, a bio je u Njemačkoj i htio je to zaustaviti, ali je već bilo kasno, i nakon daljnjih nekoliko mjeseci, Jozefina je dobila rješenje o mirovini za svojega Antu.

Ante Paradžik

Negdje u to vrijeme je bio uhapšen i zatvoren Dobroslav Paraga, i tada sam išao g. Manoliću napominjući kako sam živi i dugogodišnji svjedok napora cijele obitelji Paraga u zalaganju za slobodnom Hrvatskom, a danas u svojoj državi opet biva hapšen. Manolić mi je odgovorio, bit će uskoro pušten i ne govori nikome, to je radi vanjskog svijeta. Odgovorio sam, reći ću samo njegovom ocu Smiljanu. Ubrzo je bio pušten, a u znak zahvalnosti pred Božić, odnio sam mu dvije boce misnog vina, đakovački traminac.

Ovo su samo dva mala ali vrlo važna primjera Manolićevog po-

našanja, pa je usporedba sa stvarnim zločincem iz Nazorove 61, Hršakom, po meni neprimjerena. Za mene nije sporno da je Manolić bio dio represivnog sustava nakon stvaranja komunističke Jugoslavije, ali je iskazao želju i potrebu za iskupljenjem i to treba cijeliti. Odavno sam javno zagovarao pomirenje među Hrvatima, a i kao vanjski član saborskog Odbora za znanost, ali nakon sudskog procesa i spoznaje istine, maksimalno moguće, nakon čega bi uslijedilo pomilovanje.

Danas više nisam gorljivi zagovornik pomirenja, jer se je ta grupacija toliko osilila i materijalno nagrabila, da su postali prijetnja opstanku države. Ono što zamjeram Manoliću, jest njegovo priklanjanje Mesiću kad je postao predsjednik države, ali isto tako vjerujem da se je već odavno udaljio od njega, a to je donekle potvrdio svojim vrlo razumnim nastupom g. Perica Jurić, najavom svoje kandidature za predsjednika RH, a znam da su oni oduvijek vrlo bliski.

Ako ću nastupiti pred njegovom kućom uz Vaše dopuštenje, progovoriti ću kao i u ovom tekstu. Za sve što mi nije poznato, a neki drugi imaju uvjerljive argumente o njegovim eventualnim zločinima nakon II. svjetskog rata, naravno da ću se prikloniti tim argumentima, ali ponovo napominjem, ukoliko takovi u sudskom procesu surađuju u iznošenju stvarne istine, neka za njih uslijedi pomilovanje.

Ovo je moje stajalište kao vjernika-katolika, koji je odolio svim materijalnim izazovima nove vlasti, jer da sam bio poslušnik, mogao sam sebi stvoriti uvjete hedonističkog života i nemirne savjesti, a to nikada nisam želio, a niti ću.

NAKNADNO OTKRIĆE

fra Martin Planinić, Ploče-Tepčići

Danas sam, 17. kolovoza 2009., našao koncept članka koji nisam mislio objaviti. Ali sada, kad smo dočekali rehabilitaciju četništva i proslavu pokolja hrvatskih civila, vjernika-hodočasnika s povratka nakon odane vjerničke počasti svetoj Ani, Gospinoj majci, Isusovoj baki, odlučio sam ovaj tekst urediti i objaviti, pa makar bio ismijan i izrugan. Zaslužuju moju žrtvu oni koji, nasilno umirući, za me padoše i svoje živote za Hrvatsku dadoše. Tekstu dajem naslov:

VELIČANJE ILI „VELIČANJE“

Ne mogu se složiti da traženje istine o ustaškom pokretu i propagiranje uvjerenja o tom pokretu, stečena na temelju razgovora sa svjedocima i na temelju povijesnih vrela, može biti kažnjivo. Država koja zbog toga kažnjava svoje građane nema ni "p" od pravne države. Građani, zbog toga kažnjeni, mučenici su savjesti.

Ne želim iznositi pojedrobnost svoje uvjerenje, kako se ne bih izgubio u sitnicama. No, kakvo god ono bilo, i ja sam protiv veličanja ustaškoga pokreta, jer mjehur na vjetru nestaje, a prenapuhani balon puca.

Mnogo sam slušao o zabrani veličanja totalitarnih režima, ali još

nisam čuo prave definicije tih i takvih režima. Zato bih zamolio da netko, ili mene osobno ili preko javnih medija, pouči i, u skladu s tom poukom, odgovori mi na pitanja s kojima ćemo se susresti u ovom izlaganju.

Dana 22. lipnja 2003. slavio sam misu na Jazovki. Nakon mise održao sam i predavanje i u tom sam predavanju postavio pitanje:

Veličaju li se ili se umanjuju fašističke države ovako?

a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a

Ili se veličaju, odnosno umanjuju ovako?

A, A, A, A, A, A, A, A, A, A, A, A

ovako?

u, u, u, u, u, u, u, u, u, u, u, u

Ili možda ovako?

U, U, U, U, U, U, U, U, U, U, U, U

Budući da su slova odavno otrcana, pokušat ćemo ga veličati brojkama. Zato pitam: Veličamo li ga ovako?

0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0, 0

Ili, možda, ovako?

1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1

Primjer s ničicom karikatura je veličanja. A s jedinicom? Nije veličanje. Jer, sporedna je protegnutost brojke u prostoru. Jedan je uvijek jedan, neovisno o njegovoj dimenziji. On je jedan i samo jedan i ima kakvu-takvu, koliku-toliku vrijednost. U prvom slučaju zanijekana je vrijednost ustaškom pokretu, pa bi takav oblik veličanja bio smiješan, a u drugom slučaju priznata mu je vrijednost, koja bilo kakvom protegnutošću u prostoru ne biva ni manja ni veća.

Kada je već ustaškom pokretu priznata vrijednost, što pokazuje drugi

primjer i zakonska zabrana, **koja bi bila suvišna bez priznavanja njegove vrijednosti**, možemo upitati: **Je li moguće veličati ustaški pokret likom brojke jedan?** Da! Moguće je, ali stupnjevanjem. Jedan na prvu je jedan. **A jedan na drugu i jedan na treću, iako je jedan,**

Neka se ne uvrijede ustaše

Pitanja su bila retorska. I odgovorio sam na njih. Očekujem odgovor i od drugih.

Slična se pitanja nameću i glede veličanja ustaškoga pokreta u malim i velikim znakovima slova U (u i U):

Veliča li se ustaški pokret

ipak mu je drukčija vrijednost. On je u prostoru: ili četvorni metar, ili posuda od tisuću litara. Jedan se ne može umanjiti ni kad ga stupnjujemo nulom. Jer, jedan na nultu je jedan. Zato bih mogao kazati, ako ne smijemo ustaše veličati stupnjevanjem broja jedan, bit ćemo utješeni činjenicom, kako im njihovi protivnici nisu uspjeli umanjiti njihovu veličinu. **Veličina ostaje velična. Ustaša ostaje velik u svom vojničkom i rodoljubnom dostojanstvu.** U

skladu je sa **zabranom** koja bi bila suvišna kad ustaše ne bi u sebi bili vrijedni i hvale dostojni.

Na osnovi ovoga razmišljanja ne zanima me veličanje ustaškoga pokreta podizanjem ni na drugi ni na treći stupanj. Protiv toga sam. Zanima me, na temelju povijesne znanosti: **Kakav je ustaša, kojega ne uzdiže slava niti ga umanjuje neprijateljska kleveta?** To jasno i nedvosmisleno treba istražiti, objelodaniti i već jednom staviti točku na „U“.

Od kobnog dana 15. svibnja 1945. do danas veličanje partizana nije prestalo. Ne smetam. Neka se veličaju i neka ih veličaju. Kao što je nemoguće ništice veličati, kvantitetom u prostoru i bilo kakvim stupnjevanjem u računskoj operaciji, **tako je nemoguće veličati i običnu ništicu, partizane-teroriste**, koji su kidali vezne žice, rušili javne zgrade i dizali vlakove u zrak. Što je danas terorizam u cijelomu svijetu to je i djelovanje partizana u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. **Koliko danas cijeli**

svijet ima pravo na borbu protiv terorizma, toliko, ni-

Spomenik Juri Francetiću

malo manje i nimalo više, imala je pravo i Nezavisna Država Hrvatska na borbu protiv partizana: vojno, policijski i sudski. Tko joj to pravo niječe, neka bude dosljedan pa ga zaniče svakoj državi i ugroženom čovječanstvu.

Bio sam u Konjicu jedanaest godina. U tom mjestu i okolici dva su Bleiburga. Jedan je počeo 1941. Kad su Hrvati na drugim mjestima imali kakvu-takvu zaštitu, na tom području su godine 1941. konjički Hrvati stradavali od četnika, a drugi put od partizana, godine 1945., za Hrvate godine proklete.

Pred Božić 1942. partizani su pred ulazak civilnoga vlaka u Konjic dignuli ga u zrak. Ako to nije terorizam, onda nema terorizma ni kod dizanja njujorških blizanaca. Kakva borba za nekakvo oslobođenje može (o)pravdati taj teroristički čin?!?

Isti razlog koji je potaknuo današnju Hrvatsku da zabrani veličanje ustaša, potaknuo je i mene na pisanje ovoga članka. Kad se **Hrvatska** zgražala nad podiza-

njem spomenika našim doista zaslužnim ljudima: **Juri Francetiću i Mili Budaku, nije joj ni palo na pamet zgražati se nad činjenicom što već nepunih dvadeset godina dopušta polaganje vijenaca i paljenje svijeća pred spomenikom koji je podignula ustaška emigracija.** Kada je već današnja Hrvatska pristala na to da časti blajburške žrtve pred takvim spomenikom, nije smjela reagirati na podignutu ploču Juri Francetiću **u Slunju**

ni na tek podignuti spomenik Mili Budaku u njegovom mjestu **Svetom Roku.** Zatajila je logika!

Kad su već uklonjena obilježja ustaškim pojedincima, **morala** je današnja Hrvatska, u prašini ležeći, **ponizno (za)moliti Europsku uniju da na svomu sadašnjemu, a nekoć na austrijskomu teritoriju uništi ili ukloni spomenik što ga je podignula ustaška emigracija.**

Red je upitati i zato pitam: Je li odlaskom **nekoć** u Bleiburg bilo nekakvo veličanje ustaša?! Da! Sigurno. Jer, 45 godina bio je kažnjiv dolazak na to mjesto. Zato bi trebalo vratiti tu komunističku praksu pa kazniti svakoga tko je samo prošao pokraj spomenika neprijateljske emigracije.

U tom slučaju, **ako je istinito sve ono što se govori o NDH u Jasenovcu** i ako će se poštivati nekakva logika, ne bi nitko smio otići u Bleiburg odavati počast vojnicima zlikovačke države ustašama i domobranima, unatoč činjenici da je većina stradalih moralno i pravno nevinna. Tre-

balb bi, u skladu s logikom, zabraniti i javnu misu na tom mjestu te kazati: ne smetamo nikomu privatno moliti za njih, zabranjeno je to činiti javno, jer ne zaslužuju javnu molitvu oni koji su služili zlikovačkoj državi, makar bili nevini, i bez suda poubijani. Jer, ako su osuđeni bez suda državnoga, nisu i bez **suda partijskoga**. Pogubila ih je partija, koja nam je slobodu donijela. Partiju, dakle, koja je ubijala klasne neprijatelje svim mogućim sredstvima, ne vodeći računa o njihovoj nevinosti, moramo poštivati.

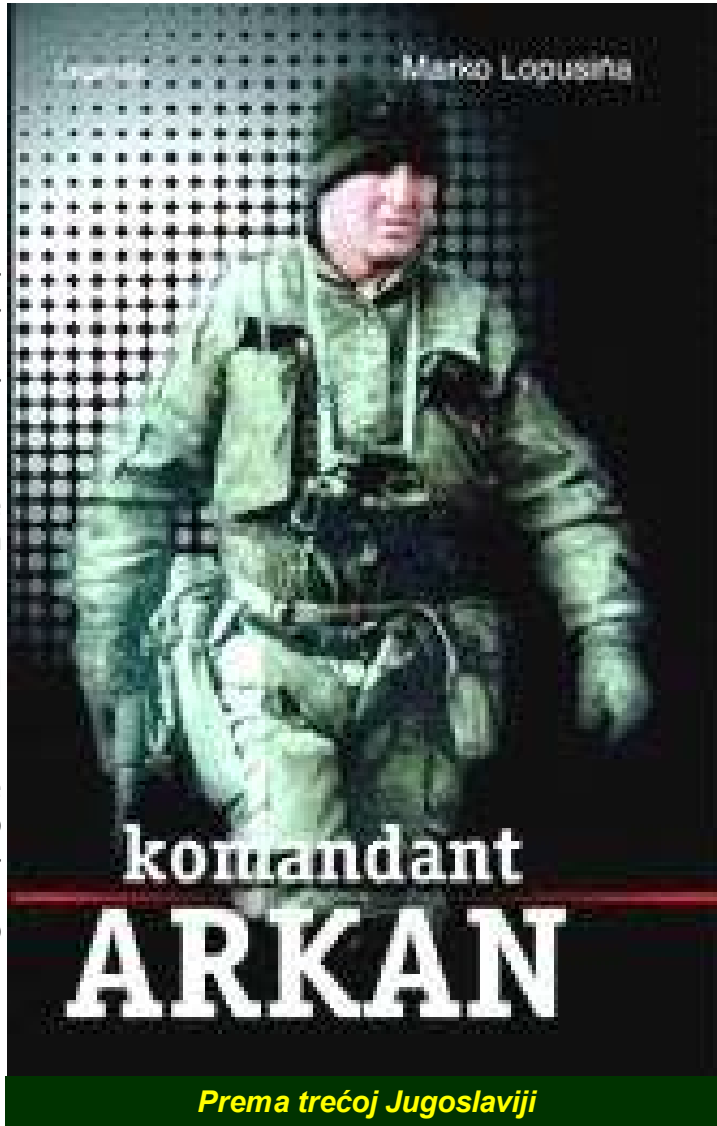
Mi koji smo bili slijepi – pogledajmo. Ako je pravo rušiti spomen obilježja Juri Francetiću i Mili Budaku, ispravno je ustvrditi i kod te tvrdnje trajno ostati: Od danas pa unaprijed zabranjeno je javno slaviti misu za ustaške žrtve svugdje, a pogotovo pred spomenikom ustaške emigracije u Bleiburgu. Ne dopuštamo da najveća kršćanska svetiinja bude javno okaljano.

Kajemo se i mi što skoro dva desetljeća častimo neimenovane ustaše, domobrane i zavedene civile. Ne ćemo nikada to više činiti. **Obećavamo to partizanima, našim brcima za slobodu palima.**

Ukoliko na to gnusno mjesto dođemo, doći ćemo sjećajući se velike partizanske pobjede i odati počast partizanima koji su na tom mjestu, vjerni partijskoj **moralnoj maksimi**, uništavali klasnog neprijatelja svim raspoloživim sredstvima, počeli obračunavati s

ustašama. I požalit ćemo što taj započeti posao nisu dokraja završili.

Pozvat ćemo na tu svečanost i narodnoga heroja Milana Bastu i održati mu zahvalni govor: Žao nam je što smo skrenuli s puta

naše borbe i tekovina naše revolucije; što nije ostala Jugoslavija s bratstvom i jedinstvom naših naroda i narodnosti, i što su **bivši borci** na čelu s dr. Franjom Tuđmanom nasjeli ustaškim trikovima pa stvorili nekakvu Hrvatsku na ruševinama drage nam Jugoslavije.

Kunemo se krvlju i položenim životima svojih partizanskih boraca da ćemo se vratiti k idealima naše

revolucije koja nije dopuštala Hrvatsku izvan Jugoslavije. Zato ćemo ponuđenu nam Balkanijadu pretvoriti u Treću Jugoslaviju. **U toj Trećoj Jugoslaviji postojat će i Hrvatska kao pokrajina velike Srbije u kojoj će mirno živjeti svaki Hrvat, koji ne potječe od ustaške: bilo muške bilo ženske loze.** I ustaški potomci koji odbace Nezavisnu Državu Hrvatsku kao zločinačku tvorevinu i prihvate najnoviju Jugoslaviju. Živjela tek obnovljena Jugoslavija na Blajburškom polju, gdje je započeo obračun sa svima koji su zlikovačku NDH pomagali i koji su, potaknuti ustaškom promidžbom, bježali pred našom oslobodilačkom vojskom i kao vojnici i kao civili. Neka je vječna slava partizanima koji su vjerni **partijskoj** moralnoj maksimi počeli obračun s klasnim neprijateljima.

Neka se zato na tom časnom mjestu pokaju svi preživjeli partizani što su pogazili tu **moralnu maksimu** pa nisu dokraja svoj započeti posao dovršili. A da su ga završili, partizani bi bili jedini vojnici koji nisu zločinci.

Jer, uradili su što su morali uraditi, vjerni istoj toj **moralnoj maksimi: Uništiti klasnog neprijatelja svim sredstvima.** A jesu li partizani zločinci? Da, ali ne zato što su ubijali, to im je **moralna** obveza i **sveta** dužnost, nego samo zato što nisu sve klasne neprijatelje poubijali. Zato će svaki posjet Bleiburgu biti prigoda preživjelim partizanima skrušeno se pokajati i svoj veliki propust oplakati.

IVANJIČANI ČEKAJU ČIČA DRAŽU

Sandra Gucijan, ww.politika.rs,
14. lipnja 2009. Odabrao i na hr-
vatski preveo **kapetan Borče**
Nikolov, Skopje

Ивањичани чекају чича Дражу

На гробу Дражиних
родитеља свеће данас пале
још једино сродници Алекса
Петровић и његова ћерка

**Младомир Чурчић поред споменика генералу
Дражи Фото Добривоје Урошевић**

**Spomenik generalu Draži, po-
dignut 2003. godine, najpos-
jećenije je mjesto u Ivanjici.**

Simpatizeri tvrde da je i najvjero-
dostojniji, a ima ih 13 u svijetu.
Pomalo je izbljedio od silnih blice-
va ... "Svaki dan dovedem neku
skupinu turista", kaže Miloje Osto-
jić, menadžer Turističke organiza-
cije Ivanjica.

U krugu od 50 metara, nalaze se
tri povijesti – spomenik zapovjed-
niku Jugoslavenske vojske u do-
movini, zatim Spomenik revolucije
koji je uradio Kun, a za koji Iva-
njičani s ponosom kažu da je jedi-
ni u Srbiji koji se "provukao" bez
petokrake, i spomenik borcima
palim u ratovima 1991–2000. go-
dine. Preko puta spomenika je
crkva Svetih cara Konstantina i
carice Jelene u kojoj je Dragoljub
Mihailović kršten. S generalove
lijeve strane je

k a v a n a
"Bankrota", koja
je naziv dobila
po filmu "Više od
igre" koji je ov-
dje sniman, a s
lijeve – Čičin
dom.

Miloje Ostojić i
Radimir Lišanin,

ljeno je da u ovom središtu prak-
su obavljaju učenici turističkog
smjera Tehničke škole koja se
nalazi na nekoliko metara od Dra-
žinog spomenika.

Vijest da je počelo s radom Dr-
žavno povjerenstvo koje traži
mjesto na kojem je strijeljan i sa-
hranjen načelnik Glavnog stožera
Jugoslavenske vojske u domovini,
Ivanjičani dočekuju s oprezom, te
kao i kada je riječ o spomeniku,
podijeljeni su oko toga gdje bi
čiča Draža trebao počivati.

"Srbi su svugdje podijeljeni, pa i u
Ivanjici – jedni bi Dražin spome-
nik srušili, drugi u njemu uživaju,
treći su ravnodušni prema povi-
jesti, mnogi skupljaju političke
poene ... Ali mislim da ih većina
želi da bude sahranjen tu gdje su
mu korijeni, ali i da se podigne
jedna crkva zadušnica", kaže Mla-

**Алекса Петровић поред гроба Дражиних
родитеља**

direktor TO Iva-
njica objašnja-
vaju da uvjeta
za muzej nema,
ali da će u Čiči-
nom domu biti i
nekih izložaka
kada počne ra-
diti kao info-
središte. Zamiš-

dimir Čurčić, predsjednik Povjerenstva za davanje prijedloga za oblast boračko-invalidske zaštite za pripadnike Jugoslavenske vojske u domovini i Ravnogorskog pokreta općine Ivanjica. On je i predsjednik Udruge nositelja Ravnogorske spomenice – za vjernost domovini 1941. godine, koji je **do sada "uradio 20 rehabilitacija"**, a uspio je rehabilitirati i svoga oca.

Jordan Mojsilović Lola, predsjednik Udruge "Ravna Gora" također smatra da bi bilo najlogičnije da general bude sahranjen u Ivanjici, na groblju na kojem mu počivaju i roditelji.

Aleksa Petrović (85), nekadašnji direktor banke i inspektor Službe društvenog knjigovodstva, koji s ponosom kaže da nikada nije bio u partiji, ali da nije bilo ni pritiska da u nju uđe, vodi nas do groba Smiljane, Dražine majke. Priča nam da je o grobu sve do smrti 2000. godine vodila računa njegova supruga, koja je sahranjena u neposrednoj blizini, a da danas on i kći pale svijeće, obično na zadušnice.

Prilazimo spomeniku i čitamo da je Smiljana u 25. godini (1900.), ostavila djecu Dragišu i Jelu, da je s njene lijeve strane u 28. godini sahranjen njen suprug Mihailo (1894.) i da spomenik podiže njena sestra Kata, supruga trgovca Obrada Radonjića.

"Može se pročitati, ali bi slova trebalo obnoviti i grob urediti. Mi smo dugo držali u tajnosti ovo mjesto, jer smo se bojali da ga netko ne ošteti. Ovdje rijetko tko dolazi, poneki turist i kao vi sada", priča Petrović koji je s gene-

ralom povezan preko ženine linije. Iako je Draža ovdje rođen, Petrović kaže, „bolje bi bilo da ostane tamo gdje mu kosti pronađu”.

Generalove obiteljske kuće nema. U potrazi za suvenirima u Ivanjici, slučajno smo pronašli mjesto na kojem je nekada bila, kako tvrde, stara drvena kuća Mihailovića. Na tom mjestu je danas "Dućan Kocića".

Dok nas poslužuje, Borka Kocić nam kaže da je ovo jedina suvenirnica u Ivanjici. Ostalo su Kinezi ... Priča da radi kao sestra u Zavodu za specijaliziranu rehabilitaciju i da ovdje samo pomaže sinu. Ovo je njegov posao od kojeg se, priznaje, ne može živjeti. Kći joj bere ljekovite trave na Goliji, pa se u dućanu uz šajkače, opanke, drvene kućice i Dražine slike, prodaje i majčina dušica.

Борка Коцић у сувенирници која је подигнута на месту дрвене куће Михаиловића

Na zidovima dućana primjećujemo dvije velike uramljene slike: na lijevoj strani je Tito, a na desnoj Draža.

"To su jedina dva suvenira koja ovdje ne možete kupiti. Ove slike nisu na prodaju. Moj muž kaže da tako treba i ostati, jer je svaki

imao svoje vrijeme", govori Borka. Ona kaže da je bilo prijedloga da se spomenik Draži, koji je postavljen u središtu kod crkve, podigne ovdje, u dvorištu, ali da je ono ipak bolja varijanta ...

Više od 100.000 noćenja

Legenda ovog kraja, dr Aco Nikolić, kojem je 88 godina, inače nekadašnji pomoćnik ministra zdravlja i zet čuvene obitelji Spasović, priča nam da je Ivanjica jedna od najvećih općina u Srbiji, s 36.000 stanovnika. Ovdje kažu da svako dijete prvo nauči plivati, pa tek onda pričati, da je još 1934. godine, kada dođe ljeto, svaka kuća imala gosta, uglavnom iz Vojvodine i Beograda i da su Ivanjičani deveti u Srbiji imali struju, prije Požege, Čačka i Kraljeva ... Bili su poznati po "Nušićijadi", ali i po tome što su Guči prepustili sabor trubača. Danas se ovdje godišnje ostvari

više od 100.000 noćenja. Gradić je idealan za odmor, a raste zanimanje i za zdravstveni turizam, jer ga je Vlada Srbije 2000. godine proglasila zračnim toplicama, i to drugi put (ta titula je dobivena još 1930. godine). Tu dolaze i športaši na pripreme (upravo očekuju nogometaše "Zvezde"), a jedna od najatraktivnijih lokacija je i Golija, rezervat biosfere pod zaštitom Uneska.

Uz spomenik generalu Draži, turisti rado obilaze i kameni most, inače najveći jednolučni mosta na Balkanu, izgrađen bez vezivnog materijala, a u blizini je i manastir Koviļe.

ŠTO JE S LIMBUŠOM?

Branko Begović, Pitomača

Poštovani!

Kako smo već neko vrijeme u kontaktu moram Vas dopuniti u vezi Manolića, rođenog Kalinovčana (za kojega se tamo drže "u rezervi") koji je (Kalinovac) dao brojne značajne (ali pozitivne ljude: Croata, Golub, Rogoz...) ljude, ali i ovakve kao što je Manolić. Nemojte zaboraviti da je na njegovoj duši Kalinovcu nedaleki "Limbuš". Žalosno je da samo proganjaju ustaše, a ovakve

kao što je Manolić puštamo da su negdje u sjeni svojih zločina.

Ovaj spomen (na fotosu) u Limbušu uređujemo u zajednici s općinom Podravske Sesvete, a za što je najzaslužniji jedan djelatnik iste općine Mladen Tudić.

Moram Vam kazati i to da se posljednjih 4-5 mjeseci nešto događa, ali ne znam što? Dosta često mi dolaze neki ljudi (djeluju mi nekako dosta tajanstveno?) koji popisuju grobnice ili grobove (nepoznatih) ubijenih domobrana, ustaša i sl. Dolaze k meni

budući da sam u ovom kraju baš ja nekakav kroničar i ovog dijela oko Pitomače (Virovitice-Đurđevca) i toga dijela Podravine i Slavonije. Nisam uspio saznati o čemu se zapravo radi ali sam ljude vodio na mjesta za koja znam iz razgovora sa starijim i prema nekim zapisima. To su bilježili na topografske karte. Možda znadete nešto o tome.

Na kraju konca sredinom 1945. na našem vrtu zaklali su mi i pradjeda Ivana Tišljara bez ikakvog razloga. Pozdrav svima.

"NAJPRIJE IZPREBIJALI, PA SU ONDA KLALI"

O strahotama 1945. na virovitičkom području posebno je potresno pismo sa Zapisnikom "boraca iz Suhopolja" što su ga 20. srpnja 1945. ratnom sekretaru CK KPH i ministru trgovine i industrije u tadašnjoj jugoslavenskoj vladi Andriji Hebrangu iz Suhopolja kraj Virovitice uputila šestorica pripadnika NOV-a i NOP-a

Andelko Mijatović, "Vjesnik", Zagreb, 18. srpnja 2005.

Andelko Mijatović

Područje Siska s po zlu glasu poznatim logorima Viktorovac i Staklana također je stratište mnogih žrtava Križnog puta.

Masovne su grobnice utvrđene u šumi iz Starog Farkašića, između Željezare i Capraga, gdje je, pretpostavlja se, strijeljano više od tri tisuće ljudi, na Viktorovcu, u Lalićevu gaju, a neki su ubijani i bacani u rijeku Kupu. Više je svjedočenja o logoru u Jasenovcu i tamošnjim likvidacijama zarobljenika.

U Hrvatskom zagorju nalazi se više desetaka masovnih grobišta na području i u okolici: Varaždina, Ivanca, Lepoglave, Ludbrega, Novog Marofa, Beretineca, Donjeg Martijaneca, Gornjeg Knežinca, Sračineca, Trnovca Bartolovečkog, Vidoveca, Visokog.

Ovo je stariji fotos iz Limbuša. Danas to izgleda dobro uređeno.

Masovna stratišta i grobišta nalaze se u koprivničko-križevačkom području u mjestima i okolici Đurđevca, Križevaca, Ferdinandovca, Kalinovca, Kloštra Podravskog, Novigrada Podravskog. U području Sirove Katalene, u šumi prema Kloštru Podravskom, procjenjuje se da je pobijeno dvije tisuće zarobljenika dovezenih u dva vlaka, a u šumi Limbuš kraj Kloštra Podravskog likvidirano je 400–500 zarobljenika.

Potresno pismo sa Zapisnikom "boraca iz Suhopolja"

U području Bjelovara i okolici, iz tamošnjega sabirnog i tranzitnog logora Vojnović ubijeno je uz sam logor u šumi oko tri tisuće pripadnika HOS-a, dok se za ukupno bjelovarsko područje procjenjuje da je ubijeno od osam do devet tisuća osoba.

Masovna stratišta i grobišta nalaze se oko Bjelovara, Čazme, Daruvara, Grubišnoga Polja, Velike Pisanice, Ivanićgrada, Kutine, Lipika, Pakraca, Stare Gradiške (u području i oko kaznionice), Nove Gradiške (u Rešetarima, na Cerničkom brdu, Malčanskom brdu, Urijama, Mašić streljani i Kruljčevoj ledini), Slavenskoga Broda i drugdje. Poznata masovna stratišta i grobišta mogu se dalje pratiti u području Slatine, Virovitice, Čačinaca, Gradine, Suhopolja, Voćina.

Upravo o tim strahotama 1945. na virovitičkom području posebno je potresno pismo sa Zapisnikom "boraca iz Suhopolja" što su ga 20. srpnja 1945. ratnom sekretaru CK KPH i ministru trgovine i industrije u tadašnjoj jugoslavenskoj vladi Andriji Hebrangu iz Suhopolja kraj Virovitice uputila šestorica pripadnika NOV-a i NOP-a – Ivan Lucović, Stjepan Reder, Mirko Vinter, Gjuro Stipić, Josip Škvorc i Ferdinand Lisinski.

U tom zapisniku govori se o popisivanju u Suhopolju onih koji imaju njemačka prezimena (da bi ih se protjerao) iako nikad nisu bili u njemačkim organizacijama tj. nisu njemačke narodnosti, o koloniziranju Srba iz daruvarskog kotara u Suhopolje i virovitički kotar "da ovdje dobiju apsolutnu prevlast", masovnom ubijanju Hrvata zarobljenika, interniranju Hrvata u Mađarsku, omalovažavanju Mjesnog NOO

Suhopolje i istjerivanju 1700 obitelji iz Zagorja koji su tu naseljeni 1941. godine.

Prije četnici, sada partizani, koji nemilice ubijaju Hrvate

O masovnom likvidiranju zarobljenika Hrvata navodi se: "Pred oko mjesec dana bilo je dotjerano u Suhopolje nekoliko stotina zarobljenika, koje su otpremili u obližnju šumu i tamo sve potukli. Iste su najprije izprebijali, pa su onda klali. To su izvršili drugovi iz 4. bataljona V. proleterske Crnogorske brigade koji su bili onda u Suhopolju, a kad su se vraćali u Suhopolje govorili su narodu kako su ih klali. Ovi isti drugovi koji su bili u V. prolet. Crnogorskoj brigadi govorili su narodu da su ranije bili četnici, a sada su prešli u partizane. Iz toga se može zaključiti, da ovi Srbi sada kao četnici pod drugom firmom (maskom) ubijaju nemilo Hrvate. Na ovo narod ne gleda dobro, time je također krnjen današnji probitak.

Andrija Hebrang

Prije nego što su prešli na klanje zarobljenika brusili su noževe po kućama i kupili štrikove. Zbog toga je došlo do kritike na sastanku AFŽ u Suhopolju dana 1. VII. 1945. Došla je jedna druga-rica iz Kotarskog AFŽ i kritizirala

radi toga što drugarice ne dolaze na sastanak, a predsjednica AFŽ drugarica Micika Huber odgovorila joj, da je narod nezadovoljan zbog ubistva masovnog koji se vrši oko Suhopolja, jer su viđeni mrtvi kojima je vađeno srce i razni djelovi tjela, pa su govorili da nije to možda moj brat, sin i t.d. a zašto da onda idemo na sastanke i t.d."

Domobrane i ustaše tukli i tjerali, četnike hranili i ljubili

Borci iz Suhopolja dalje pišu: "Drugarica iz Kotara pitala i dala pozvati Komandanta 4. Bataljona V. Crn. brigade i istoga pitala 'kakvo se ovo klanje vrši' a on je govorio, da to nije istina, međutim u suočenju sa drugaricom Huber Micikom, predsjednicom AFŽ, isti nije to mogao poreći, već pocrvenivši odgovorio, nas- tojat ćemo da se to više ne dogodi.

Kada su prolazili domobrani (zarobljenici) kao i ustaše nisu dozvolili da im narod nosi bilo kakvu hranu i ako je kotar odredio da se hrana pripravi za zarobljenike koji imadu doći, već su bili tučeni i dalje tjerani, a kada su našli četnici dobili su oni jesti, dapače su neki Srbi iz općine išli i ljubili zarobljenike četnike.

Ovo je kritizirala drugarica Micika Huber na masovnom sastanku 1. VII. 1945. Sve ovo bilo je na željezničkom transportu zarobljenika koji je prolazio kroz Suhopolje. Zbog toga je ova drugarica Micika Huber skinuta s dužnosti predsjednice AFŽ kao i izbačena iz Mjesnog NOO Suhopolje, a ne obazirajući se na to da je njezin drug Zdenko još i danas kao stari borac NOV.

Ustanovljeno je, da je ukupno ubijanje zarobljenika između Pi- tomače i Sladojevaca 1416 ljudi."

Kraj sela Tropinska ta ista brigada pobila je sedamsto pripadnika HOS-a.

Likvidacije pripadnika HOS-a i civilnih osoba "neprijatelja" obavljane su i u južnoj Hrvatskoj. Pretpostavlja se da je kraj Trogira, uz cestu Trogir – Šibenik i kraj groblja sv. Ivana strijeljano više od dvije tisuće pripadnika HOS-a. Strijeljanja sudionika Bleiburške tragedije i Križnog puta obavljana su i na drugim mjestima. Mnoga masovna stratišta i grobišta iz vremena Križnog puta hrvatskoga naroda 1945. nalaze se i na području Bosne i Hercegovine: Bosanskog Broda, Bosanske Gradiške, Brčkog, Čapljine, Drvara (Tičevo), Han Pijeska, Ljubinja, Mostara, Sarajeva, Stoca, Trebinja, Vlasenice, Zenice, Cazina (Pećigrad), Male Kladuše (Marijanec), Prnjavora (šuma Dolina) i drugih mjesta.

Najokrutnije likvidirali više tisuća pripadnika HOS-a iz BiH

Oko Bosanskog Broda, kraj sela Grede, likvidirano je oko dvije tisuće pripadnika HOS-a, oko tisuću ih likvidirano u šumi kraj Lužana, petsto kilometar nizvodno uz Savu i četristo dva kilometra nizvodno uz Savu, uglavnom žrtve dovedene iz brodskih zatvora.

U Podgracima u Potkozarju, mjestu 35 kilometara udaljenom zapadno od Bosanske Gradiške i ispod Mrakovice, poznatoga vrha planine Kozare, pripadnici su JA u svibnju i

lipnju 1945. na najokrutniji način likvidirali više tisuća zarobljenih pripadnika HOS-a, katolika i muslimana, podrijetlom iz BiH, dovedenih iz zarobljeničkoga logora u Požegi. Iako su izvođači zločina poduzeli sve mjere da bi taj zločin ostao nepoznat, neki koji su pobjegli s gubišta, a i okolni stanovnici, Hrvati, Muslimani i Srbi, pa i oni koji su sudjelovali u tom zločinu, svjesno ili nesvjesno, pridonijeli su da taj, svakako jedan od najokrutnijih i najmonstruoznijih zločina, nije ostao nepoznat. Pa čak znaju se djelom i imena onih koji su sve to organizirali i izvodili.

Žrtve nisu ni zakopavane, tijela su im raznosile zvijeri i psi

Prema navedenim saznanjima, pod izgovorom da ih se vodi na dvomjesečnu sječu drva, pripadnici Prve i druge kozarske brigade 23. svibnja 1945. preuzeli su iz zarobljeničkoga logora u Požegi 3.500 zarobljenika od 21 do 25 godina i odveli ih u Podgrace. Druga je skupina zarobljenika, prozvana po kotarevima iz BiH i

pod izgovorom da idu svojim kućama, iz Požege povedena potkraj svibnja i pri prolazu kroz Staru Gradišku imala je 2.648 zarobljenika. Treća skupina, 3.500 – 4.000 zarobljenika odvedena je 21. lipnja iz Požege pod izgovorom da idu u JA.

Možda je još bilo zarobljeničkih skupina koje su odvedene u Podgrace.

Prema svemu poznatom, ti su zarobljenici, izloženi žeđi i gladi, premlaćivanjima i ubijanjima, dotjerani u Podgrace i tamo u okolnoj šumi, u provalijama, na najokrutniji način, u većini hladnim oružjem i alatkama likvidiralo ih je tamošnje srpsko pučanstvo. Velikim dijelom u tomu su sudjelovale žene, a kasnije su mnoge od njih duševno oboljele, što je postalo opće poznato u zapadnoj Bosni. Žrtve čak nisu ni zakopavane, njihova su tijela raznosile zvijeri i psi i desetljećima kasnije viđali su se njihovi kosturi.

Zarobljenička kolona na Križnom putu prolazi kroz Koprivnicu

GDJE U ZAGREBU PODIĆI SPOMENIK dr. ANTI PAVELIĆU?

dr. sc. Tomislav Dragun,
Zagreb

Rijetko običavamo hvaliti Srbe. Radije slušamo pokude na njihov račun. Loša su nam iskustva s njima. Ne samo povijesna.

Ponekad, ipak, to moramo učiniti. Kao, na primjer, sada.

Brinu naši istočni susjedi itekako o svojoj prošlosti, poštuju svoje velikane, osobito one najznačajnije.

Nisu ni oni bez komunističkih gubica. Svejedno, ...

U Ivanjici svome su, kako oni kažu, zapovjedniku Jugoslavenske vojske u domovini Draži Mihailoviću – Čiči podigli doličan i dostojan spomenik. Usred grada, uz crkvu. Na oku svakom namjerniku i svakom domaćem čovjeku. Pače, "spomenik generalu Draži, podignut 2003. godine, najposjećenije je mjesto u Ivanjici".

Svaka im čast!

Štoviše Vlada Srbije utemeljila je čak i Državno povjerenstvo koje se bavi utvrđivanjem činjenica u svezi s pogubljenjem generala Dragoljuba - Draže Mihailovića i pronalaženjem njegovih posmrtnih ostataka. Javno i savjesno. Čini se da su ga i pronašli u bivšem ružičnjaku na oto-

ku Adi Ciganliji kod Beograda, unatoč opstrukciji komunističko-udbaških utjecajnika, među kojima se posebno ističe poznati nadudbaš general Jovo Kapičić: "I da znam ne bih rekao gdje je Draža ... Kostiju oko Lisičjeg potoka i duž Save, u vrbacima, ima dosta".

Što drugo, nego im opet čestitati. A mi?

mo obući. Čudno da i noć smijemo noću zvati, a ne podnevom.

Razumijemo Srbe kad kažu da Nezavisna Država Hrvatska nije bila država, kamo li hrvatska država. Priznati postojanje Nezavisne Države Hrvatske znači priznati i njene granice, znači priznati srpsku granicu na Savi i Drini, znači priznati Srijem hrvatskim, a Republiku Srpsku nepostojećom. Međutim, ako oni već tako čine, zašto ih mi u svemu tome moramo slijediti?

Hrvatski uljudbeni pokret smatra da se u hrvatskom glavnom gradu Zagrebu trebaju podići dostojanstveni spomenici svim hrvatskim odličnicima iz doba Nezavisne Države Hrvatske, posebno Poglavniku Dr. Anti Paveliću. I u tome kani ustrajati. Do pobjedonosnog kraja!

U tu svrhu posebno izaslanstvo Hrvatskog uljudbenog pokreta poći će u Ivanjicu, na studijsko putovanje, pogledati tamošnji spomenik Draži Mihailoviću - Čiči, te se upoznati s lokalnim iskustvima, kako bi ih mogli primijeniti na naše prilike.

Lokaciju za podizanje spomenika Poglavniku Dr. Anti Paveliću, odabrali smo: to je Splavnica, mali trg-ulica koji spaja Trg bana Josipa Jelačića i tržnicu Dolac u Zagrebu.

Javite nam se, napišite Vaše osvrte, prijedloge i zapažanja. Rado ćemo ih objaviti u Glasniku.

PoglavlNIK dr. Ante Pavelić
"Pokret", časopis, slikovni polumjesečnik Nezavisna država Hrvatska, br. 29, Zagreb, 1943.

U mišjoj rupi pred Stjepanom Mešićem i njegovim ishlapjelim istomišljenicima poput Budimira Bude Lončara, Ivana Fumića, Josipa Boljkovca, pa sve do Josipa Manolića. Ni crnu košulju ne smije-

PARTIZANSKA BLUZA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Kad god se, ovih dana, na malom ekranu pojavi Dr Hebrang, čovjek osjeti da se u tekućem kaosu koji su stvorili hazarderi i espederi (dvije polovice jedne te iste petokrake) hrvatski čovjek ima na koga osloniti: njegove izjave i uzvratni na izjave su kratki, jasni i istiniti - bez emotivnog naboja i strančarskih marifetluka. Evala, Andrija!

I 'Sveto pismo' i ljudska povijest općenito su nam predočili niz primjera da samo jedan čovjek može usrećiti ili upropastiti ljudsku zbilju. Naš narod bi rekao: Šta jedna budala razbatali, to sto pametnih ne može popraviti.

U poznatim ideološkim petljanjama, lažni proroci napune ljudsku svijest zavodničkom mitomanijom, a zatim upute jedne da mrze druge, napadaju ih i fizički uništavaju, kako bi 'borba suprotnosti' bila dokazom da bez 'diktature avangarde radničke klase' nema - društvene jednakosti. My freind...

Hrvatska je, bar u Europi, izgleda, jedina zemlja u kojoj se, kao svrha vlasti i to - s vrha vlasti - radi i danas. Najgore je kad batla-ihsan prisili mass-media da govore suprotno od onoga što je bataldžija mislio, govorio i radio.

Nakon preko pola milijuna 'likvidiranih' u samo pet godina nakon drugog svjetskog rata, Tito se je oblačio u bijelo odijelo, na svoj rukav dao izvesti maslinove grančice i, trošeći državni novac hodao okolo kole i hvalio samoga sebe: da je on - borac za mir u svijetu...

Pred kraj života prošetao se je, kao medvjed na ciganskom lancu, od diktature do diktature - od Moskve preko Pjong Janga do Pekinga da dokaže kako on zamišlja proleterski internacionalizam i 'mirovnu koegzistenciju' među narodima. Pomažući sve prevratničke pokrete u svijetu - protiv interesne sfere NATO Saveza.

Daleko smo od toga da smo se, s Mesićem, i za korak udaljili od te nečasne pošasti. Ni Gadhafi, i Titov, i Miloševićev saveznik nas ne želi vidjeti u svojoj blizini.

Najgore od toga je nečasna i katastrofalna uloga mass-media koji i dalje vode komesari partije i njihovi doušnici - jer, od nečeg se, u dvoličnoj hazardersko espederskoj Hrvatskoj mora živjeti. Pa makar ne bilo novaca da djeca u školama imaju kritički sastavljene udžbenike, u skladu sa 'Izjavom u Bologni'.

Važno je da Mesić udara lopticu 'golfa' na Brijunima i Kapetan Dragan Stojiljković u Australiji:

cap! - pa u crnu rupu! Tko te pita za Dražu i za Tita?!

A šta je s izručenjem Manolića Njemačkoj???

Možda na to pitanje mogu odgovoriti autori skripata za HRT? Sudeći po današnjoj emisiji 'TV Kalendaru' u Hrvatskoj je i dalje na snazi lozinka anarhista - ljevičara s crnom zastavom. Tri izjave hrvatskih političara ukazuju da je vrag odnio šalu, ali se ne zna na čiji račun.

Nakon Erdodija i Stjepana Radića, citiraše i 'povijesnu izreku Franje Tuđmana', koji da je nama svima ostavio svoju povijesnu poruku: 'Sve za Hrvatsku - Hrvatsku ni za što'.

U onoj RTV emisiji iz doba Milke Planinke, sedamdesetih godina, 'Bistrooki', Smetalo Blebetalo je imao običaj reći: 'Peć, peć, peć - ma nemoj mi reć'.

Onda na pozornici pred kulisama preko lutaka, a danas iza kulisa preko glasa nepoznate lutke, zaplotnjački. Kao ono odmah nakon

Karadžorđeva I., kad je RTV emitirao pjesme, među kojima i onu 'Lijepo stoji partizanska bluza'.

Na francuskom glagol 'blouser' znači - nasamariti nekoga.

Jer, Glavni slogan 'Falange' španjolskog caudilla Francisca Franca je bio: **TODOS POR LA PATRIA - LA PATRIA POR NADA!**

Koji im vrag bi pa ime Franco postovijetiše s imenom Franjo? Kakva je to neka nova - subverzija?

Pa daj znaj s kim imamo (ćoravog) posla?!

SOLIDARNOST PO DJELIMA KAO IMPERATIV HRVATSKOM NARODU TREBA POSTATI TRADICIJA - ŠKABRNJA I ČAVOGLAVE, OD VUKOVARA DO DUBROVNIKA

dr. sc. Ilija Barjašić, Pokret za preporod hrvatskog duha i poticaj nataliteta u Hrvatskoj "Život", Zadar

Škabrnja i Čavoglave su dva mjesta – slična po mentalitetu i kvaliteti svojih predstavnika, kao što su i pojedinci iz sela i gradova od Vukovara do Dubrovnika. Svi sami sebe ističu kao izrazite pojedince i hrvatskih sela i gradova, što po djelima pokazuju, kako - kada. U stvarnosti sela i gradovi prezentiraju sebe po pojedincima iz svoje sredine. Daleko od toga da u Hrvatskoj nema „boljih i gorih“ sela i gradova s razlikom što su neka u planinskim predjelima, neka u ravničarskim a neka po otocima. Ali, naročito i u ovo vrijeme, misli se da su uzori uvijek odraz svojih djela. Kada bi bili samo prosjek kvalitete po mjeri čovjeka u Hrvatskoj uopće, uz specifičnosti sela i gradova, odnosno svih stanovnika u Hrvatskoj - bilo bi dobro.

Ovih dana Škabrnjani su ljuti na Marka Perkovića Thompsona iz Čavoglava, jer im neće pjevati i uveseljavati ih na dan sjećanja na žrtve, ukoliko mu ne plate 25.000 eura. Navodno je prošlih godina pjevao i za veće svote dok nije i pomoću Škabrnjana postao slavan, a sada im i dalje traži toliki novac, za polovicu svote koliko im traži Thompson, mogli bi i pristati izdvojiti. Navikli - pa što - na račun i zbog svojih mrtvih žitelja koji su nastradali. Nakon poznatih događaja tako predstavnici nekih mjesta i gradova stvorili su od

svojih sela i gradova slučaj i žrtvu, privlačeći tako pažnju dobivali su materijalnu pomoć i razne privilegije. Dalje, umjesto rada, žele samo kruha i igara što bi im netko drugi plaćao, kao i do sada. Na žalost takvih obilježavanja po Hrvatskoj je toliko.

A takvi kao poslušnici svih gospodara kroz povijest obilježavali su razna stradanja. I u posljednjem, domovinskom ratu uglavnom žitelji iz puno mjesta u Hrvatskoj su se iznenadili da im se tako nešto dogodilo od bratskog naroda, zatečeni nisu se niti organizirali jer nisu ni očekivali da bi ih Srbi kojima su služili mogli iznenaditi - pamteći kako u II. svjetskom ratu svi koji su bili na strani okupatora - Srba kao janjičari su bili pošteđeni od četnika Sime Dubajca, četnika i OZNE.

Nisu vjerovali da bi moglo biti drugačije - i nisu znali da je okupator uznapredovao po stupnjevima, tako se kroz povijest i događalo da su janjičari okupatoru postali balast pa su kao takvi u pravilu na smetištu završavali. Mještani iz nekih sela dok su četnici „oslobodioci“ ulazili u njihova sela širili su ruke prema svojim spasiocima koji su ih eto došli spasiti od ustaša. Tako poslije II. svjetskog rata samo četnici i njihovi pomagači imali su mirovine i sve beneficije, bez plaćanja glazbe uživaju-

ći u kozaračkom kolu. Zašto to sada više ne funkcionira neki se i danas čude - pa mjesto da ulože 25.000 eura u neku proizvodnju, voćnjak ili tvornicu, u dvojbi radije bi da im netko konstantno plaća i muziku. Utoliko su u pravu kada kažu da su neki „veliki Hrvati i pjevači“ uglavnom preko emocija i demagogije došli do kapitala za sebe.

Kao da se povijest ponavlja od kada je stradao kralj Zvonimir koji je „volio kavu“ i njegove žene Mađarice Jelene, preko koje je njen brat Koloman, da bi zaštitio svoju sestru porobio i zavladao hrvatskim narodom.

Marka kao pjevača „umjetnika“ propagira srpska i hrvatska televizija, svaka na svoj način. Dakle, što se glazba miješa s domoljubljem i nacijom - što vrijedi za osvojene ne vrijedi i za osvajače - na što su Hrvati navikli i tako prihvaćaju, i konstantno se čude, kada trebaju biti samoinicijativni i radnici - što je uvjet za biti svoj i

dostojanstven. Treba znati! Ma sluge i glumci služe onima koji daju više bombona, o duši i bitnome ni riječi, jer se to njih i ne tiče. Samo kruha i igara, a ostalo ih ne zanima, za bitno se neće ni boriti, pa dok traje, o čemu i ne razmišljaju. Ne znaju povijest, a ne brinu za budućnost – mrvicu sada.

Navikli na „spasioca“ što ovaj narod nesvjesno i prihvaća. Opet po navici ne znaju da su im „spasioci“ pripremili Škabrnju i Čavoglave što im se dogodilo i u domovinskom ratu jednako kao i cijeloj Hrvatskoj. Hrvatski narod je kako do sada tako i sada žrtva nametnutih mu vlastodržaca i „predsjednika“. Evo isti se opet nameću s „rješenjima“, hoće oni ponovo biti u vrhu vlasti i riješiti sve probleme stilom, kako su rješavali i do sada. Opet bi nekog iz svojih redova umišljeni drugovi - suborci s Kočevskog roga, Jazovke, Bleiburga, sa spomenutim Dubajićem, Milkom, Titom, Đilasom, Rankovićem, Blaževićem i dr. - očekuju da im hrvatski narod i dalje širi ruke pune cvijeća.

Jednako, procjena vrijedi i za vlastodršce hrvatskih pokrajina koje imaju u vrhu osobe za trošenje hrvatskih materijalnih dobara, otetih na razne načine od hrvatskog naroda, uključujući i kredite kojima su opteretili hrvatski narod, sve za muziku sebi koju plaća hrvatski narod. Spomenutim kreditima nisu gradili tvornice i ulagali u proizvodnju pa im ponovno fali novac, ljute se jer im se ne pomaže, jer ih se kao ne uključuje u zajednicu naroda koji rade, jer im ti narodi koji rade više ne plaćaju za muziku kao do sada. Drugovi sa svojim savjetnicima emocionalno senzibiliziraju narod, kao da ne mogu shvatiti, ni govora da bi samokritički preuzeli odgovornost na sebe zbog

nereda u Hrvatskoj.

Istina svaki Hrvat proporcionalno je odgovoran za narušeno opće dobro, bilo djelom bilo propustom, zato mu pripada da otplaćuje dio kredita.

Zašto Thompson na svojim nastupima Hrvate ne potiče i navikava na rad (izgradnje tvornica, obrađivanje polja, čuvanje i korištenje mora) i samopouzdanje, već na izljev emocija u pravcu kruha i igara, arene su već tu. Hrvati ovu slobodnu Hrvatsku mogu sačuvati samo pomoću reda, rada i discipline.

Život nije proba

Tko su ti iz HDZ-a, SDP-a i HNS-a pojedinci u sklepanim grupama, koji nakon što su u Hrvatskoj sve devastirali, sada raznim demagogijama sebe opet ističu za predsjednike. Kako ih više nije sram pretendirati na časna i odgovorna mjesta mjesta.

Poznato je da primitivac zbog sebe hoće zauzeti najveće pozicije ispred općeg, dok u uređenim – kulturnim zemljama opće je ispred pojedinačnog. Eto zbog čega mafija i nered - pomoću pojedinaca iz vrha vlade. U Hrvatskoj i izgrađene arene su također zbog pojedinaca koji se koriste psihologijom za mase, pojedinci iz vladajućih garnitura uglavnom su sinovi i unuci bivših hrvatskih eksplo-

tatora, koji se usude slaviti godišnjice stradanja Hrvata, stradalih od njihovih djedova i očeva.

Budimo realni i danas, uglavnom profesori, tajkuni i umjetnici također funkcioniraju (kao pojedinci) na frekvencijama kao kokoši koje im je odredila lisica ili zmija.

Kao i emigracija koja nije svjesna da ima slobodnu Hrvatsku i u koju se treba vratiti kada zaželi a ne da ih uvjeravaju i usmjeravaju neki novi stari hrvatski konzuli i stil Hrvatske bratske zajednice koja je stvarala Jugoslaviju.

Ubuduće, ulažite u život u Hrvatskoj!

Nikada nije kasno otpočeti živjeti uredno! Nakon konstatacije, hrvatska ognjšta treba čuvati od raznih uljeza koji bi i dalje urušavali, dok nismo dovoljno svjesni tko su. Utoliko hrvatski narod prepozna da ima nepozvane goste koji zauzvrat ništa pomoću droge i dr., svoje velikodušne ali i naivne domaćine, kakvi su uglavnom svi poštene ljudi koji se dive čovjeku. Između ostalih upozoravaju i bivši politički uznici - (kao brižni), žrtve samo zato jer smo se kao domaćini osjećali Hrvatima.

Što je to antifašizam? Znaju li Hrvati kako su kroz povijest ocjenjeni svi, - izmi?

Ako prevaranti žele i dalje varati u Hrvatskoj trebaju znati da je antifašizam njihova konstrukcija odavno ideologija, a ideologija u nedostatku nove ideje doslovce postane smeće.

Ovo je hrvatskom narodu jasno jer su osjetili zamke - spoznali su kako im i danas pomoću propagande serviraju neke predsjednike o kojima se ništa ne zna ni o rodu ni o porodu. Baš zbog takvih kvaliteta i izbora poteklo je toliko hrvatske krvi i suza. Svi ti uljezi

samo su uzrok zala koja su kroz povijest ništila život u Hrvatskoj. Pokazalo se da su u Hrvatsku došli zbog nečeg drugog a ne zbog dobra Hrvatima. Ti umišljeni, unišljeni su u hrvatski ustav da samo oni mogu vladati Hrvatima. Dakle, umišljeni kao odraz smeća ideja, neće shvatiti da Hrvatima ne trebaju njihovi modeli smišljeni u mraku, da je to prošlost, a Hrvatima opomena, nakon 1918., Bleiburga, iseljavanja Hrvata i nametnutih ratova.

Do danas nije zaustavljen trend iseljavanja i uništavanja Hrvata na njihovim ognjištima. Perfidno pomoću droge zadnjih dvadeset godina Hrvata je više stradalo nego skupa u prvom, drugom svjetskom ratu i domovinskom ratu.

Ovu odgovornost „antifašisti“ neće preuzeti na sebe sada – iako su baš oni zaposjeli mjesta u vladi koja pripadaju časnim Hrvatima.

Uglavnom danas u Hrvatskoj vladaju strašila čudovišta koji se za nedjela i propuste štite nekim ispraznim terminom antifašizam. Suvršno je pričati o toj kovanci pod kojom se kao znakom i zamkom dogodio duhovni i fizički masakr hrvatskog naroda.

Ali svjedoci smo da su i njihovi sinovi i unuci zbog nezasićenosti zato prokleti, što je plaća za nevinu prolivenu hrvatsku krv i suze. Prokleti ne znaju da su po zlu žešći od svojih djedova i očeva, zapisano je da će prolivena (hrvatska) krv pasti kao teret kao opomena

na njihove sinove i unuke što se i pokazuje. Dakle, prokletstvo očituje one koji nište život.

Kredit, droga i tiskani novac su im i dalje u funkciji za otkupljivanje hrvatskih ognjišta, a prokleti po djelima besramno koordiniraju iz sivih „hrvatskih“ zgrada i pomoću hrvatskih materijalnih dobara nameću Hrvatima vođe u skladu s ovim trenutkom.

ZATO OVAJ POKRET NAKON PRIJEDLOGA DA ISTAKNEMO SVOG KANDIDATA ZA PRESJEDNIKA HRVATSKE, PO ZAHTJEVIMA HRVATA I HRVATSKIH GRAĐANA POSTUPIT ĆE PREMA DUŽNOSTIMA.

MORALNA VERTIKALA POBJEGLICA

Diana Majhen, Zagreb

Jedan od najpoznatijih pobjeglica iz ratom okupiranog Sarajeva, Miljenko Jergović, izgleda je u Hrvatskoj postao nadležan za pitanja onih koji nisu, poput njega, bježali, nego su se borili. Svako malo se Jergović obruši na hrvatske branitelje, a ovaj put je našao za shodno dohvatiti se Ivana Pandže, predsjednika zagrebačke HVIDRA-e.

Pita se tako Jergović u svom članku gdje se i koliko dugo Pandža borio. A ja se pitam, od kuda nekome tko se nije borio nigdje i nikada, tko je pobjegao od svake mogućnosti da se negdje bori, moralno pravo da na takav način proziva one koji se jesu borili?

Što to Jergović konkretno zamjera Ivanu Pandži? To što je rekao da je NDH bila uređena i ustrojena država? Pa naravno da je bila. To

što se o tome nije smjelo govoriti pola stoljeća, ne znači da to nije istina, kao što ne znači da se ta država nije temeljila na rasnim zakonima i ostalim „dobrim“ stvarima, no Pandža tako nešto nikada nije ni osporavao. Uostalom, imamo mi takvih zakona i u odluci

tog čuvenog Antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Jugoslavije, donesenoj 21. studenog 1944. g. kojom se svi Nijemci proglašavaju kolektivnim neprijateljima naroda, te donosi rješenje o podržavljenju imovine svih Nijemaca i njihovo protjerivanje u Njemačku.

Naročito je zanimljiva odluka kojom se navodi da će se isti, dok ne bude moguć njihov transport u Njemačku, nalaziti u logoru na prisilnom radu. Zvuči poznato?

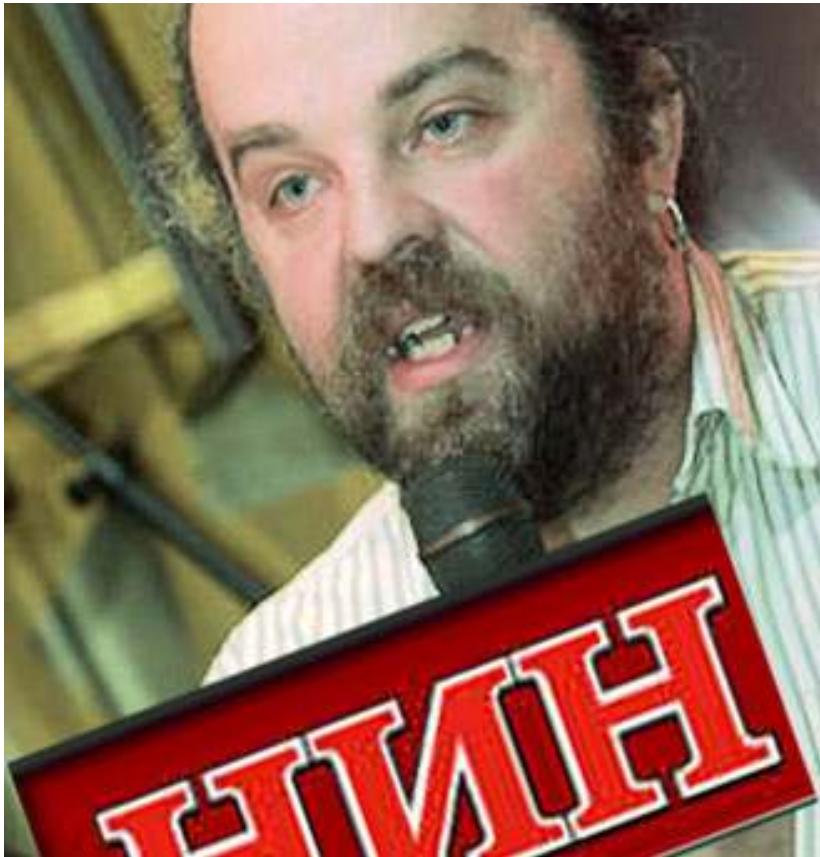
Nije zgoreg za napomenuti da su takvi logori postojali čak i za djecu, a kao razlog njihovog odvođenja u logore navedeno je kako je utvrđeno da se radi o pripadnicima njemačke nacionalnosti.

Samo u tim logorima smrt je našlo oko 60 000 ljudi.

Smatraju li dežurni dušebrižnici tipa Jergovića da se o ovom ne treba govoriti, ili da se ne treba ustrajati u tome da se ovakve odluke prihvate kao zločinačke, ili pak misle da se onima koji su takve odluke donosili i provodili treba dodijeliti još po koja medalja ili povisiti mirovina?

Svaki put kada o tome progovori, Ivan Pandža izgleda čini smrtni grijeh, te postaje metom koju se nemilice razvlači po medijima, ustaša, fašist i ne znam što već ne.

Moguće Jergović Pandži zamjera i to što ga čudi životni vijek onih koji još uvijek primaju partizanske penzije? Pa činjenica je da su daleko iznad prosječnog vijeka ostalih ljudi, kao što je neosporna činjenica da do dana današnjega nikada isti nisu napravili čistku u svojim redovima, nikada niti jedan jedini partizan nije osuđen za zločine koje su počinjeni. S obzirom da znamo kako su partizani i te kako radili zločine, te se svako malo iskopavaju neke nove jame

s ostacima njihovih žrtava, čovjek se ima potpuno pravo zapitati, izdvaja li možda za mirovine nekih koji su mu ubili djeda, brata ili majku.

Ono što branitelji iz Domovinskog rata slušaju godinama, trebalo bi se primjenjivati i na partizane. Ukoliko hoće da njihova borba ostane čista, neka izdvoje zločince iz svojih redova, neka se od njih ograde i neka im se sudi. Sve dok se to ne uradi, ostaje otvoreno gornje pitanje, koliko izdvajamo za mirovine pravih antifašista, a koliko za mirovine partizanskih, nikada osuđenih, koljača.

Čudi se Jergović što Pandža nikako da shvati kako se to današnja Hrvatska temelji na ZAVNOH-u i antifašističkoj borbi. Pa iako je posve razumljivo iz kojih je razloga to ugrađeno u naš Ustav, doista je pomalo teško objasniti svima onima koji su se u Domovinskom ratu borili protiv onih sa crvenim petokrakama kako se ta Hrvatska

danas ponovno temelji baš na tim istim petokrakama. Pa nisu valjda svi bili žrtve masovne halucinacije, u kojoj su im se priviđale crvene petokrake kako razaraju gradove i sela, pale i siluju i siju smrt na svakom koraku.

Zašto su hrvatski branitelji stalna meta napada Miljenka Jergovića?

Moguće je Jergović prilikom svoje bježanije zaradio neki žulj ili poneku ogrebotinu, pa se ni dan da-

nas nije uspio oporaviti od šoka i krivi za to sve one koji nisu mirno legli da ih se kolje, nego su branili svoju zemlju. Mislim da za sada još dobro prolazimo što ne plaćamo njegovu mirovinu temeljenu npr. na PTSP-u koji je zaradio na neki sličan način, ili pak od same pomisli da bi ga netko mogao regrutirati i poslati u rat.

Za sada, imamo samo „moralnu vertikalu“ zaduženu za braniteljska pitanja u liku i djelu Miljenka Jergovića, čovjeka koji nipošto nije htio iskoristiti privilegiju da sudjeluje u obrani svoje zemlje, ali zato danas napada one koji su tu privilegiju iskoristili.

Moguće zato, što su sve ono što Jergović nije i nikada neće biti.

Hrabri ljudi koji su obranu zemlje stavili ispred osobnih interesa, koji su bili spremni dati život za svoja uvjerenja i slobodu svoje zemlje.

BOSANSKI MUSLIMANI I NJIHOVO HRVATSKO PODRIJETLO

Ademir Fazlić i Filip Barišić, Zagreb

Kao što svi znamo, na prostore Balkana u 7. stoljeću poslije Krista doseljavaju se Hrvati koji su krenuli prema Jadranskom moru. Na putu prema moru, mnogo naših predaka svoj mir je našlo na prostoru današnje Bosne. I dan danas možemo naći mnoge dokaze koji potvrđuju da su naši preci naseljavali područje tadašnje Bosne. Naime, najviše je ostataka u srednjoj Bosni. U malom gradiću Žepču zatičemo temelje Katoličke crkve. Jedna od najstarijih crkava u Bosni i Hercegovini izgrađena baš tamo je početkom 8. stoljeća, da bi dolaskom Turaka na područje BiH bila srušena, a na njenom mjestu napravljena džamija. Mnoga naselja u Bosni su pokazatelj da tu Hrvati vjekovima žive, mnoga nose imena kao što su: Hrvati, Hrvatinići i slična. U bosanskih muslimana postoji prezime Hrvat, to je još jedan u nizu dokaza da su bosanski muslimani dio hrvatskog naroda.

Tri stoljeća nakon dolaska Hrvata na ove prostore, po prvi puta se spominje Bosna (10. stoljeće). Najznačajniji bosanski vladari u povijesti bili su katoličke vjere, samim time i Hrvati. Čak jedna bosanska kraljevska loza nosi ime Hrvatinići. Danas se pak neki muslimani pokušavaju odreći svoje nacije i dokazati da su Turci ili Bogumili. Reći da su bosanski muslimani nastali od Bogumila, apsolutno je smiješna stvar. Naime, pred sam pad Bosne pod Osmanlijama u Bosni je živjelo oko 800.000 katolika, 100.000 pravoslavaca, dok je Bogumila bilo svega 30.000 i to samo u Hercegovini, jer su s područja Bosne bili protjerani.

Padom Bosne i dolaskom Turaka na vlast dolaze novi zakoni i pravila. I tako Turci dadu zakon i proglašavaju da svi oni koji odbiju primiti islam kao svoju religiju moraju plaćati Osmanskom carstvu 15 zlatnika. Kako je većina bosanskog stanovništva živjela od poljoprivrede i nije si mogla dozvoliti plaćanje 15 zlatnika, počela je prelaziti na islam, no prelaskom na islam rasla je i mržnja prema Turcima. Tako bilježimo neke pjesme koje su bile usmjerene Turcima kao što je od Kaime bila pjesma:

"O Hrvati čujte me, čujte i počujte me:

Islamu se prignite, Allahu se dignite!

Ne budite din dušmani, prihvatite lijep Kur'an!

Svima nam Allah pomog'o, a dušmane odmog'o!"

(u ovome slučaju dušmani su Turci).

Također nalazimo mnogo sličnih pjesama ali i pravih ustanaka protiv Turaka, takav jedan ustanak je izveo i Husein kapetan Gradašević, kada ga je Turski sultan pitao "zašto daje pare za izgradnju katoličkih crkava po Bosni", on mu je ljutito odgovorio: "**Sultane oni su moja braća!**". Mnogo je još dokaza zabilježeno kako muslimani sebe nazivaju Hrvatima, za vrijeme Turske vladavine u 17 stoljeću Turski putopisac Evlija Čelebija piše kako u Bosni žive Hrvati ne navodeći pritom nikakve "Bošnjake" niti muslimane, dakle i u 17. stoljeću navedeni su kao Hrvati! Otac domovine dr. Ante Starčević ovako je govorio o muslimanima iz Bosne:

"Muhamedovci Bosne i Hercegovine, s turskom, s muhamedanskom pasminom ne imaju ništa; oni su hrvatske pasmine, oni su najstarije i najčistije plemstvo, što ga Europa ima!"

Po završetku Prvog svjetskog rata bosanski muslimani kao i katolici žive u Kraljevini SHS nezadovoljni vlasti SHS, a i kasnije bosanski muslimani i katolici kao braća opet jednoglasno staju protiv srpskog terora u Kraljevini Jugoslaviji. Tako je Džafer beg Kulenović 1939. godine, kasniji doglavnik NDH, u novinarima tri puta ponovio citat:

"Gospodo, ja sam Hrvat i hrvatski nacionalist, i ne samo da sam ja Hrvat i hrvatski nacionalist, nego su bosanski muslimani kao cjelina Hrvati, dio hrvatskog naroda!"

Početkom Drugog svjetskog rata bosanski muslimani su opet kao uvijek zajedno sa svojom braćom katolicima stali protiv četničkog i partizanskog terora. Već u prvim danima NDH vrlo velik dio muslimana je podržava i pristupa u Hrvatsku vojsku. U najelitnijoj Ustaškoj postrojbi Crnoj Legiji bilo je oko 40% muslimana koji su se i tada naravno nazivali Hrvatima. **Zapovjednik Crne Legije Bečir Lokmić bio je musliman.** U državnoj vladi NDH bio je pozamašan broj Hrvata islamske vjeroispovijesti, najznačajniji su **Osman beg Kulenović, Ademaga Mešić i Ibrahim Pjanić.** Sam Poglavnik dr. Ante Pavelić je u čast muslimanima napravio džamiju u Zagrebu, na njenome otvorenju Poglavnik je rekao:

"Preuzvišeni, presvietla gospodo visoki dostojanstvenici Islamske vjerske zajednice u Hrvatskoj! Braćo muslimani!

S najvećim veseljem i radošću pristupam pred ovo svetište hrvatskog naroda, pred ovo svetište Islama, veseleći se, što mi se izpunila davna želja, da se u glavnom, prijestolnom gradu Zagrebu otvori hram, u kojem će pripadnici islamske vjere

roizpoviesti moći vršiti svoje vjerske dužnosti, moći udovoljavati svojim dužnostima, prema vječnom Allahu, gdje će moći u molitvama nalaziti okrepe i utjehe za svoj zemni život i odavati hvalu Svevišnjemu Stvoritelju svega.

Preuzvišeni! (obraćajući se ef. Aganoviću)

Veselog srдца predajem Vam ključeve ove prve džamije u glavnom hrvatskom gradu i molim Vas, da je Vi otvorite i predate na uporabu vjernicima. Siguran sam, da time činimo Bogu veleugodno djelo, siguran sam, da će mnogi i mnogi, da će svi pripadnici islamske vjeroispoviesti koji se nalaze u ovom gradu, a i oni, koji će iz ostalih dijelova naše države u Zagreb dolaziti, nalaziti u ovoj džamiji najveću utjehu, da će nalaziti ovdje utjehu svome srđcu, svojoj duši i da će pred Previšnjim Allahom iznositi svoje skromne molitve za dobro i sreću hrvatskoga naroda, hrvatske države i islamskog svijeta u hrvatskoj državi i po celom svijetu."

Tu su džamiju 1945. godine komunisti preuredili u galeriju, a njenog imama Zagrebačkog muftiju Ismeta Mufića objesili ispred džamije.

Jednom prilikom Poglavnik je za muslimane rekao:

"Gospodo! Muslimani Hrvati nisu samo dio hrvatskog naroda, oni su jedinstvena sastavna srđika hrvatskog naroda. Bosna nije pripojena Hrvatskoj, nego je Bosna Hrvatska, središte i težište hrvatskog naroda i Nezavisne Države Hrvatske. Nas vjera ne može dieliti. Ne može vjera razdijeljivati jednaku krvnu braću. Ne može vjera razdijeljivati ono što je jedno te isto. Vjera jest emanacija, izraz poštovanja prema Svevišnjemu, gospodaru svega živog i mrtvog, a mi Njegovi stvorovi svi smo jednaki pred Njim, a kad smo iste krvi, onda smo jednaki i međusobno.

Za nas, za hrvatsku državnu vladu, za hrvatsku državu i za mene ne postoji muslimansko pitanje, jer je to hrvatsko pitanje. Ne postoji pitanje muslimanske vjere, jer je ona hrvatska u hrvatskoj domovini i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Ne postoji nikakovo niti pokrajinsko, ne postoji niti ustrojbeno pitanje u tom pogledu. Vi ste cjelina, kao što su i pripadnici katoličke vjere u hrvatskom narodu cjelina, ne samo sastavni dio naroda, cjelina života i cjelina zajedničkog bivstvovanja u zajedničkoj nam domovini.

Meni je stalo do toga, da se braća muslimani podignu, da se podignu narodni široki slojevi, da im bude pristupačno sve što je u ovo novo vrijeme potrebno za čestit i u svemu dostojan život čovjeka, a što nije u protimbi s propisima i zakonima vjere".

Raspalom NDH i uspostavom Jugoslavije muslimani gube svoju hrvatsku naciju i ne mogu se izjašnjavati nikako drukčije do Jugosloveni. Tek su 1971. dobili nekakvu "Muslimansku naciju". Početkom Domovinskog rata u Hrvatskoj, a nešto kasnije i u BiH katolici i muslimani opet kao brat do brata staju u borbu protiv četnika, na svim područjima BiH se bilježi izvrsna suradnja između ABiH i HVO-a. Ona je zabludi nažalost prekinuta i ubrzo počinje rat između braće katolika i muslimana, Istina rat traje samo nešto više od godine, ali se osjete dugotrajne posljedice te zavađa braću koja nikada nisu željela jedna drugima zlo već se kao prava braća htjeli pobjeđivati zlo. Za rat između muslimana i katolika jedni optužuju Matu Bobana, drugi pak Aliju Izetbegovića, ali jedna je prava istina, ta da je rat između muslimana i katolika izazvao jugoslovenski KOS, i sam je Slobodan Milošević u Haagu 2002. godine rekao da je on u ratu pobjedio, jer je zavadio Hrvate i muslimane. **Na žalost, svi znamo kako u nekim mjestima, posebice u Hercegovini, postoji velika mržnja između braće.** O svakom pojedincu ovisi budući odnos katolika i muslimana u Bosni. **Danas se svega 10.000 ljudi izjašnjava Hrvatima islamske vjere.**

HRVATSKA KNJIŽARA

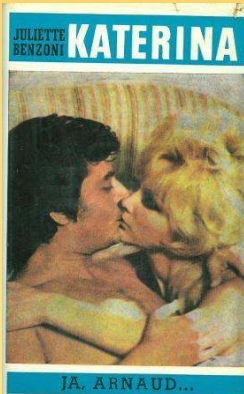
knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjige:

Juliette Benzoni

Katerina 1-5

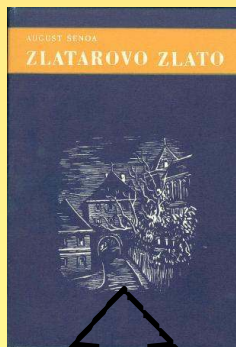

350,00 kuna

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

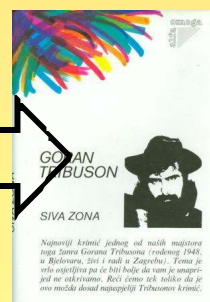

Sidney Sheldon:
PIJESAK VREMENA
str. 339, 1989. g.
45,00 kuna

August Šenoa:
ZLATAROVO ZLATO
str. 256, 1951. g.
200,00 kuna

Goran Tribuson:
SIVA ZONA
str. 197, 1989. g.
45,00 kuna

Fr. Ivo Tadić:
MARIJA KRALJICA HRVATA
str. 157, 2007. g.
100,00 kuna

Enid Blyton:
5 PRIJATELJA U SLUŽBI ZNANOSTI
str. 169, 1991. g.
45,00 kuna

Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, tel. +385 1/2923-756, fax. +385 1/2923-757,
+385 91/3388-433, e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

prof. dr. sc. Tomislav Sunić: EUROPSKA NOVA DESNICA: KORIJENI IDEJE I MISLIOCI

Ova knjiga predstavlja zbir filozofskog nasljeđa konzervativne misli, koju je autor Tomislav Sunić prvi put napisao i obranio kao doktorsku disertaciju u Americi, 1988.g. Nakon 20 godina, knjiga konačno izlazi u trećem izdanju, ali ovaj puta na hrvatskom jeziku, u nakladi Hasanbegović.

Europska nova desnica; Korijeni, ideje i mislioci

Cijena: 100 kuna

hasanbegovic@net.hr

Prijevod: Nikica Barić

Nakladnik: Hasanbegović

Str. 338

ISBN. 978-953-99698-4-2

Također i u internetskoj knjižari
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr

Sadržaj

Prolog

Predgovor Paula Gottfrieda engleskom izdanju

Predgovor autora hrvatskom izdanju

Jedna povijest. Predgovor Alaina de Benoista

PRVI DIO

I. Uvod

II. Pojava Nove desnice

Europska nova desnica nasuprot američkoj desnici
Nova desnica ili fašistička desnica?

III. Antonio Gramsci na desnici

Izdaja intelektualaca

IV. Konzervativna ljevica ili revolucionarna desnica?

Pobuna protiv moderne

V. Carl Schmitt i politika kao sudbina

VI. Oswald Spengler i povijest kao sudbina

VII. Vilfredo Pareto i politička patologija

1

VIII. Poganska desnica

1

Terror povijesti

1

DRUGI DIO

Egalitarna mistika. Korijeni suvremene krize 139

I. Uvod 141

II. Metafizika jednakosti 149

Liberalna ili socijalistička jednakost? 154

III. Nova desnica i nedostižna jednakost 160

Prava naroda ili ljudska prava? 169

IV. *Homo economicus* – rat svijetu protiv svijetu 180

Jednake gospodarske mogućnosti ili mogućnost da se bude neravnopravan 188

V. Totalitarizam i egalitarizam 193

Problem 194

Nova desnica o totalitarizmu 202

Od liberalnog do komunističkog totalitarizma 208

VI. *Homo sovieticus* – komunizam kao egalitarna entropija 216

Zaključak 228

DODATAK

Biografske crtice 235

Manifest za europsku obnovu

Nova desnica u 21. stoljeću
(Alain de Benoist i Charles Champetier) 239

Europski sin. Intervju s Alainom de Benoistom 287

Literatura 323

Imensko kazalo 333

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, DR. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (17)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

To je pokušavao čak i kada su ga opslužitelji tog kapitalizma predodredili za odstrjel zbog zakonitosti koje kapitalizam u sebi ima. Tuđmanov nacionalizam nije bio spojiv s razvijenim kapitalizmom koji globalizira sve narode u jednu amorfnu masu konzumenata i proizvođača kojima se smisao svodi jedino i isključivo na službu božanstvu kapitala.

Boravak na Harvardu izuzetno je bitan i po tome što je tu riječ o susretu Tuđmana s Kissingerom i cijelom pripadajućom mu katedrom koja se bavi problemima geopolitičke strategije na najvišoj razini. Od imena koja su na Harvardu prisutna posebno se ističu ona Fukuyame i Huntingtona koji su postali svjetski poznati svojim objavljenim radovima u kojima daju naznaku kako se promišlja budućće globalizirano društvo. Iako može izgledati da su Fukuyama i Huntington u oprečnosti oni su samo planske projekcije različitih vremenskih perioda. Fukuyama govori o konačnoj slici liberalnog kapitalizma dok Huntington govori što još stoji na putu za ostvarenje te (bes)konačnosti.

Fukuyama daje konačni izgled globalizma već kroz sam naslov jedne svoje knjige prigodno naslovljene "Kraj povijesti". Naslov otkriva svu oholost koja inspirira globalizam jer sebi umišlja sposobnost okončanja ljudske povijesti, stvaranja jednog konačnog i definitivno nepromjenjivog stanja. Kako je po kršćanskom svjetonazoru samo Kristovim povratkom moguće ostvarenje nečega što bi

se moglo imenovati krajem povijesti, tako i ovo pretendiranje na mogućnost dokidanja povijesti predstavlja nesakrivenu uzurpaciju Spasiteljevog mesijanskog mjesta.

Samuel Huntington

Huntington ne ide tako daleko kao Fukuyama i više je orijentiran na ovovremena zbivanja te daje usmjerenja kojima bi se trebalo postići da se ostvari Fukuyamina vizija okončanja povijesti kroz globalnu dominaciju sekularnog liberal-kapitalizma sa svojom demokratskom šaradom. Konkretno, Huntington navješćuje kakav se oblik sukoba treba očekivati u globalizmom zahvaćenom svijetu te kroz njega možemo iščitati koje su nakane zakulisnih moćnika u najbliskijoj budućnosti.

Huntingtonov sukob civilizacija, koji će po njemu obilježiti postblokovsko razdoblje hladnoga rata na način da svijet dolazi u stanje vrućega mira, odnosi se prvenstveno na sukob između kršćanstva i islama, a to je upravo i najveća podvala Huntingtonovog "proročanstva" proizšlog s Harvardске katedre Henry Kissingera kao velikog meštra tog diabolič-

nog projekta. Cijela koncepcija sukoba civilizacija počiva u biti na tome da se civilizacije definiraju po svojoj duhovnoj utemeljenosti, što je svakako ispravno viđenje civilizacijske osnove, ali po tome se onda sukob civilizacija svodi na duhovni boj, pa i predviđeni sukob mora biti promatran kroz optiku lučenja duhova.

Tek se kroz navedeno lučenje duhova može spoznati sva opasnost Huntingtonovog pogleda na svijet jer on današnji Zapad podvodi pod kršćanski tabor time što priznaje da Zapad ima kršćanske korijene, ali svjesno prešućuje današnju antikršćansku orijentaciju Zapada. To prešućivanje zapadnjačkog antikršćanstva koje je ponajprije izraženo kroz presudnu ulogu koju na Zapadu imaju judeo-masonske organizacije i još više pripadni im svjetonazori sa svom svojom antikristovskom duhovnošću. **Sve dovodi do toga da se previđa da je u biti ovdje riječ o planiranom sukobu kojemu je cilj na silu stvoriti sukob kršćanstva s islamom.** Osnovna namjera produciranja ovoga sukoba je u tome da se time u prigodnom momentu od antikristovskih slugu proizvedu navodni spasitelji kršćanstva, tj. zapadne civilizacije kao svjesno stvorenog sinonima za kršćanski civilizacijski krug. Ovo je vrlo značajan moment jer se time može prepoznati stvaranje prostora za dolazak jednog "velikog spasitelja" koji onda predvodi od islama ugroženu zapadnu civilizaciju i to ne ostaje samo napodručju Zapada i islama nego se proširuje na globalnoj razini pod floskulom "osiguravanja trajnog svjetskog mira".

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (25)

Eugen of Savoia

U svim europskim državama - osim u Albaniji i BiH - muslimani su zasada u manjini, u dijaspori. Oni, dakle, čine jednu od više društveno-religijskih zajednica unutar multikulturalnog društva, npr. u Njemačkoj, u Francuskoj, koje je još do polovice 20. stoljeća bilo po svojem sastavu i svojem sustavu vrednota kršćansko društvo.

Muslimani u Europi ne prihvaćaju integraciju

Danas se katolici i protestanti smatraju također samo jednom od više religijskih zajednica, usprkos njihovim ustavnim "privilegijama". To je barem službena linija kulturalne i političke ljevice koja radi na tome da se još postojeći "privilegiji" Katoličke Crkve i protestantskih Crkava ukinu. Službena politika Njemačke, primjerice, nudi muslimanima - kao i drugima - mogućnost integracije u njemačko društvo. Muslimani ne prihvaćaju taj model društvene politike usprkos činjenici da je njemačko društvo sekularizirano, dekristijanizirano društvo te stoga nema nikakve opasnosti za vjeru muslimanske zajednice, primjerice u tom smislu da bi integracijom morali prihvatiti kršćansku etiku ili čak kršćansku vjeru. U mnogim raspravama i susretima morala je njemačka javnost saznati - na čuđenje mnogih - da muslimani ne prihvaćaju integraciju u njemačko društvo baš radi toga jer je ono sekularizirano, jer je ono desakralizirano, jer je ono areligiozno ili bolje areligijsko, jer je ono nemoralno, jer je ono seksualizirano... Kad bi musliman prihvatio takvo društvo, kad bi živio po standardima toga sekularizira-

nog društva, prestao bi biti musliman, prestao bi živjeti po mjerilu za njega najsvetijeg i najvrednijeg: po mjerilu Kurana, tih riječi samog Alaha.

Moram priznati da mi se taj stav sviđa, da se divim muslimanima koji tako misle, koji tako žive i rade. Uzimajući u obzir njihove interese, oni postupaju posve korektno i u skladu sa zakonom i pravom kada kažu: Mi hoćemo živjeti kao muslimani, mi hoćemo zadržati svoj identitet, svoju kulturu, u tu svrhu smo spremni stvarati unutar društva svoje vlastite zajednice - spremni smo čak na getoiziranje - u tu svrhu spremni smo poštivati zakone koji nisu na našu štetu, ali i tražiti prava na slobodno življenje naše islamske religije. **Islamisti idu jedan korak dalje jer su spremni kršiti postojeći zakon za volju islama.**

Islamisti i nacisti

Sekularizirana društva stvorila su prostor za širenje islama

Koje sociološko značenje ima to razumljivo stajalište muslimana u Europi za društvo takozvane zapadne civilizacije, za društva i na-

rode koji su se donedavno smatrali kršćanskima, katoličkima? To znači da su sekularizirana društva stvorila slobodne prostore na kojima se muslimani mogu legalno i legitimno zalagati - provoditi džihad - za vlastito usavršavanje i za širenje islamske religije, za islamizaciju svoje okoline. Oni to čine iz uvjerenja da je samo život po Kuranu dostojan čovjeka, da samo život po Kuranu i islamskom zakonu jamči mir među ljudima i narodima. Sociološko-teološki rečeno: **Pravi i vjerni muslimani rade na tome da iz europske manjine postanu europska većina i da Europa postane u dogledno vrijeme islamska. Vjerni muslimani se zalažu - vode džihad - za to da BiH postane jednom čisto islamska.** Ponavljam: ovaj se džihad događa posve legalno, zahvaljujući zakonodavstvu i europskom pravnom sustavu donedavno kršćanskih naroda.

Muslimani, dakle, čine ono što činimo - ili bismo trebali činiti - mi kršćani: misionirati svoju okolinu, evangelizirati Europu, oživjeti kršćanske korijene ove moderne europske civilizacije. I mi katolici bijemo boj - katolički džihad? - da ljudi Europe zadobiju svoj izvorni identitet - katoličko-kršćanski identitet - na opće dobro i sreću čovjeka, za osiguranje svjetskog mira. Za razliku od muslimana, mi smo duboko uvjereni da su islamski džihad i katolička evangelizacija jedino legitimni i po Božjoj volji ako se događaju u istinskoj demokraciji, na tlu pravne države i zakonom zajamčenim pravima čovjeka - u prvom redu pravom na slobodu savjesti i religije - na osnovi prihvaćanja relativne autonomije kulture, znanosti, ekonomije, i na principu razlikovanja

svjetovne i duhovne vlasti. Mi katolici sve te vrednote, sva ta dostignuća kulturnog razvoja ljudske svijesti prihvaćamo jer ih možemo uskladiti s našom najsvetijom i najvrednijom knjigom: s Evanđeljem, sa Svetim pismom. U velikom dijelu su ta dostignuća i te vrednote moderne civilizacije izrasle na tlu kršćanstva i hranile se od duha kršćanstva.

Može li se islam pomiriti s današnjom civilizacijom?

Sociološko-teološki rečeno: pravi i vjerni muslimani rade na tome da iz europske manjine postanu europska većina i da Europa postane u dogledno vrijeme islamska. Vjerni muslimani se zalažu - vode džihad - za to da BiH postane jednom čisto islamska. Taj se džihad događa posve legalno, zahvaljujući zakonodavstvu i europskom pravnom sustavu donedavno kršćanskih naroda.

Već danas - ako realno razmišljamo - moramo priznati da više nije primjereno govoriti o muslimanima u Europi, nego o europskim muslimanima, o europskom islamu. Ulaskom Turske u Europsku uniju, ovaj će se trend razvoja još ubrzati i ojačati. Zar možemo zamjeriti nekim muslimanima kada već danas govore o islamskoj Europi a ne samo o europskom islamu? Samo politički slijepac ne shvaća realnost koja se stvara velikim pritiskom imigracije muslimanskog pučanstva iz Maroka, Alžira, Tunisa, Libije, Egipta, Turske na države Sredozemlja: Italiju, Francusku, Španjolsku, Portugal, Grčku.

Može li ta dostignuća prihvatiti islam? Mogu li muslimani živjeti svoju autentičnu religiju u institucionalnim okvirima tih vrednota? Islamski svijet nam nije dao do danas jasan odgovor na to pitanje. Tako daleko ne bih išao kako ide Herald Tribun 1993, kada povodom konferencije Ujedinjenih naroda u Beču 1993. godine piše: "U Beču se sastaju zastupnici svih država svijeta u okviru konferencije o ljudskim pravima. Od 183 država, članica OUN-a, većina su despotske države u kojima vladaju despote bez poštivanja ljudskih prava, npr. Kina, Kuba, Iran, Irak, Saudijska Arabija, Vijetnam... Svi ti despote bore se protiv univerzalnog važenja ljudskih prava, protiv toga da ljudska prava budu za sve ljude i sve države jednaka i osigurana... Naprotiv, oni šire propagandu da su ljudska prava izmišljotina Zapada, pomoću kojih Europa i Amerika hoće zavladati svijetom. **Za islamski svijet vrijede islamska prava, a ne ljudska prava.**"

Da postoje različita shvaćanja ljudskih prava između islama s jedne strane te kršćanstva i zapadne kulture s druge strane, nema sumnje. To predstavlja veliki problem za 30-ak milijuna muslimana u Europi i za sve druge narode Europe. Problem koji u sebi po naravi stvara krije trajni izvor napetosti i konflikta. Da islamski svijet ne može prihvatiti ljudska prava kako ih razumije zapadna filozofija, naime ljudska prava utemeljena u naravnom

pravu i razumu, dok god ne dođe do podanašnja islama, u tome također ne može biti sumnje. **Može li se islam tako reformirati da postane kompatibilan s modernom civilizacijom, da bude suglasan s usmjerenjem razvoja čovječanstva na osnovi znanstveno-tehničke civilizacije?** To pitanje postavljamo islamskim teolozima. Kao vanjski promatrači možemo imanentnom analizom islamske teologije zaključiti da je takvo podanašnje islama nemoguće tako dugo dok muslimani vjeruju da je svaka riječ i svaki zarez Kurana izvorna riječ Alaha, objavljena preko arkanđela Gabrijela proroku Muhamedu. Tko se od ljudi smije usuditi promijeniti riječ Alahovu; tko se od ljudi smije usuditi dati drukčiji smisao izrekama Kurana, Božje riječi?

Od europskog islama do islamske Europe

Religiozno gledajući, taj je strah, to strahopoštovanje pred objavom Božjom apsolutno razumljivo. "Sveti Kuran je potpuna i definitivna objava... i drugog znanja izvan Kurana nema koje bi moglo čovjeka spasiti i voditi... Skepticizam Zapada, njegovu znanstvenu metodu sumnje i kritike, mi muslimani odlučno odbacujemo" (Sayed al-Attas, poznati islamist). Ako je to službeni nauk, onda reforme islama nema. Onda je posve razumljivo zašto su svi dosadašnji pokušaji reforme islamske religije, npr. ona u 19. stoljeću, doživjeli neuspjeh. Primjer

Kemal-paše Atatürka u Turskoj ne vrijedi općenito. On je stvorio putem dekreta laicističku državu, ali se danas pokazuje da u srcima ljudi vladaju drugi osjećaji i druge težnje nego su one kojima je izvor laicizam. Jačanje islam-

skih - djelomično islamističkih - političkih stranaka ne može se drukčije protumačiti. Sve češće dolazi do konflikta između liberalne modernizirane muslimanske elite i tradicionalističkih muslimana, primjerice u Ažiru. **Zabrana islamističkih političkih stranaka, iako imaju većinu birača iza sebe, nije rješenje problema nego samo njegovo zabašurivanje i potiskivanje da se dobije na vremenu.** Na vremenu se neće dobiti, ako se time misli da će snaga islamske religije sve više slabiti zakonima i logikom globalizacije monetarnog i humanog kapitala, kako se danas običava govoriti. Što danas doživljavamo u odnosu između islamskog i zapadnog svijeta, možemo tumačiti kao prve znakove mogućnosti, da islam postane najjača duhovna snaga u svijetu. **Već danas - ako realno razmišljamo - moramo priznati da više nije primjereno govoriti o muslimanima u Europi, nego o europskim muslimanima, o europskom islamu.** Ulaskom Turske u Europsku uniju, taj će se trend razvoja još ubrzati i ojačati. Zar možemo zamjeriti nekim muslimanima kada već danas govore o islamskoj Europi a ne samo o europskom islamu? Samo politički slijepac ne shvaća realnost koja se stvara velikim pritiskom imigracije muslimanskog pučanstva iz Maroka, Ažira, Tunisa, Libije, Egipta, Turske na države Sredozemlja: Italiju, Francusku, Španjolsku, Portugal, Grčku. To nije - Bogu hvala - osmanska vojska Sultana, to su naši suvremenici koji koriste logiku globalizacije i traže zaposlenje tamo gdje ga ima: na visoko industrijaliziranom sjeverozapadu Europe. Imaju pravo! **Oni sigurno ne dolaze s namjerom islamizirati Europu. Ali dolaze**

kao muslimani, i najvjerojatnije će ostati muslimani. Islami se već sada brinu da ti emigranti ne padnu u ruke "nevjernika": grade se bogomolje, islamski instituti i domovi, pa sve tamo do islamskih akademija i sveučilišta. Naši u auto zaljubljeni građani omogućuju financiranje svih tih islamskih institucija. **Za Saudijsku Arabiju je malenkost transferirati nekoliko milijarda dolara na žiroračune bezbrojnih islamskih udruženja i organizacija na tlu Europe.** Ne treba niti transferirati, nego samo izdati nalog islamskim bankama u Europi da otvore svoje trezore.

Kome pripada budućnost?

Europski demografi su se potrudili izračunati kretanje pučanstva u Europi sljedećih 25 godina. Predviđa se dramatična promjena prirasta pučanstva u Europi u prilog muslimana, s tendencijom da muslimani postanu u mnogobrojnim krajevima građansko-politička većina. Ima sociologa koji tvrde da je deokcidencijalizacija - zapad gubi samog sebe, postaje sve više nezapadni - u punom zamahu. To se osobito zapaža na religioznom području koje sve više i brže poplavljaju religije i kultovi s Istoka. Neki se čak sprijateljuju s mišlju da propast pojedinih kultura i civilizacija jednostavno spada u stihiju povijesti. Zašto ne bi smjelo nešto takvog zadesiti ovu našu modernu civilizaciju europsko-američkog tipa? Ona se razvijala kroz 1.500 godina, postala je najjača civilizacija u svijetu - s dozvoljenim i nedozvoljenim sredstvima. Povjesničari misle da se nakon osvajanja vrha može i mora polako ili brže silaziti dolje. Zašto taj "zakon" - ako on uopće postoji - ne bi vrijedio i za europsku civilizaciju? Znakovi rela-

tivizma, individualizma, nihilizma, amoralizma, hedonizma, materijalizma tako su snažni u današnjoj europsko-američkoj civilizaciji da se treba bojati da ovoj civilizaciji polako ali sigurno nestaje životna snaga. **Kome pripada budućnost? Točno: Onom narodu koji mnogobrojnoj djeci u vrtićima, u školama, na ulicama gradova i sela osigurava prostore za njihov skladni svestrani razvoj, i pritom doživljava radost, nadu, smisao svoga vlastitog toka života u vjeri da putujemo svi zajedno doma, u kuću jedinog i zajedničkog Oca svih ljudi.**

TREBA LI ZABRANITI ISLAM KAO ZLOČINAČKU RELIGIJU?

Islam je neophodno zabraniti kao što je u povijesti zabranjena nacistička ideologija. Ako je moguće zabraniti štetne i zločinačke političko-državne ideologije zašto ne bi bilo moguće zabraniti i lažnu religiju koja širi nasilje i koja se širi nasilnim putem. Od pada Grčke i Balkana u 13. stoljeću pod Otomansko Carstvo, Europa i danas ima potpuno isti problem - nasilnu agresiju islama na europski kontinent koji danas doživljava demografski prirast muslimana od 300%. Eurabija je budućnost EU-a ukoliko se ubrzo ne poduzmu mjere obrane od nove agresije. **Kao što nacistička ideologija nije raspoznavala nacionalnosti, tako ni islamska religija ne raspoznaje nacionalnu pripadnost, a za svog neprijatelja je izabrala kršćanstvo i židovstvo.** Vrijeme je za brzi odgovor. Nacionalna sigurnost Europske Unije je u našim rukama. Branimo je hrabro kao i prije pet stoljeća.

Kraj

PRINCIPI PROTURJEČNOSTI U HRVATSKOJ

Rudi Tomić, Kanada

Zadnjeg predsjednika okupatorskog i srbokomunističkog režima Hrvati su, dva puta!, izabrali za predsjednika Republike Hrvatske! Ovo je klasičan primjer principium contradictionis! Iz uništenog režima prešaltali su se mnogi, koji su bili na vlasti u Jugoslaviji, i danas vladaju u demokratskoj Hrvatskoj, ili kao ratni profiteri imaju stanoviti utjecaj u politici.

U Republici Hrvatskoj ima bezbroj primjera gdje su principi proturječnosti (protuslovlja) vidljivi i malo u m n i j i m a .

Primjera radi: Vlada je tužila Srbiju na Međunarodnom sudu za agresiju i zločine počinjen tijekom Domovinskog rata, a u isto vrijeme predsjednik države u Haagu tereti hrvatske generale za "zločine" nad povampirenim i posrbljenim Vlasima u Hrvatskoj. Ili,

dok hrvatske majke u naranju traže svoje sinove u masovnim grobnicama, u isto vrijeme u hrvatskim arena Brena i drugi pevači iz Arkanove gerile, pune dvorane po Hrvatskoj!

Dosta je šale! Vremena i prilike u kojim životari hrvatski narod su veoma ozbiljne da bismo se angažirali oko buzde Mesića i njegovih izjava, koje su, istini za volju, uvijek bile usmjerene na štetu naroda kojem sjedi na grbači. Ali, riječ

je o predsjedniku države pa onda moramo barem osvjetliti njegovu osobu kako bi se, eventualno, uklonile nanesene posljedice i spriječilo dolazak nekog drugog veleizdajnika na mjesto predsjednika kojem je Mesić bio mentor i uzor.

U demokratskom svijetu, odnosno nigdje u svijetu nema državnika kao što je hrvatski predsjednik Stjepan Mesić, ne samo sličnog po izgledu (!), nego po načinu predstavljanja svoje države i svog naroda u svijetu. Mesić, naime, svoje mišljenje temelji na činjenicama što je dva puta uzastopno bio biran za predsjednika RH, te

u Beogradu.

Uz predsjednika Tuđmana navodno i Mesić se nacionalno "osvijestio", pa kao novopečeni rodoljub došao je u hrvatsku emigraciju, te u zagrljaju s "ustašama" i njihovim "Jurrom i Bobanom" zaveo je narod u domovini, što se je kasnije pokazalo veoma učinkovito u njegovom političkom usponu.

Mesić, je uz podršku petokolonaša: Srba, srbofila, Jugoslavena, komunista, ateista, antifašista i fašista, apatičnih intelektualca, hrvatske indolentnosti i manjka osjećaja državotvornosti, interna-

cionalizma, vanjskih neprijatelja – biva izabran za predsjednika Republike Hrvatske! U prvom terminu njegova mržnja naspram hrvatskog naroda bila je više latentna, jer je računao i na drugi termin za predsjednika države, što mu je također pošlo za rukom.

Čim se iz države ukloni Boga onda država postane Bog.

Što se više bliži kraj iščezavanju njegovog

predsjedničkog položaja Mesić postaje provokativniji i agresivniji u izrugivanju hrvatskih i vjerskih simbola. Mesić se okomio na križ kojeg želi ukloniti iz svih javnih ustanova, jer taj simbol vrijeda predsjednika i njegove sljedbenike u Hrvatskoj.

Na žalost, u Hrvatskoj ima bezbožnjaka kojima smetaju simboli kršćanske uljudbe, kao što su ortodoksni Židovi, muslimanski teroristi, ateisti, homoseksualci i ma-

NK Zrinjski Mostar

na tom stečenom povjerenju nameće svoja osobna komunistička stajališta koja štete hrvatskom ugledu u svijetu.

Mogli bismo napisati knjigu o Mesićevim antihrvatskim, odnosno izdajničkim postupcima, s početkom iz mladih dana njegovog partizanskog, komunističkog i ateističkog odgoja, koje je očitovao dok je bio funkcionar u partizanskim i udbaškim odborima, a posebice kada je bio predsjedavajući

sonerija, koji u stvari mrze svaki oblik hrvatskog nacionalnog poimanja, te žele slomiti križ, taj simbol pod kojim se je hrvatski narod borio i oslobodio, kako bi se ponovo Hrvatsku jugofomiralo. Ponovno guranje Hrvatske u balkansku zajednicu, ili u europsku zajednicu pod svaku cijenu, njihov je cilj. Dakle, ponovno navoditi narod u rat, u novi Vukovar, odnosno novi Bleiburg, mjesto kojeg je licemjer i mrzitelj hrvatske žrtve Mesić proglasio "ustaškim dernekom"! Možemo misliti kako mu je žao što njegovi "antifašisti" posao na Bleiburgu nisu dovršili do kraja!

ti ovo nepodnošljivo stanje. Ništa nije učinjeno!

Dapače, zastrašujuća je činjenica da je najpopularniji među političarima još uvijek aktualni predsjednik Stjepan Mesić sa 72 posto! Mesić će imati jak utjecaj na izbore ali i nakon izbora. "Čovjek se ne može oteti dojmu", piše moj prezimenjak u Jutarnjem, "da je upravo ovaj i ovakav, kriminalni sistem upravo ono što je većina nas željela." Bravo!

U susjednoj državi BiH križ je već na lomači. Policija je u Sarajevu na stadionu Željezničara, prije utakmice sa Zrinjskim iz Mostara,

boriti se protiv diktature u državi. Hrvatski nacionalni i vjerski simboli bili su često zabranjivani, izrugivani i omalovažavani. Takvom tretmanu došao je kraj.

Ni Crkva se nije ozbiljno uhvatila u koštac s Mesićem koji vodi rat ne samo protiv križa, nego i protiv interesa hrvatskog naroda. Biskupi su često puta davali blagoslov svome predsjedniku umjesto da su pozvali narod na prosvjed protiv sotone, oni su se molili za njegovo eventualno obraćanje! U demokratskom sustavu crkva je odvojena od države, ali to ne znači da je crkva izdvojena iz države, te s tog stajališta crkveni dostojanstvenici nisu samo dušobrižnici nego i sugrađani sa svojim pukom. Tko ima uši da čuje, neka čuje. (Mat 11, 15)

Dakle, umjesto predizborne predsjedničke kampanje treba organizirati "žutu revoluciju", u žutim majicama početi s prosvjedima što većeg broja ljudi na ulicama da se čim prije ukloni predsjednika Mesića iz Pantovčaka (sjećamo li se još uvijek njegovih predizbornih laži da Ured predsjednika ne će biti na Pantovčaku, jer je to trošak, da će prodati zrakoplov, da će smanjiti

Prije nekoliko godina pisao je Josip Kokić u Zadarskom listu o Mesiću i ukazao da je u biti doista veleizdajnik. Napravio je prijavu Ustavnom sudu RH za Mesićev opoziv, da bude opozvan ili da podnese ostavku pod snažnim pritiskom javnosti, dakle prije isteka mandata, čime bi RH barem malo osvjetlala svoj obraz i pred svijetom i svojim domoljubnim narodom, ako istinski želi mijenja-

skinula hrvatsku zastavu zato što je na njoj križ. Bosanski muslimani su doslovce shvatili Mesića kako treba križ izbaciti s javnih mjesta, te su uklonili zastavu Zrinjskog s križem, a onu s hrvatskim grbom zapalili na igralištu u Zenici.

Ako Hrvati ne mogu nastupati pod svojim simbolima u svojoj domovini Bosni i Hercegovini onda trebaju odustati od takvih utakmica i

broj savjetnika – a tko su mu danas savjetnici, itd., itd.); da se umjesto križa ukloni zločinački simbol Tita sa svih javni mjesta u Hrvatskoj. Kako bismo, konačno, s odlaskom Mesića očistili Agijine staje, koje smrde po komunizmu i jugoslavenstvu. Dužnost je ono što treba činiti, a treba činiti ono što je dužnost. Tko u ovim teškim danima zakaže taj je očitovao svoje opredjeljenje za Hrvatsku.

VELEBITSKI ČARKAR

Zvonimir Došen, Hamilton, Kanada, napisano 1963.

Rođen sam u kršnoj Liki
Posred sela kameni ta,
Kraj ustaškog tvrdog gnijezda
Kršne gore Velebita.

Baš u ratno burno vrijeme
Majka me je porodila,
I ustaškim gordim duhom
Svoje čedo zadojila.

Kad je zeman boja doš'o
Tek sam malo dijete bio,
Otac mi je u boj poš'o
Meni malom govorio.

Ne boj mi se i ne plaši
Moj ustaški mali sine,
Tvoj se otac boriť ide
Na braniku Domovine.

Gledao sam oca svoga
Nisam onda razumio,
Al' sam one divne riječi
Vrlo dobro upamtio.

Nu, prošli su dani slavni
Sad Hrvatskom dušman vlada,
Al' ja više nisam mali
Sad mi očev mač pripada.

I jurišnu prvu bojnu.
Velebite kršna goro
Kaži mojoj staroj majci
Da joj sada u boj krećem,
Jer dolaze slavni danci.
Kaži mome starom ocu
Da mu sada iz tuđine,
Sa strojnicom na ramenu
Krećem pravac domovine.

Pa ako u boju panem
Neka za moj grob ne pita,
Nek' podigne jedan kamen
i na njemu "U" usiječe,
Na sred moga Velebita.

VITEZOV I Z LIČKE DOLINE

Lički sokol iz Devete gardijske

Vitezovi
Iz ličke doline,
Živote su dali
Na oltar domovine.

Povijest o njima
Mora da piše,
I nikada da se to
Više ne briše.

HOĆE LI HRVAT 2010. NA PANTOVČAK? (1)

Tomislav Gudar, Vinkovci

"Spremlite se, spremite Hrvati, silni će izbori da budu!" -

kao da se ori hrvatskom političkom scenom dok se užurbano, ali zasad tiho, pripremaju jedni od najpresudnijih predsjedničkih izbora u povijesti ove Republike Hrvatske. Hoće li na vlast doći čovjek spreman i sposoban popraviti situaciju koju su mu u naslijeđe ostavili Franjo Tuđman i Stjepan Mesić, ovisi samo o ovim izborima. Dođe li na vlast opet neki relikv jugokomunizma, kao što bijahu ova dvojica gore spomenutih, sve je gotovo i preostaje samo, dugo priželjkivana ali neostvarena, nacionalna revolucija. Pogledajmo malo što nam se nudi u meniju kako bismo kasnije lakše odlučili.

Ivo Josipović - živi mrtvac u borbi za predsjednika RH

Pogledavši Josipovića na televiziji, teško ćete odoljeti da ne zaspete od dosade ili prebacite program. Taj zombi, taj živi mrtvac, oličenje spodoba koje nam prikazuju židoholivudski filmovi strave, nekako se pojavio i u Hrvatskoj želeći, ni manje ni više, zasjesti na predsjedničku fotelju. Taj pravnik i sveučilišni profesor koji se krajem 1990-ih i ovih 2000-ih proslavio recitirajući stare fraze o suradnji s Haaškim sudom i o tome kako RH treba postati pravna država (iako bi kao pravnik trebao znati da je svaka država - automatski pravna država), svoj politički rad iscrpljuje danas u **obilježju partizanskih derneka** i održavanju medijskih konferencija na kojima pljuje po ostalim predsjedničkim kandidatima. **Već kao 22-**

godišnjak, ušao je 1979. u članstvo SKH (J), iako je već 8 godina prije ta ista SKH kapitulirala pred velikosrbskom vizijom Jugoslavije, koja je te zlokbne 1971./1972. započela s novim masovnim ubijanjem i zatvaranjem Hrvata (nastavkom onoga iz 1945.). I dok ta SKH vrši teror nad hrvatskim narodom i njegovim nacionalno-osloboditeljskim prvorcima, Josipović postaje njezin član i napreduje u svojoj pravničkoj karijeri. Iako izgledom nevjerovatno podsjeća na Dobroslava Paragu (osim po boji kose), a i ima iste judeomasonske pokrovitelje sa Zapada koje je i Paraga početkom 1990-ih imao, on u javnosti ne zagovara iste ideje kao taj zalutali pravaš. Ne, **on ljudskim pravima ne pridružuje i hrvatska narodna i državna prava**, osim prava na suradnju s Haagom. Za razliku od svojeg jugokomunističkog prijatelja na Pantovčaku, Stevana Mesića, ovaj Josipović ne zna ni izpričati vic a da to ne liči na starogrčku tragediju. Sve u svemu, Josipović je siva osoba, i po izgledu i izjavama, **on je zaostali relikv jugokomunističke birokracije.**

Vesna Pusić - ova politi(čar)ka jeste kurva

Davne 1918., one po Hrvate kobne 1918., **čovjek po imenu Grga Budislav Angjelinović**, bivši starčevićanac a tada gorljivi Jugo-

Ljubo Jurčić i Ivo Josipović

slaven i povjerenik za javni red i sigurnost grada Zagreba, naredio je **pokolj državotvornih Hrvata i hrabrih hrvatskih domobranaca** koji se okupiše na Jelačićevom trgu. Ta jugoslavenska odmazda protiv Hrvata nije spriječila hrvatski narod da 1941. i 1991. pokušaju popraviti tok svoje narodne tragedije i uzpostave hrvatsku državu. Danas, **unuka tog Grge Budislava Angjelinovića nastavlja djedov krvavi antihrvatski put** i sije mržnju protiv svega hrvatskog, nacionalističkog i konzervativnog. Ime joj je Vesna Pusić, a ona je predsjednica tzv. Hrvatske Narodne Stranke i, od nedavno, kandidatkinja te stranke za mjesto predsjednika RH. Od 1997., kada se aktivno uključila u politiku (bavila se ona i prije njome, ali samo u intelektualnim krugovima a ne u parlamentu i strančarenjem) predstavlja pokretačicu antihrvatske kampanje u medijima, parlamentu RH te na javnim skupovima. Iako joj brata Zorana Pusića, ni kriva ni dužna, u Beogradu proglašavaju ustašom, ona u Hrvatskoj **sudje-luje na četničkim i jugopartizanskim okupljanjima, poput onog nedavnog u Srbu** (u ko-

jem su četnici 1941. započeli ustanak protiv hrvatske države). Za osobu kao što je Vesna Pusić se može reći samo ono što su joj govorili i prosvjednici iz 2001. na skupovima podpore Mirku Norcu, jer ova politi(čar)ka zaista jeste kurva!

Damir Kajin - dežurni saborski antifašist

Hrvatski nacionalni bard Marko Perković Thompson u svojoj veoma poznatoj pjesmi pjeva "Nek' se čuje, nek' se zna, nek' vijori zastava, neka ni'ko ne dira u moj mali dio svemira." Jedan čovjek se našao koji je bio dovoljno hrabar uzprotiviti se zlodusima neofašizma. Jedan čovjek bio je spreman boriti se protiv rehabilitacije fašizma u svim porama našeg društva. Jedan čovjek bio je spreman dirnuti u Thompsonov mali dio svemira. Bio je to - Damir Kajin.

Ovih zadnjih nekoliko redaka je, naravno, bila šala, ali moglo bi se reći da na taj način Damira Kajina doživljavaju određeni ljevičarski i antifašistički krugovi. To ljevičarsko mnijenje o sebi, Kajin od nedavno nastoji izkoristiti putem svoje predsjedničke kandidature. U zadnje dvije godine u medijima i javnosti pojavljuje se jedino u kontekstu prigovaranja Thompsonu zbog njegovih pjesama i nastupa te kritici nekakvog "fašizma" u Hrvatskoj. Hvale su vredni njegovi iztupi u saboru u kojima kritizira aktualnu HDZ-ovsku vlast i Tuđmanovu ostavštinu, te se **njega zasigurno ne može okarakterizirati kao nekakvog neradnika i neaktivnog zastupnika** (kao što to pokušavaju hrvatski kvazidesničari onim fotografijama izvučenim

iz konteksta na kojima Kajin kao da spava u saborskoj klupi). No, kao lažni branitelj koji je **nakon dva dana na ratištu dezertirao**, kao **čovjek kojemu je sve hrvatsko i državotvorno mrzko**, a koji nema mjeru u javnim iztupima, **glasove mu ne će dati više od nekolicine zadržanih ljevičara i komunista.**

Andrija Hebrang - čovjek koji se trudi izgubiti

Andrija Hebrang jedna je veoma osebudna osoba. Sin je hrvatskog komunista-staljinista koji je krajem 1940-ih ili početkom 1950-ih stradao od ruke jugokomunističkog režima, kojeg je i sam stvarao. Pojela ga revolucija, kako bi se reklo. Njegov sin, o kojem sada zborim, **kroz cielu svoju političku karijeru od 1990. na ovamo, nastoji spojiti hrvatski nacionalizam, državotvornost i konzervatizam sa sup-**

rotnostima kao što su antifašizam i nekakva međunarodna tolerancija. Iako se izjašnjava kao desničar (?), a svoju stranku - HDZ - kao stranku hrvatske desnice, **njegova veza s političkom desnicom do danas nam ostaje nevidljiva.** Prije bi se moglo Hebranga ubaciti u skupinu mabbrojnih hrvatskih ljevičara kakvi su bili Ante Ciliga i nekolicina komunističkih konvertita.

Hebrang danas za sebe kao predsjednika RH nastoji privući glasove branitelja, katolika, radikalne desnice, ali se pritom razmahuje određenim čudnim izjavama i kritikama. Prvo u srbijanskom nacionalističkom tjedniku NIN izjavljuje da se Vjekoslav Maks Luburić borio za Hrvatsku ali pritom nadodaje: "sredstva su fašistička, strana je pogrešna." Zatim, iste te izjave koje je sam dao u obliku odgovora na pitanja, demantira te manipulira onim izrečenim pokušavajući se prikazati u drugčijem

Amputacija Hrvatske prema planu pukovnika Šimovića i Antonijevića

svietlu. Nedugo potom, Hebrang unatoč svojem obećanju da "nikad ne bi Hrvatima BiH rekao da im je Sarajevo glavni grad", upravo to govori u interview-u za sarajevsko jugoslavensko glasilo "Oslobođenje" rekavši: **"potpuno je sigurno da je Hrvatima u BiH njihov glavni grad Sarajevo, o tome nema nikakve dvojbe"**. Dakle, odbilo se bivše ustaše i radikalne nacionaliste iz svojeg glasačkog tiela, a zatim i Hercegovce. No, kako Hebrangu to još nije bilo dosta, potrudio se u interview-u za Jutarnji List od 22.VIII.2009. u prilogu Magazin reći da Thompson **"vikanjem 'Za dom' danas šteti Hrvatskoj"**. U tom istu interview-u on Mesića naziva domoljubom, kritizira njegovo karakteriziranje kao veleizdajnika nadodavši "jer zna se kako veleizdajnici završavaju" (kao Hebrang stariji ili?), indirektno umanjuje Hrvatsvo onih koji ne sliede američko pomodno držanje ruke na srcu tijekom sviranja himne, i t.d. Vrhunac interview-a je Hebrangov

govor o Marku Perkoviću Thompsonu za koga on kaže da je "1991. bio jedan od vodećih antifašista jer je ustao protiv velikosrpske agresije koja je imala sva obilježja modernog fašizma" (**ovdje Hebrang ignorira očitu činjenicu da je rat iz 1990-ih bio "sukob komunističkih elita" kako to definira Tomislav Sunić**, te da ni RH, kako joj se često pripisuje, nije bila fašistička država kao niti tadašnja Miloševićeva Savezna Republika Jugoslavija). Za Hebranga, Thompson postaje negativac kad počinje koristiti pozdrav "Za Dom spremni" koji je po Hebrangu **"povijesni pozdrav koji daleko prije ustaša, ali su mu ustaše dale takvo loše značenje da se on više nikada ne smije koristiti"** (ovo je rečeno u maniri onog da se poviestni hrvatski grb s prvim bielom poljem ima smatrati kompromitiranim i ne koristiti, a uskoro će se možda te zabrane prenieti i na hrvatsku trobojnicu koja je također bila u uporabi tijekom NDH). U ostatku

interview-a Hebrang se hvali svojim antifašizmom govoreći kako je on "apsolutni, nedvojbeni antifašist", govori kako svoju kampanju ne će voditi među bosanskohercegovačkim Hrvatima i hrvatskim izseljeničtvom implicirajući time da se odrice svih Hrvata izvan ove Republike Hrvatske. Nadalje, on malo hvali svog šefa Sanadera, još malo odbija hercegovačke Hrvate, pa ponavlja HDZ-ovu krikaticu da "EU nema alternative", i na kraju sve začinjava temeljitim, reklo bi se, "uvlačenjem u šupak" Ivi Sanaderu.

Sve u svemu, Hebrang ostavlja dojam čovjeka koji se svim silama trudi odbiti što više glasova za sebe i ne pobijediti na izborima. Ljevičarenje, antifašizam i "europeljstvo" na koje se poziva, odbiti će glasove hrvatskih nacionalista i branitelja, a pritom zasigurno ne će privući glasove ljevičara i antifašista koji ne pripadaju njegovom potencialnom biračkom tielu, što bi Hebrang kao političar trebao znati.

RAZBIJAMO SUSTAV - PRIDRUŽITE NAM SE!

"*Slobodna Dalmacija*", Split, 16. kolovoza 2009.

"Teško je stati na put desnim ekstremistima, koji su do sada pokrenuli čak 1.600 portala. Izvještaj njemačkih vlasti o aktivnostima neonacista na internetu daje razloga za brigu", piše Deutsche Welle. "Ukucate li u pretragu YouTubea riječi poput 'nacionalni otpor', naići ćete na stotine snimaka o temi desnog ekstremizma. Na velikom broju tih snimaka vidjet ćete Horsta Malera."

"Holokaust se nije dogodio. Za to ne postoje dokazi. Sve je to pro-

paganda i tko to prihvati bez dokaza, čini zločin prema njemačkom narodu", tvrdi Maler.

"Desničari na internetu postaju sve drskiji. Njihov standard su

postale kratke parole praćene glazbom i brze animacije", objasnio je Stephan Glazer iz jugendschutz.net, nevladine organizacije iz Mainza, koja kontrolira objavljivanje rasističkih i ksenofobičnih sadržaja na internetu.

"Nisu to više oni stari neonacisti. Ovi se, prije svega, pridržavaju pravila kako ne bi bili zabranjeni. Nema tu kukastih križeva, nego simpatičnih, prijateljskih simbola", objasnio je Glazer, dodavši da takve skupine na stranice često postavljaju čovječuljka koji izgovara: **"Razbijamo sustav, pridružite nam se!"**

NAJAVA PROSVJEDA

Policiji Kantona Sarajevo

Leo Pločkinić, predsjednik, Croatia Libertas, Mostar

Dana 11. rujna 2009. godine u 12.00 sati održat će se mirni prosvjedi pred Sudom i Tužiteljstvom BiH, ulica Kraljice Jelene 88 u znak potpore Marku Radiću, Draganu Šunjiću, Damiru Brekalu i Mirku Vračeviću zbog kršenja ljudskih prava zatvorenika, kršenja prava na pravnu obranu i zbog neprocesuiranja ratnih zločina počinjenih od strane Armije BiH. Od ostalih udruženja, prosvjedima će nazočiti Fond za humanitarno pravo BiH i udruženja građana iz RS-a.

Nadalje, isti dan 11. rujna 2009. u 13.00 sati planirani su mirni prosvjedi pred veleposlanstvom Islamske Republike Iran, u Obali Maka Dizdara br. 6. u znak prosvjeda protiv iranskog nuklearnog programa i zbog imenovanja teroriste za ministra u Vladi Islamske Republike Iran. Tražimo da se Bosna i Hercegovina svrsta na stranu Savezničke koalicije, a ne da podržava Sile osovine zla i njihove nuklearne ambicije.

Oko 14.00 sati je planiran završetak prosvjeda i povratak.

Predlažemo policijskim službenicima visok stupanj organiziranosti kako bi prosvjedi protekli u što većem redu zbog najavljenih ometanja. Predviđeno je da svi sudionici ponesu hrvatske zastave. Predviđen je i određen broj transparenta.

KUPLERAJ D.O.O. (1)

Radovan Smokvina, Švicarska

Svi izbori u RH su farsa, pa samim time i ovi predsjednički koji dolaze. Čemu raspravljati o kandidatima za predsjednika kad dobiva onaj koji broji. Ustavni sud je također potvrdio da nije nadležan za 555.000 viška birača na biračkim popisima u RH. Tko je nadležan? Kupleraj d.o.o.

Prosvjedno pismo stranke ALIJANSA ZA PRAVNU DRŽAVU iz Zagreba, koje je 7. studenog 2007. upućeno Državnom izbornom povjerenstvu

Poštovani,

Raspisani parlamentarni izbori za Hrvatski Sabor koje je raspisao Predsjednik Republike održat će se 25. studenog 2007.

Naša stranka Alijansa za pravnu državu ima osnovanu sumnju i niz ozbiljnih prigovora i primjedbi

koje se odnose na neregularnost, legalnost i legitimnost predstojećih izbora.

1. Vezano za sadašnje i prijašnje izbore dolazi se prema svim raspoloživim statističkim podacima do rezultata da u Republici Hrvatskoj ima 555 tisuća birača više nego osoba s biračkim pravom (odnosno čak 16% viška birača). Dokaz, prilažemo proračun.

2. Vezano na točki 1. dolazimo do zaključka da će predstojeći izbori biti nelegalni i ništavni.

3. Taj višak od više od **polu milijuna nepostojećih birača** čini gotovo jednu trećinu u odnosu na broj onih koje bilježe da su izašli na izbore, pa se može osigurati po volji bilo koji rezultat izbora.

4. Prema odredbi članka 4. Ustavnog zakona za provedbu izbora koji glasi: "Zakoni kojima se uređuje izbor zastupnika u Hrvatski Sabor donijet će se najkasnije godinu dana prije održavanja redovitih izbora za zastupnike sabora". Hrvatski Sabor se raspustio na sjednici 12. listopada 2007., a izmjene i dopune Zakona o izborima zastupnika u Hrvatski Sabor donosi 9. veljače 2007., Zakon o popisima birača i Zakon o financiranju političkih

stranaka nezavisnih lista i kandidata od 15. prosinca 2006. godine. Iz gore navedenih činjenica razvidno je da je Hrvatski Sabor donosio propise kojima se krši ustavne propise i samim tim do-

nesenu zakoni nisu u skladu s ustavnim načelima, dakle protuustvani su.

Iz gore navedenih točaka smatramo da DIP treba spriječiti odr-

žavanje protuustavnih parlamentarnih izbora ili da održana izborne poništi.

Bože čuvaj Hrvatsku i pomogni Hrvatskoj

ZAŠTO U HRVATSKOJ IMA 555 TISUĆA BIRAČA VIŠE?

dr. sc. Branimir Molak, dipl. inž., Zagreb

Zašto u Hrvatskoj ima 555 tisuća (16 %) birača više nego ima osoba sa biračkim pravom? (pisano 3. siječnja 2005. neposredno poslije posljednjih izbora)

Prema podacima Državnog izbornog povjerenstva RH

<http://www.izbori.hr> (napomena: ovi podaci nisu više dostupni na navedenoj adresi, ali ih se može naći objavljene u Vjesniku u siječnju 2005. god.) u privremenim rezultatima izbora do 3. siječnja u 16 sati može se naći sljedeće:

Ukupan broj birača (na biračkim popisima) 4,402.045

Glasovalo 2,226.812 ili 50,59 %

Od toga

Broj birača u inozemstvu 400.030

Glasovalo 77.578 ili 19,39 %

Ne ulazeći uopće u analizu broja glasova svakog kandidata na osnovi tih podataka slijedi da je:

Unutar Hrvatske ukupno birača 4,002.015 (4,402.045 - 400.030)

Prema statističkom ljetopisu RH za 2004. god. Državnog zavoda za statistiku RH

Stranka Roma Hrvatske

<http://www.dzs.hr/ljetopis2002/LjFrameH.htm>

iz tablica o stanovništvu:

<http://www.dzs.hr/ljetopis2002/2004/05-094-102-tab.pdf> str. 94-102 prema popisu iz 2001. slijedi da je:

Ukupan broj stanovnika u Hrvatskoj 4,437.460

Od tog broja treba odbiti broj stanovnika mlađih od 18 godina koji nemaju pravo glasa (Ustav RH članak 45.)

Njih je ukupno 990.457 (758.000 starih 0-14 godina tabl. 5.4 str. 95 i 232.457 starih 14-18 god. tabl. 5.6 str. 96)

Iz toga slijedi da je u Hrvatskoj

Ukupan broj stanovnika koji mogu birati 3,447.003 (4,437.460 - 990.457)

Dakle u biračkim popisima Državnog izbornog povjerenstva ima: 555.012 (4,002.015 - 3.447.003) birača više nego što ima stanovnika u Hrvatskoj s biračkim pravom prema podacima DZS, odnosno čak 16 % više (555.012 : 3,447.003). Kada se tome doda i 400.030 birača u inozemstvu ukupan broj birača (prema DIP-u) veći je za 955.042 ili 27,7% nego što živi ljudi s biračkim pravom u Hrvatskoj (prema DZS) i koji plaćaju poreze državi u kojoj žive.

Zbog spomenutih razlika mogu se postaviti različita pitanja, među kojima su:

Nije li možda na izbore izašlo više ljudi nego samo 50,59 %, pa su izbori bili još uspješniji, ako je ukupan broj birača manji za 555

tisuća, nego što je evidentirano birača pri DIP-u?

Nije li 555 tisuća birača viška znak da neki stanovnici u Hrvatskoj imaju dva ili više biračkih prava?

Nije li među onima koji su izašli na izbore 555 tisuća onih koji fi-

zički ne postoje (prema DZS)?

Može li se s 555 tisuća birača viška postići svaki po volji rezultat izbora?

itd. itd.

PALARIĆ KONAČNO VIDI IZBORNE PRIJEVARE

Saša Vejnović, www.poslovni.hr
– 27. travnja 2009.

Antun Palarić, državni tajnik Središnjeg državnog ureda za upravu, odlučio je stati na kraj izbornom kriminalu. Pa traži od policije da sredi prijave prebivališta kako bi na izborima glasali samo oni koji na to imaju pravo. Bilo bi to hvale vrijedan potez, da nije stigao od čovjeka koji ovaj posao radi već šest godina i nikad dosad nije primijetio da s biračkim popisima nešto nije u redu.

Da katastrofalno izbornu zakonodavstvo ni ne spominjemo.

Palarić je tako još 2005. godine, nakon predsjedničkih izbora na kojima su glasali čak i mrtvi, ustvrdio da problema nema.

Štoviše, podcjenjivao je one koji su upozoravali na izborne propuste te im docirao s visoka. Još od samostalnosti se znalo da postoje ljudi koji dvaput glasaju, a kada je novinarka Jutarnjeg lista vlastitim primjerom i pokazala koliko je to jednostavno, državni tajnik nije reagirao. Zapravo, reakcije je bilo,

ali potpuno suprotne od očekivanja.

Pa je nakon toga, u Dnevniku javne televizije, tvrdio da je nemoguće dvaput glasati. Danas je, međutim, imperativ države uglancati što više detalja kako bi ta uljuđena Europa stekla dojam da je u Hrvatskoj na djelu vladavina prava.

Učinilo se to valjda i Palariću, koji je vidio da država i policija rješavaju kriminalne rabote po fakultetima, gruntovnicama i liječničkim ordinacijama. To što je zatražio

akciju kako bi se osigurali pošteni izbori za svaku je pohvalu, jer bi Hrvatska konačno, nakon svoje punoljetnosti, mogla spriječiti izbornu prijevaru. Tužno je jedino to što na akciju poziva čovjek koji je godinama radije žmirmio nego zvao upomoć. Da li zato što je u to uvjeren ili zato što se to od njega tražilo, sad je manje važno.

Antun Palarić i izborni savjetnici

PRVIH PETNAEST DEKRETA SOLIDARISTIČKO-NACIONALISTIČKOG OSLOBODITELJSKOG POKRETA

Prvoga dana nakon preuzimanja vlasti u Državi Hrvatskoj

Mladen Schwartz, Zagreb

1. Zabranjuje se sentimentalno američko-hadezeovsko držanje ruke na srcu prigodom intoniranja državne himne. Uz himnu primjeren je jedino vojnički stav „pozor“.
2. Danom Hrvatske Države određuje se Deseti Travnja.
3. Proglašuje se rehabilitacija Ustaškoga pokreta.
4. Proglašuje se generalna amnestija.
5. Ukidaju se nacionalne manjine, uvodi se jedinstvena hrvatska pripadnost. Zabranjuju se sve manjinske, regionalne i klasne stranke.
6. Naređuje se protjerivanje svih stranaca koji su se ogriješili o hrvatski nacionalno-državni probitak.
7. Naređuje se nacionalizacija privatizirane imovine.
8. Pokreće se dosljedno razdvajanje Crkve i Države.
9. Država Hrvatska odkazuje suradnju s Haažkim tribunalom i članstvo u savezu NATO, te prekida proces pridruživanja Europskoj uniji.
10. Vraća se u primjenu smrtna kazna i to s dva načina provedbe: strijeljanjem i vješanjem.
11. Donosi se Zakon o časti hrvatskog ratnika.
12. Donosi se Zakon o zaštiti hrvatske nacionalne časti.
13. Donosi se Zakon o zaštiti i razvitku hrvatskoga jezika i uljudbe.
14. Donosi se Zakon o zabrani širenja pokrajinske mržnje te huškanja na podjele u hrvatskom narodu.
15. Donosi se Zakon o oslobađanju zaposjednutih hrvatskih područja.

DUBROVNIK I USKOCI

Đivo Bašić, Dubrovnik

Stari Dubrovčani desetljećima su (s prekidima) imali problema s uskocima jer se ponekad dubrovačka politika neutralnosti u širim okvirima nije smatrana takvom u vremenima kada suparnik ili neprijatelj (nakratko ili podulje) može postati pomagač ili saveznik u ovisnosti (ne)prigoda koje nalažu rastući državni interesi, te uopće diplomatski profilirani i (pred)vidljivi boljitak države (u pravilima svijeta fasadnih okvira). Jedan odred mletačke mornarice imao je u svojoj posadi uskoke, te su došli u Slano blizu Dubrovnika nakon što su uskoci izgubili Klis 1537. Na dubrovačku obalu uskoci su se iskricali tijekom noći, produžili su za Hercegovinu i opljačkali neka sela, ali su opljačkani stanovnici

Granice Srijema su granice stare Srijemske županije

uzvratili (i povratili imovinu) na onda opljačkali jedno dubrovačko dubrovačkom teritoriju. Uskoci su selo u blizini i ubili plemića

(kanonika dubrovačke katedrale). Mletački brodovi pokupili su ih u blizini Slanog.

Turska karavana trebala je napustiti Dubrovnik po noći 7. studenog 1537., pa su se uskoci s mletačke galije usidrene između Dubrovnička i Lokruma noć prije kriomice iskrkali i tijekom dana ostali skriveni blizu gradskih vrata (nekadašnji hotel "Odak", sada "Excelsior"). Zatim su napali po noći, oteli robu i jednog čovjeka kada je karavana uz padine Srđa namjeravala krenuti za Tursku, te se prebacili na galiju. Dubrovačka vlada je upućivala poslanstva u Veneciju, te zamjerala Mlečanima zahtijevajući da Mlečani ne pružaju uskocima zaštitu, a istodobno je uvjeravala "dokazima i darovima" Turke u Hercegovini i Carigradu da oni (Dubrovčani) ne dozvoljavaju uskocima slobodno kretanje po državi.

Uskoci su ponovno 1539. tijekom noći provalili preko Dubrovačkog primorja u Popovo polje i prenijeli plijen na brodove, a Mlečani su im dopustili da se utvrde na istočnoj strani Hvara, na Korčuli i u blizini Splita. Uskoci su 1540. opljačkali i Janjinu na Pelješcu. Nagodbom Mletačke Republike i Turskog Carstva uskoci su se povukli u Senj. Od rata između Mlečana i Turaka 1570. uskoci djeluju po južnim dijelovima Hercegovine i dubrovačkom teritoriju iz svoje baze na istočnoj obali Hvara. Opasnost od uskoka prijetila je zapadnom, najizloženijem i relativno nezaštićenom dijelu Pelješca. Početkom veljače 1571. uskoci su provalili kroz Vratnik, iskrkali se blizu Slanog i pošli po noći u Popovo polje, te opet poharali hercegovačka sela. U blizini Vratnika neke dubrovačke brodo-

ve napalo je 6 uskočkih lađa, te su ubili dvojicu Dubrovčana. Potom su provalili u Dubrovačko primorje gdje su opljačkali neke kuće, te produžili za Hercegovinu.

Zbog snažnih napada u lipnju i srpnju 1571. Dubrovčani su utvrdili Ston, a strijeljivo poslali na Lastovo. Dubrovčani su tada porinuli sve svoje ratne brodove koji su kružili dubrovačkim teritorijalnim vodama, a također traže od pape i Mletačke Republike zaštitu od uskoka. U studenom 1571. uvukli su se čak u grušku luku, te napali Rijeku dubrovačku gdje su ubili nekoliko vojnika. Uskoci su Dubrovčanima opljačkali brodove koji su se vraćali s Italskog poluotoka (1577.), te napadali sela Dubrovačkog primorja. Mlet i Slano su opljačkali u veljači 1588., ubili dosta seljaka i zarobili mljetskog kneza.

U blizini Dubrovnička uskoci od 1594. nekoliko godina češće ugrožavaju nezaštićena sela, te utvrđeni Dubrovnik i Ston. Neki stanovnici Hvara, Makarskog primorja i ostalih krajeva napadali su Dubrovčane pored uskoka, pa su završili na vješalima. Na Pelješac su ponovno navalili uskoci u ožujku 1596., opljačkali neka sela i krenuli na Mlet, ali ih je tamo pobijedio pelješki knez¹.

Uskoci u godini Lepantske bitke, u veljači 1571. kruže blizu kanala Vratnika gdje su ubili nekoliko ljudi, te preko Slanog provaljuju u

Hercegovinu. Dva dubrovačka broda uhvatili su uskoci nešto kasnije, te su im odnijeli manje topove. Ove uskoke uhvatili su Turci iz Neretve, a te Turke pak zarobili su Mlečani koji su onda (poradi topova) optužili Dubrovčane zbog davanja strijeljiva Turcima. Mlečani su običavali i vješati uskoke na jarbolima svojih galija².

Dubrovačka vlada javila je 20. srpnja 1571. svojim poslanicima u Carigrad da su njezini vojnici "ubili više od stotinu uskoka, osobito onog znamenitog vođu Jurja Daničića, a ranili isto toliko". Zbog glasina po dvorovima ondašnje Europe, Dubrovčani su nakon ispitivanja započetog 14. travnja 1572. o toj delikatnoj stvari sastavili zapisnik izjava neutralnih osoba (nazočili su i službeni predstavnik francuskog kralja i vicekonzul Mletačke Republike) u čijem uvodu dubrovačka vlada uvjerava papu i druge vladare u suprotno od optužbi da je "zadavši vjeru Jurju Daničiću iz Senja, pozvala ga s otvorena mora i na kopnu, na ovim žalima, dala pogubiti". Jedan svjedok je vidio Jurja Daničića povezane glave (jer nije poginuo tijekom sukoba), a u pismu vladi dubrovačkog poslanika (tada nazočnog u Rimu) razabire se spominjanje Daničića "kojeg ste vi zadavili"³.

Kršćanski stanovnici pograničnih krajeva uzimali su Turke kao mjerilo zla ("gori od Turčina"). Muškarci i žene u Dalmaciji vrijeđali su neprijatelje karakterizirajući ih nezakonitošću odnošaja s Turcima (npr. puttana delli turchi; "mati ti je kurva i javno snubi Turke u Ragusi [Dubrovniku]"), a protiv klevetnika podizane su kaznene tužbe. Prepadi na marsilijane ili brigantine mogli su se poduzeti "u labirintu plitkih kanala koji su vodili kroz ušće Neretve", nanoseći štetu prijevozu turske robe

Senjski uskok

za Dubrovnik i Anconu, a ranjivost su pokazivale i galije usidrene ili oštećene u nevremenu tijekom plovidbe od albanske obale ili Dubrovnika do Venecije.

Uskok Juraj Daničić je navodno poginuo zaslugom Dubrovčana "kad je došao na pregovore, nakon što mu je dubrovački zapovjednik zajamčio sigurnost". Ipak, Dubrovčani su u smislu očuvanja svjetskog ugleda poslali izjave stranih očevidaca, a potpisnici bijahu predstavnici Francuske i Venecije u Dubrovniku. Nakon toga uslijedili su žestoki pritisci i napadi uskoka prema Dubrovčanima tijekom nekoliko godina što je okončalo posredovanje pape.

Krvavi sukob s uskočkim harambašama (1596.) ponukao je Veliko vijeće Dubrovačke Republike da ustvrdi:

"Oni na nas gledaju posve jednako kao na Turke". Ipak, "uskoci su djelovali prema uvjerenju da je ideal predziđa kršćanstva zajednički svim kršćanima, te da su pogani njihovi zajednički neprijatelji".

Nakon dubrovačke zaplijene određene količine DUBROVNIK baruta, uskoci se žale dubrovačkom Velikom vijeću:

"Gore spomenuti barut nismo čuvali da ga izdajnički upotrijebimo protiv Vašeg gospodstva, nego za naše zajedničke neprijatelje, za neprijatelje kršćanstva".

Dubrovnici su se postavili na mjesto Mletaka nezadovoljnih trgovinom prekinutoj zbog rata s Turcima 1571.-1573. Nastojanje papa potpunjenju trezora postojano je štitiilo židovske trgovce s Levanta koji su navraćali u papinsku luku Anconu. Uslijed učestalih napadaja kršćanskih pirata, Židovi su 1586. zaprijetili svojim povla-

čenjem, pa je papa (hrvatskog podrijetla) Siksto V. naredio da se ne smije ometati ni Židove ni kršćane koji trguju s Turcima, uz izuzetak krijumčarenja⁴.

Uskoci su "uskakali" (provaljivali) u dubrovačka sela, uzapćivali i pljačkali dubrovačke brodove koji su se vraćali s Italskog poluotoka, te ometali povezanost dubrovačke okolice, tj. manje brodice lokalnog prometa. Blizu Stona pojavili su se uskoci na proljeće 1604., te harali po obližnjim selima u Hercegovini i nanijeli štetu nekim dubrovačkim seljacima, a Dubrovčani su austrijskom nadvojvodi Ferdinandu u rujnu poslali Pava Gundulića koji je protestirao protiv uskoka pozivajući se na carevu o d -

Dubrovačka galija

redbu (1595.) po kojoj je uskočkim brodovima bila zabranjena nazočnost u dubrovačkim teritorijalnim vodama.

Po informacijama u Dubrovniku (28. lipnja 1605.), u nekim uvalama otoka Mljeta bilo je skriveno 8 uskočkih brodova. Na Sv. Petra i Pavla (29. lipnja) uskoci (njih 300) prošli su uvečer pokraj Dubrovnika, iskricali se blizu Kupara

(Župa dubrovačka), te produžili za Trebinje. Uskoci su nakon pljenidbe i zarobljavanja stanovnika krenuli prema Slanom, gdje su od 30. lipnja do 2. srpnja 1605. čekali moguću otkupninu za ljude i stvari (od Hercegovaca i Turaka). Prema Vratniku su se uputili 3. srpnja 1605. gdje su susreli jednu mletačku triremu i 7 arbaneških brodova na kojima je bio i turski poslanik na putu iz Venecije u Dubrovnik, a ti mletački brodovi nisu neprijateljski djelovali na uskoke.

Uskoci su se ponovno pojavili u Slanom (nakon 8 dana), po ustaljenom običaju prešli su po noći u Hercegovinu, te opljačkali neke kuće u Ravnom, otplovili sa zarobljenicima i dobrim plijenom prema sjeveru, a tijekom putovanja napali i neke Pelješćane i ubili tri pelješka kaptana.

Ustrajne molbe Dubrovčana utječu na uskoke koji slabije napadaju 1606. godine, a u ožujku su opljačkali neko selo blizu Kleka. Prodiranje u Hercegovinu s dva broda u srpnju presrelo je 5 arbanaških brodova (u mletačkoj službi) kojima su pomogli Turci iz Hercegovine da uklješte uskoke kojima je u pomoć pristiglo 8 uskočkih brodova. Dubrovčanima su opet opljačkali neka sela. Stari put provale za Hercegovinu (u zaljevu između Maloga Stona i Neretve) uskoci su rabili i u ožujku 1610.

Četiri uskočka broda izvršila su početkom travnja 1610. napad na dva dubrovačka broda (galijuna, na povratku iz Ancone) pod zapovjedništvom kap. Kopsića i Gru-

ice, te je dosta dubrovačkih trgovaca bilo opljačkano u vrijednosti 30.000 dukata. Oboje kapetana opljačkanih brodova su osuđeni i zatočeni na 8 mjeseci, te neki mornari na 5 godina zatvora (tj. veslanja u okovima na dubrovačkim ratnim brodovima nakon porinuća i opremanja), a jedan kapetan je izgubio pravo bavljenja pomorskim zvanjem zbog umiješanosti u samu pljačku. Predvodnici ove uskočke akcije bijahu Miho Baračević, Vicko Hreljanović (Hreljić), Đurica hajduk (Hajduković) i jedan zastavnik (stjegonoša) vojske.

Dubrovačka vlada pisala je generalu u Zagreb i kapetanu Senja poradi spašavanja oduzete robe s galijuna, a tamo upućeni predstavnik oštećenih trgovaca dobio je stanoviti povrat. Uskoci su ogromnu štetu Dubrovčanima napravili 1612. godine kada su poharana uzobalna mjesta Pelješca, opljačkano vino i ukradeni manji brodovi koje su kasnije prodavali po Dalmaciji. Zadnji veliki uskočki napad bijaše kada se 11 uskočkih brodova pojavilo u dubrovačkim vodama 18. travnja 1613., te su se preko Rijeke dubrovačke prebacili u Popovo polje (idućeg dana pljačkaju okolicu Trebinja). Dubrovčani su istog dana opremili veliki brod kap. Jakšića i još dva broda, te ih uputili prema Slanom gdje su uskočki brodovi čekali plijen, ali uskoci su se spustili u Trsteno i otplovili veslajući na otvoreno more. Dio plijena ostao je na obali (konji i druga stoka), a ljudski plijen na brodovima sastojao se od 130 duša (većinom hercegovačkih kršćana).

Na ušću Neretve pojavila se u siječnju 1614. jedna uskočka lađa, te opljačkala Slivno. Zapovjedniku (inače neuspjele) potjere brodom nabžena je eliminacija tih oko 20 uskoka⁵.

Područje hrvatskih zemalja je "prostor sukoba dvaju tipova feudalizma novim metodama" jer u XV. stoljeću zatvorena "turska privreda postaje naturalna, a rat ofenzivno poduzeće koje donosi stalni dobitak". Turska mornarica se ne osuvremenjuje, a bezuspješan bijaše i pokušaj sultana Sulejmana 1548. u smislu uvođenja puške umjesto luka turske vojske. Prijave protiv uskoka ne bilježe uskoke kao pljačkaše, već otimače dijela imovine jer "oštećeni" knezu prijavljuju "pljačku" zbog osiguranja od optužbi da su uskočki jataci. Tako je postojalo dragovoljno pomaganje uskoka u namirnicama, a pomoć je stizala i od nižeg svećenstva (franjevci). Mlečani su čak novačili Albance jer su se hrvatski vojnici u mletačkoj službi odbijali sukobljavati protiv uskoka.

U odluci preseljenja uskoka iz Senja navodi se da će se "spaliti njihovi ratni brodovi, ali ne i trgovачki". I Mlečani su pljačkali i gusarili u uskočkom ratu. Od XVI. do XVIII. stoljeća sličan rat (gusarskim sredstvima) vodile su Španjolska, Francuska, Nizozemska i Engleska za trgovačke putove prema Americi. Uskočki rat je bio "sredstvo austrijskog pritiska na Mletke da ovi dopuste slobodnu trgovinu Rijeke i Trsta s Napuljskim kraljevstvom i papinskom državom", a njegova djelotvornost koštala je Mletke mjesečno 20.000 škuda.

Ovaj rat nije slijedio načelo vjere, već države, kao uobičajenost apsolutizma po macchiavellističkim metodama, za razliku od ratova XV. stoljeća i lepanstke bitke 1571. godine. Mletački providur Venier je 1617. dobio nalog da napadne Dubrovnik "jer je šurovao sa Španjolcima". Za Mlečane uskočki rat bijaše pitanje trgovačke prevlasti na Jadranu jer je Aus-

trija nadvojvode Ferdinanda zastupala slobodnu trgovinu zbog izvoza sirovina vojno oslabljene Turske (sličan carinski rat vodio se između Francuske i Nizozemske 1672.-1678.). Uskoke kao sredstvo pritiska na Mlečane nadvojvoda je izgrao kao i interese hrvatskog naroda. Fiziokratski pokret njegovao je kult slobodne trgovine, a mletački izvori jednostrano i gotovo autobiografski prikazuju uskoke kao gusare i ometače trgovine. Tijekom sukoba kršćanskih vladara i podilaženja Turskom Carstvu, uskoci se bore za opstanak i slobodu⁶.

¹ Jorjo Tadić, Uskoci i Dubrovnik, Jadranska straža, god. VI, br. 9, Split, 1928, str. 269-271.

² Jorjo Tadić, Pogibija uskočkog vodje Djura Daničića 1571, Prema dokumentima iz Arhiva Dubrovačke Republike, Novosti, god. XXV, (23. I. 1931), Zagreb, 1931, str. 8.

³ Jorjo Tadić, Pogibija uskočkog vodje Djura Daničića 1571, Novosti, god. XXV, (24. I. 1931), Zagreb, 1931, str. 8.

⁴ Catherine Wendy Bracewell, Senjski uskoci, Piratstvo, razbojništvo i sveti rat na Jadranu u šesnaestom stoljeću, Barbat, Zagreb, 1997, str. 34, 104, 165, 202, 207.

⁵ Jorjo Tadić, Uskoci i Dubrovnik u XVII vijeku, Novosti, god. XXX, br. 19, (Nedjelja, 19. I. 1936), Zagreb, 1936, str. 13.

⁶ Ivan Pederin, Gospodarski i ideološki pristup uskočkom ratu i uskočkom mitu, Senjski zbornik, god. IX, Senj, 1981-1982, str. 184-190, 192, 197.

IMA LI KRAJA BOŠNJAČKIM PONIŽENJIMA?

Edin Ramulić, Prijedor

"Na ovom mjestu su 21. 8. 1992. godine pripadnici policije iz Prijedora ubili više od 200 Prijedorskih civila" – ovo je tekst spomen ploče koja neće biti podignuta na sedamnaestu godišnjicu ratnog zločina na Korićanskim stijenama.

Udruženje Prijedorčanki "Izvor" koje će i ove godine organizovati posjetu porodica žrtava tom mjestu stradanja, uputilo je dopis načelniku opštine Kneževa (nekadašnji Skender Vakuf) u kojem ga obavještava da želi podići skromnu ploču još skromnijeg natpisa u kojem se ne pominje ni nacionalni niti vjerski identitet ni žrtava ni počinioca zločina. Takve ploče se nalaze pored puteva širom Republike Srpske, kao sjećanje na saobraćajne nesreće, ali eto, mjesto gdje je tragično stradalo više od 200 nevinih Prijedorčana neće dobiti svoju ploču jer to smeta vlastima u Kneževu.

Skender Vakuf

Načelnik Čedo Vuković u dopisu koji je uputio "Izvoru" kaže:

"Jer, bez obzira na protek vremena, rane na svim stranama još uvijek nisu zacijelile. Postavljanje spomen-obilježja na Korićanskim stijenama moglo bi povrijediti nečije rane i izazvati neželjenu reakciju (ja to niti želim niti opravdavati), a ona drugu i tako unedogled u dalje nepovjerenje i optuživanja i ko zna kuda i dokle."

Prvi čovjek Kneževa se poziva na zakone o saobraćaju iako mu je dat jasan opis ploče skromnih di-

menzija 60x50 cm koja bi se pričvrstila visoko na stijenu i ni na koji način ne bi ugrozila saobraćaj. Na zakonitost se poziva čovjek koji je pred sudskim vijećem Suda BiH priznao da je učestvovao u sakrivanju četiri tijela žrtava koja su pronađena tek 2003. godine. Čedo Vuković je rukovodio asanacijom terena ispred Civilne zaštite Kneževa i u klasičnu masovnu grobnicu bez ikakvog obilježja, tri kilometra dalje od mjesta zločina, 1992. godine sakrio tijela žrtava. Izvađena su samo ta četiri tijela jer se dizalica pokvarila.

"Čestiti" Kneževljani

"Izvor" je u svom dopisu iskoristio priliku da izrazi ljudski revolt i zgražavanje zbog činjenice da niko od stanovnika opštine Kneževa nije htio pomoći da se otkriju kosti žrtava. Na šta je načelnik Vuković odgovorio:

"Mada je to vama teško prihvatiti činjenice su ipak malo drugačije. Nije tačno da niko od stanovnika opštine Kneževa nije htio pomoći da se pronađu posmrtni ostaci stradalih. Prava formulacija je 'nije mogao pomoći' jer ni ljudi iz

Kneževa nisu imali informacija."

Čedo Vuković kao svjedok optužbe pred Sudom BiH svjedoči da je predvodio tim koji je sakrивao tijela a u dopisu "Izvoru" patološki laže da nisu imali informacija. Isto tako je patološki lagao i njegov prethodnik Bore Škeljić na sastanku koji su predstavnici "Izvora" imali sa njim 2006. godine. Škeljić je tada odgovorno tvrdio da niko iz Kneževa nije učestvovao u asanaciji terena da bi ga Vuković i ostali svjedoci pred Sudom BiH tri godine kasnije demantovali.

Samo po sebi nameće se pitanje šta vlasti Kneževa još kriju, jer tijela većine žrtava još uvijek nisu pronađena. Autor ovog teksta je otvoreno tužiteljici Slavici Terzić, koja vodi predmet Korićanske stijene, skrenuo pažnju da je trebala uhapsiti Čedu Vukovića zbog učestvovanja u prikrivanju zločina, što je također ratni zločin, a ne da ga poziva kao svjedoka i da on izbjegava dati bilo kakvu korisnu informaciju o tijelima.

Podsjećamo i na to da je upravo Čedo Vuković bio izabran na čelo komisije kada su načelnici opština Kneževa i Travnik 2005. godine pokrenuli inicijativu izgradnje spomen obilježja na Korićanskim stijenama. Stigli su sa tom inicijativom čak do kabineta tadašnjeg člana Predsjedništva BiH Sulejmana Tihića. Prava pozadina te inicijative je bio pokušaj da se od državnih i federalnih vlasti te međunarodne zajednice dobiju sredstva za asfaltiranje prilaznog puta do spomen obilježja, koji "sasvim slučajno" prolazi pored zimskog centra koji se na tom putnom pravcu gradi.

Porodice žrtava i "Izvor" su tada osujetili tu inicijativu pa je ovo klasična odmazda vodećih ljudi u Kneževu.

Ovih dana traje ekshumacija, tačnije skupljanje skeletnih ostataka po šumi u dnu provalije. Jedno tijelo je pronađeno pored dobro utabane ribarske staze uz samu rijeku Ilomsku. **Čestiti**

stanovnici Kneževa su sedamnaest godina gledali i šutirali kosti žrtava a da se niko, baš ni jedan stanovnik nije našao i to prijavio. Od Čede Vukovića koji je u neobilježenu masovnu grobicu trpao nevine Prijedorčane ništa drugo se i nije moglo očekivati.

Ploču su porodice žrtava ponijele

na obilježavanje 21. augusta i vratile sa sobom. Spomen ploča je ionako namijenjena za one u dalekoj budućnosti, kada ne bude bilo živih svjedoka zajedničkog zločinačkog poduhvata prijedorske policije i "čestitih" Kneževljana.

DUŠANKA MAJKIĆ: "IZGLASAVANJEM AMANDMANA ZA BRČKO DEJTOSKI USTAV LEGALIZOVAN U PARLAMENTU"

Srna

Zamjenik predsjedavajućeg Doma naroda parlamenta BiH Dušanka Majkić rekla je da je usvajanjem amandmana za Brčko u Parlamentarnoj skupštini BiH urađena prva izmjena Ustava BiH, čime je, po logici stvari, Dejtonski ustav legalizovan u parlamentu i tako postao važeći Ustav BiH.

"To, naravno, ne mijenja činjenicu da i dalje imamo oktroisani ustav. Činjenica, međutim, jeste da je izglasavanje amandmana za Brčko, on potvrđen u parlamentu BiH. Jedna ustavna promjena, dakle, već je urađena", rekla je Majkićeva za sutrašnji Fokus.

Predsjednik PDP-a Mladen Ivanić složio

se s ovom ocjenom, rekavši da se ne može mijenjati nešto što prethodno nije usvojeno, što znači da je prvom ustavnom promjenom u BiH po automatizmu usvojen i Ustav.

"Priča o legalizaciji Ustava nakon usvajanja prvog amandmana postala je apsolutno deplasirana", rekao je Ivanić.

Profesor ustavnog prava na Pravnom fakultetu u Banjaluci Petar Kunić i banjalučki advokat Miroslav Mikeš složili su se sa

činjenicom da je usvajanjem amandmana za Brčko u parlamentu BiH indirektno i implicitno potvrđen i Dejtonski ustav BiH, odnosno Aneks 4 Dejtonskog mirovnog sporazuma.

Član Predsjedništva BiH Nebojša Radmanović izjavio je nedavno da je Aneks 4 Dejtonskog mirovnog sporazuma doskora bio jedini ustav, ali da je, zahvaljujući Parlamentarnoj skupštini BiH, postao važeći Ustav BiH, te pozvao eksperte da to i potvrde.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (12)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996.

Sve ono što u području kulture izgleda tako logično i jasno, odjednom se u posljednjih 17 godina počinje komplicirati iz čisto političkih razloga. Današnji teritorij Socijalističke Republike Bosne i

Hercegovine pripadao je velikim dijelom Srednjeg vijeka Hrvatskom kraljevstvu i ugarsko-hrvatskoj uniji, da bi nakon kratkih razdoblja nezavisnosti dijela tog teritorija (Bosansko kraljevstvo, 1377-1394, 1443-1463), cijelu državu osvojili Turci (1463-1596), pa i najveći dio krajeva koji danas pripadaju Socijalističkoj Republici Hrvatskoj. Tako je došlo do stvaranja geografskih pojmova Turska Hrvatska i turska Slavonija (šest sandžaka)²⁵ i turska Bosna i Hercegovina (tri sandžaka),²⁶ koji su kasnije najvećim dijelom bili uključeni u Bosanski vilajet.

Kad su kršćanske sile (1699-1730, austrijska habsburška monarhija i Venecija) ponovno osvojile dijebove Turske Hrvatske i cijelu tursku Slavoniju, uspostavljene su nove zapadne granice Turskog carstva i Bosanskog vilajeta koje su ostale nepromijenjene sve do 1878. godine, kad se Turska povukla iz Bosne, a koje su ostale i kasnije granice između Hrvatske i Bosne i Herce-

govine pod Austro-Ugarskom Monarhijom (1878-1918). Jedan dio tako definiranog teritorija Bosne i Hercegovine bio je priključen Hrvatskoj (1939-1941), a ostatak tijekom 1941-1945. godine.

Na taj teritorij Bosne i Hercegovine doselili su Hrvati sljedbenici islama iz krajeva koje su osvojili Habzburzi i Venecija, priključivši se svojoj muslimanskoj braći bo-

Karta Bosanskog pašaluka početkom 17. stoljeća na kojoj su vidljivi sandžaci na području današnje Hrvatske

sanskim Hrvatima koji su u tim područjima već živjeli. Tako se formirao moderni koncept vjerske skupine koji nazivamo **bosanskim muslimanima, Hrvatima-muslimanima ili bošnjačko-hrvatskim muslimanima**.

UVOĐENJE IDEJE O MUSLIMANIMA KAO POSEBNOJ NACIJI I POKUŠAJI DA SE RETROAKTIVNO IZMIJENI

NACIONALNOST PISCIMA, UMJETNICIMA, ZNANSTVENICIMA ISLAMSKIM HRVATIMA

Po završetku drugog svjetskog rata uspostavlja se Narodna (zatim Socijalistička) Federativna Republika Jugoslavija kao federacija pet nacija unutar šest narodnih, zatim socijalističkih, republika: Slovenija, Srbija, Crna Gora, Hrvatska i Bosna i Hercegovina, s napomenom da je ova posljednja republika ostala bez svoje "nacionalnosti". Razlog da se to dogodilo bio je taj što su pansrpski i velikosrpski pobornici u novoj državi terorizirali i tlačili hrvatsko-muslimansko stanovništvo s ciljem da spriječi započeto hrvatsko-bošnjačko ujedinjenje, da podijele Hrvate na osnovu triju među njima prisutnih vjera (katolici, muslimani, pravoslavci).

Pri tome su se oslanjali na 37,2 posto pravoslavaca u Bosni i Hercegovini, koji su se u velikoj većini očitovali kao Srbi, kako bi postupno mogli pripojiti Srbiji cijelu ili dio Bosne i Hercegovine. Prvi korak u tome bilo je odvajanje Bosne i Hercegovine od Hrvatske i uspostavljanje dviju posebnih republika u kojima su dominantnu ulogu počele igrati srpske manjine: 14,2 posto u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj i 37,2 posto u Socijalističkoj Republici Bosni i Hercegovini.

²⁵ – Sandžaci Klis, Lika, Bihać, Pakrac, Požega i Srijem.

²⁶ – Sandžaci bosanski, hercegovački i Zvornik.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (24)

Predrag Matvejević

„Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

MAKEDONSKA HISTORIJA

Makedonska historija, u svom većem dijelu, nema slavni voj-skovođa i pobjeda, velebnih prizora ili događaja kakvi drugdje pothranjuju nacionalnu gordost. U historijskim procjepima s mukom su nastajala djela kulture: Makedonci su možda najsentimentalnije od nas povezani sa svojom kulturnom tradicijom. Sukobi između politike i kulture najmanje su izraženi u njihovoj sredini. Većina su na jedan simpatičan način Jugoslaveni – Makedonci i Jugoslaveni u isto vrije-

me. Kao da lakše nego drugi izlaze na kraj sa svojim nacionalizmom (kojega, naravno, također ima, kao i drugdje).

Teške "sudbine" koje sam spominjao ne mogu se na žalost prevladati lamentacijama, stanjima u koja (neminovno) upadaju pojedinci i koja žele nametnuti ostalima u ponašanju, u postavljanju pitanja i traženju odgovora na njih.

MUSLIMANSKI IDENTITETI

Kako vidite današnju afirmaciju Muslimana, tj. muslimanske nacije?

Na sličan način kao i ostale nacionalne afirmacije u nas, tj. vodeći računa o posebnostima svake

od njih.

Nacionalno priznanje Muslimana posljednje je stavljeno na dnevni red u Jugoslaviji. To je samo po sebi problem, koji ovdje ne kanim obavljati (koji su objašnjavali stručnjaci za to na drugim mjestima). Ne želim također ponavljati kako su sve muslimanski narod razvlačili, svatko na svoju stranu, hrvatski i srpski nacionalizmi, proglašavajući ih istodobno otpadnicima od našeg roda i kršćanskog (hršćanskog) zakona, poistovjećujući ih s našim osvajačima i dušmanima – Turcima, žigošući ih kao poturice. (Koliko se toga stereotipa zadržalo u arhaičkim mentalitetima, teško je reći: nešto je sigurno ponegdje ostalo.)

BOSANSKI JEZIK (17)

Historijske činjenice, gramatika, razlike

Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: Ing. **Salih Čavkić** Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

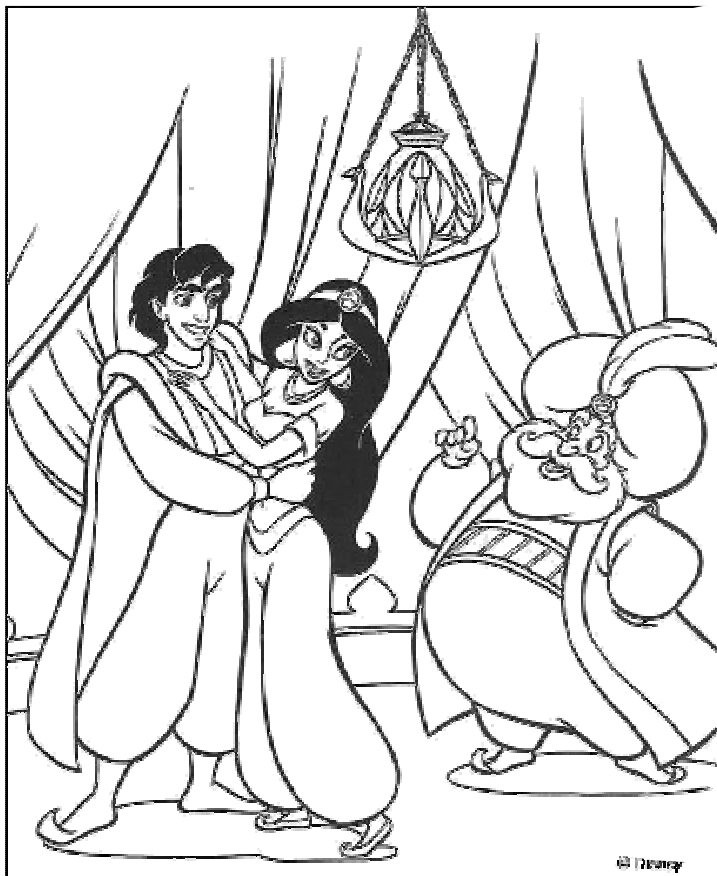
II. Skraćenice koje su nastale od prvog slova ili sloga svake riječi u višesložnim izrazima (složene skraćenice) čitaju se različito:

- neke se čitaju potpuno kao da su svi dijelovi riječi napisani, a pišu se bez tačke, npr.: VPS - Viša poslovna škola, UN - Ujedinjene Nacije, PTT - Pošta, telefon, telegraf

- neke postaju riječi pa se čitaju kao skraćenice i mijenjaju po padežima, npr.: Bila sam u SAD-u. Iz SAD-a sam donijela kom-

pakt diskove sa operskom muzikom.

- skraćenice preuzete iz stranih jezika pišu se kako se izgovaraju i mijenjaju se po padežima, npr.: Unesko-va pomoć zemljama u razvoju je dragocjena. Pomoć u hrani i ljekovima je stigla od Unicefa.

PROŠIRENJE SJEVERNE ILICE DO FRANKOPANSKE ULICE I UREĐENJE PROSTORA DO GRIČA (9)

ing. Milan Panjković, „Zagreb“, Revija Društva zagrebčana, srpanj-prosinac 1944.

6. Zaključak

Ovakvim radom i podređivanjem probitaka pojedinaca zajednici, treba sprovesti u djelo velike radove brzo, valjano, širokogrudno, nesebično, pošteno, a zatim stručno i najsolidnije, da ne bude s niti jedne strane ikakvog opravdanog prigovora. Prema tome, usljed toga:

1. Sadanji vlasnici i posjednici dobit će podpunu pravednu odštetu ili dogovorno zamjenu drugim objektima ovdje ili drugdje po njihovom izboru i mišljenju.
2. Sadanji trgovci, poslovnice uredi i stanari dobit će nove prostorije u novim kućama ovdje ili dogovorno drugdje s preseleljenjem u najkraćem vremenu, da usljed promjene ništa ne štetuju.
3. Stara građa upotriebit će se najekonomičnije ovdje ili drugdje, a troškove razgrađenja treba svesti na minimum, stručno izvršiti dobro organizirati.
4. Promet Ilicom ne će biti niti obustavljen niti smetan niti za vrijeme novogradnje, niti za vrijeme razgrađivanja, niti za uređenje novih kolnika Ilice.
5. Uzka Ilica od 15 m bit će proširena na boulevard od 35 m, može dobiti i drvored.
6. Kod Frankopanske i Mesničke ulice može se provesti mali ili veći trg: Novi trg.
7. S ovog trga odvajati će se lie-

Rudolf Župan
Veliki uspjeh hrvatskih opernih umjetnika u Bukureštu 1. i 3. veljače 1943. ("Aida" i "Krabuljni ples") Izvor: "Hrvatska pozornica", Zagreb, br. 21 – 21. veljače 1943.

pa cesta na sjever i otvorit će se mnogo novih gradilišta na istočnoj strani Sofijinog puta.

8. Izgrađuje se Grič i Strossmayerovo šetaliste za ministarstva ili muzeje i spajaju se s nadvožnjakom s Kaptolom, a tako i Gornji grad s tržnicom.

9. Mnoge korisne ustanove doći će do liepih novih zgrada u središtu grada, a manje ustanove do njihovih sadanjih zgrada.

10. Kroz duže vrijeme dobivaju arhitekti, inženjeri, umjetnici, veleobrt, obrtnici, radnici i vozaari zaposlenje odmah na početku mira.

11. Čitav promet ovim dielom dobiva podpuno nesmetano odvijanje i najvećom brzinom. Sve nove trgovine i poslovnice moći će se podmirivati robom nepos-

redno iz pokrajnih ulica, gdje će se moći dovesti i čitavi vagoni bez smetnje.

12. Izpod ministarskih ili muzejskih zgrada dobivaju se razna skladišta, pismohrane i spremišta samovoza, a isto tako na prednjoj strani briegaa.

13. Dobivaju se dvie serpentine na Strossmayerovo šetaliste, uzlaznu i silaznu, s 5 do 6 m širokom pješačkom stazom, drvoredom i klupama, i isto toliko širokim kolvozom.

14. Dobiva se krasan pogled na donji grad i na razne krovove novih zgrada, ukrašenih cviećem, palmama, patuljastim drvećem, prostor za sunčanje i djecu.

15. Dobiva se krasan pogled s ravnog krova svake nove kuće na Zagreb i s Ilice na Grič kroz poprečne ulice.

16. Država i grad dobit će velike prihode, znatno veće nego do sada.

17. Stanbena građevna zadruga dobit će također velike prihode, koje će moći koristno upotriebiti za daljnje poljepšanje grada, kao n. pr. za novi Nadbiskupski trg i Radnički dol, a zaradit će vođenjem poslova sa samo 5 % dobitka, jednu svoju kuću na jednom bloku.

18. Zagrebčani će dobiti krasan boulevard, kojim će se pred strancima moći podičiti, kao n. pr. sa Zrinjvcem, a i s novim Nadbiskupskim trgovom, a moći će se razviti najveći mimohodi kod raznih svečanosti, bez obustave tramvaja u središtu grada.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (17)

Prema knjizi: **Marko Samardžija** – **JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 26

(14) PRE POLASKA VOZA. U čekaonici jedne željezničke postaje Nezavisnoj Državi Hrvatskoj putnici čitaju još i danas ovaj natpis, zaostao iz vremena prije 10. travnja: "Putnička blagajnica se otvara po sata pre polaska voza".

U ovo nekoliko riječi nalaze se tri srbizma: blagajnica, pre, voz. Osim toga je enklitika se postavljena na nezgodno mjesto. Hr-

vatski je trebalo napisati:

"Putnička blagajna otvara se po sata prije polaska vlaka."

JEZIČNI SAVJET br. 27

ZAKON I ZAKONSKA ODREDBA. U Nezavisnoj Državi Hrvatskoj izdaju se propisi u obliku zakonskih odredaba i u obliku naredaba. Prve izdaje Poglavnik kao nosilac zakonodavne vlasti, a druge razne upravne oblasti, počevši od ministarstava, ali na temelju ovlaštenja zakonodavne vlasti (zakona ili zakonske odredbe).

Zakonska odredba je u pravom smislu riječi zakon, t.j. ona uživa snagu zakona, ili drugim riječima, ona je u stupnjevanju propisa iznad naredbe. Zato nema nikakve smetnje, da se u samom kontekstu zakonske odredbe govori o zakonu, kad to traži narav stvari. Na pr. kad bi danas Poglavnik zakonskom odredbom izdao novi građanski zakonik, ne bi se u njegovu tekstu trebalo govoriti o "ovoj zakonskoj odredbi", nego o "ovom zakonu". Isto tako u slučaju kaznenoga zakona, mjeničnoga zakona, pa i sveučilišnoga zakona. (A.)

VLASTITA IMENA (20)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

6. Nazivi pripadnika, sljedbenika, pristaša

vjerskih zajednica, nauka, stranka, pokreta; na pr. *kršćanin, musliman, katolik, protestant, evangelik, luteran, kalvinist, arijevac, bogumil, šit, budist, šintoist, nestorijanac, husit, hugenot;*

starčevićanac, radićevac, mađaron, jakobinac, bonapartist, marksist, boljševik; vukovac. mlerovac; ilirac; guelfi, gibelini.

Vidi i 70.

HRVATSKI JEZIK I BIBLIJSKI STIL (1)

prof. dr. sc. Ivo Pranjković, Zagreb

U vrlo velikom broju svjetskih jezika i u procesima njihove standardizacije, pa onda naravno i u kulturama naroda koji su se tim jezicima služili ili se služe i danas Biblija je odigrala presudno

važnu ulogu, i to na različite načine i na različitim razinama. Biblija je naime **prevedena na oko**

prof. dr. sc. Ivo Pranjković

1.400 različitih jezika svijeta (usp. Botica 1995 21), što predstavlja gotovo polovicu svih

svjetskih jezika (ako se **operira s brojem od oko 3000 jezika na svijetu**).

U mnogima od tih jezika povećan je dio leksičkoga fonda dobio posebne biblijske konotacije i posebne simboličke vrijednosti. Sjetimo se samo kakve su sve konotativne vrijednosti pod biblijskim utjecajem dobile i mnoge svakodnevne, posve obične riječi kao što su *golubica, gm, jabuka, kovčeg, križ, kruh, lađa, ljubav, maslina, mreža, muka, pastir, potop, riba, smokva, vino, vrt, zdenac, zmija* i sl.

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (10)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

VII. PRVI SPOMENIK MITRE

"Zabilježen glinastim pismom na glinenoj pločici potječe iz 14. st. pr. Kr., pronađenoj u Turskoj. Ime Mitra javlja se u Vedama i Avesti – svetim knjigama Inda, odnosno Iranaca, u međuriječju Mezopotamije. Mitraizam je kao vjera doživio procvat u Perziji u 6. st. pr. Kr. da bi se oko 70. godine proširio na sve prostore Rimskoga Carstva."

Mitra je viteško božanstvo. Bio je popularan u redovima rimske vojske.

"Tako je Rimskom Carstvu Mitra bio proglašen državnim bogom u liku nepobjedivog sunca ili 'Sol Invictus'. Taj kult ima neke sličnosti s kršćanstvom, ali ga kršćanstvo odbacuje, a 391. godine car Teodozije I. zabranjuje kao i sve druge poganske kultove."

Car Teodozije, na primjer, zabranio je 394. i olimpijske igre.

VIII. IKONOGRAFIJA MITRE

"Hlače, visoka šiljasta kapa sa zavnutim vrhom bez oboda, zvana frigijka, ali i trojanska kapa, kratka putna kabanica koja leprša – može imati uzor u nošnjama viđenim na prostranstvima drevne Perzije, na mnogim prostorima velikog Rimskog Carstva – od Gabele i Narone, pa dalje, koje i danas impresionira svojim trajanjem više od tisuću dvjesto godina, točnije 1.225

godina, računajući od 749. pr. Kr. Kad je Rim izgrađen do 476. kad je osvojen ... - pa i na prostorima antičke pokrajine Dalmacije."

Kultovi Mitre održavani su najčešće u podrumima i špiljama, u malim zajednicama, najčešće s dvanaest vjernika, muškaraca, oko okruglog stola. Žene nisu mogle biti članovi vjernih zajednica.

me samo ako su pod državnom zaštitom, i tom znanju duguje svoj milenijski opstanak."

Rimski su kartografi veliki posao kartiranja obavljali na temelju djela svojih grčkih prethodnika.

"Kartiranje je bilo potaknuto praktičnim vojnim i upravnim razlozima. Kako su Rimljani smatrali da je Zemlja ravna ploča, nisu se zamarali pitanjima kartografske projekcije. Vjernost predočena teritorija nije ih zanimala. Budući da je rimska vojska primarno bila pješačka, za njezino kretanje bili su potrebni putovi i mostovi. Zbog toga je najbitnije bilo kartirati glavne putne pravce, koji su često bili jedini sadržaj karte. Kako su putovi prije svega služili potrebama vojske, bilo je važno označiti točne udaljenosti između pojedinih putnih postaja – odmorišta, koje su mjerene brojem okretanja kotača na rimskim kolima.

Mjera za udaljenost bila je rimska milja koja je iznosila 1.479 metara. Prva velika službena karta Rimskog Carstva sastavljena je u 1. st. pr. Kr. i bila je uklesana u mramornu ploču na Marsovoj poljani u Rimu. Najznačajnija rimska karta jest Tabula Peutingeriana,

izrađena oko 340. godine po Kristu, u srednjem vijeku dobivši ime po njemačkom znanstveniku Konradu Peutingeru koji ju je otkrio i objavio. Tabula sadržava gotovo 3.500 antičkih toponima, od čega 85 na području Panonije i Ilirika, poredanih na osam prometnih pravaca."

Engleski povjesničar John Matthews i književnik Lujo Medvidović razgledaju knjigu CASTUS I PRAVDA, u Podstrani, 4. srpnja 2009.

Treći dan potrage

IX. RIMSKA KARTOGRAFIJA

"Velebno je djelo brojnih kartografa i filozofa izrađivano pod okriljem rimske države koja je vrlo dobro znala da važne kulturne ustanove mogu živjeti dulje vrije-

HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA (10)

Zbornik radova znanstvenog skupa, Naklada Trpimir i Zajednica udruga HVUDR-a GRADA ZAGREBA, Zagreb, 1009.

"S. Pribičević i njegovi pristaše ostali su na okupu te su zaključili da se ipak putuje. Vođenje NV SHS prepušteno je privremeno banu Mihalovichu, S. Budisavljeviću i V. Bukšegu. Zanimljivo je, da je na istoj sjednici **iz Središnjeg odbora isključen S. Radić**, ali ne i njegova stranka."

U Beograd se krenulo 27. studenog, u jutro. Sutradan je izaslanstvo stiglo na odredište.

"Predstavnici srbijanske vlade: S. Protić, Lj. Jovanović i M. Ninčić ubrzo su počeli pregovarati s predstavnicima delegacije NV SHS o načinu i formi proglašenja državnoga ujedinjenja."

"Budući da nijedna strana nije htjela otežati s proglašenjem ujedinjenja, dogovoreno je da delegacija NV SHS uputi adresu regentu Aleksandru u kojoj će mu saopćiti zaključke Središnjega odbora od 24. studenoga, a Regent će u svome odgovoru proglasiti ujedinjenje Kraljevine Srbije i Države SHS."

"Prilikom vođenja pregovora članovi delegacije nikada nisu posegnuli za Naputkom kojim je cijelo vrijeme bio ugodno smješten u džepu J. Šimraka."

"Dok su još pregovori bili u tijeku, 30. studenoga, u Beograd je iz Splita stigla brzopjavka dalmatinske vlade u kojoj se 'zaklinjalo u ime čitavoga pučanstva Dalmacije sve kompetentne faktore, da bez daljnijega oklijevanja i bez

I. Tišov: Delegacija NV SHS u Beogradu 1. prosinca 1918.

obzira na sporedna pitanja provede formalno ujedinjenje svih Slovenaca, Hrvata i Srba od Jadrana do Vardara u jedinstvenu državu te da odmah stvore jedinstvenu reprezentaciju i vodstvo'."

"Na zajedničkoj sjednici delegacije NV SHS i srbijanskih predstavnika, 1. prosinca, pročitan je i konačno stiliziran tekst Adrese i Odgovora regenta Aleksandra. Ujedno je dogovoreno da će se sam čin ujedinjenja odigrati istoga dana, u večernjim satima, u regentovoj Privremenoj rezidenciji na Terazijama (palača Krsmanović)."

"Već sutradan, 2. prosinca, Drinković je poslao Trumbiću brzopjavku: 'Amo je uređeno sve kako se najbolje moglo.' **Drinković je konačno sa sebe skinuo teško breme ustrojavanja i vođenja vojske Države SHS.**"

EPILOG

Dva dana nakon proglašenja osnutka Kraljevstva SHS u Zagreb je stigao Anton Korošec, predsjednik NV SHS. Održana je sjednica Središnjeg odbora na kojoj je

on nazočne izvijestio o svom djelovanju u inozemstvu. Iz Zagreba se nakon toga zaputio u Beograd, gdje ga je čekala karijera kraljevskog ministra.

"Sa svoje beogradske sjednice, 3. prosinca, delegacija NV SHS je izdala saopćenje u kome, između ostalog, stoji da je stvaranjem Kraljevstva SHS 'prestala funkcija Narodnoga vijeća kao vrhovne suverene vlasti države S.H.S. na teritoriju bivše Austro-ugarske monarhije. S konstituiranjem ministarstva prestaće i njegove administrativne funkcije, koje će sve dotle voditi predsjedništvo Narodnoga vijeća u sporazumu sa srpskom vladom'."

Održane su još dvije sjednice Središnjeg odbora – 5. i 12. prosinca.

"Odlukom predsjedništva NV SHS, 28. prosinca, raspušteni su svi njegovi mjesni organi. Istoga je dana Vlada NV SHS podnijela ostavku."

(Kraj)

LIJET SARMATSKOG SOKOLA (4)

Zbirka pjesama liječnika, izabrao i priredio **Zijad Duraković**, "SIPAR", Zagreb, 1996.

ZLO SE PROSULO

Zijad Duraković

I opet se zlo prosulo po svijetu
 Il' sad samo jače već kroz povijest cijelu
 Opet crn Belzebub diže ruku kletu
 Patnju dalje sije, kao u počelu.

U maloj zemlji na europskom jugu
 Kraju brijegova, stada i pastira
 Kraju tihih ljudi, requiem se svira
 Ko što bješe često, kroza povijest dugu.

I opet se mržnje otrov razdjeljuje
 Oblacima crnim, težim i od slutnje
 Kamom, što dijete od majke odjeljuje
 I u vječnost šalje, uz strahotu patnje.

Bez povoda inih, što uzdižu samo
 Pravdu i jednakost, vjeru i slobodu
 Al' snage imamo, mladosti ne damo
 Prljavu tuđinu, iz pakla izrodu.

Jer Hrvata ima i srca još ima
 Za vratit dušmaninu rukom osvetnika
 Svu zemljinu tugu, teret crnih plima
 Rješit se za vječnost poganih prilika.

Zijad Duraković, rodom iz Hercegovine, iz Stoca, najmlađi od trojice sinova Remze i Bekira Duraković, unuk age Alage Festića, rođen je u Prijedoru, a u Zagrebu živi od dobi od 3 mjeseca. Ostao je bez oca u svibnju 1945. godine, hrvatskog časnika poginulog na Bleiburškom bojištu.

U Zagrebu je završio osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Po završenom poslijediplomskom studiju iz medicinske rada izradio je magistarski rad. Nastavio je specijalistički staž iz interne medicine u Zagrebu. Doktorsku disertaciju je obranio na Medicinskom fakul-

tetu u Zagrebu.

Boravio je više puta na usavršavanju iz područja interne medicine u SAD i Kanadi. Bio je stipendist francuske vlade u Service du nephrologie, Medicinskog fakulteta u Lyonu, gdje je pohađao poslijediplomski studij iz nefrologije, i stekao naziv: assistant entrager. Potom je u Zagrebu završio poslijediplomski studij iz kardiologije.

Do sada je objavio više stotina znanstvenih i stručnih radova iz interne medicine u zemlji i inozemstvu. Autor je i urednik više udžbenika i monografija iz interne medicine, koautor je u više udžbenika. Redoviti je profesor interne medicine Medicinskog fakulteta u Zagrebu. Član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Član je brojnih međunarodnih udruga iz medicinskih znanosti širom svijeta, kao i Fellow of the American College of Physicians (FACP). Pročelnik je konzilijarne službe Klinike za unutrašnje bolesti Rebro u Zagrebu.

Desetljećima piše i objavljuje pjesme. Brojne su do sada objavljene u časopisima. Urednik je i jedan od autora prve zbirke liječničke poezije u nas: Zapis o zemlji Hrvatskoj i druge antologije hrvatske liječničke poezije Vukovarsko zvono.

Dodatak životopisu objavljenom u knjizi: 1997. u listopadu izabran je za redovitog profesora interne medicine u trajnom znanstveno-nastavnom zvanju, na Sveučilištu u Zagrebu, a 2004. izabran je za internista-kardiologa, internista-nefrologa, internista-intenzivista i primariusa od Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi Republike Hrvatske.

prof. dr. sc. Zijad Duraković

BAZALO (11)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Tako se je on molio no to nisu ostali u kući znali, jer on nije ničim pokazivao, da moli drugačije, budući da je molio s njima skupa. Poslije povratka sa Svetog Brda je svjestno osjetio, da sad gleda novim svjetlom na prijateljstva i neprijateljstva. Prije svega, u kućama Kresojića nije pokazivao ni prema kome veće il manje ljubavi i naklonosti, izuzev, što se je didu Perjasu povjerio i izpoviedio; zatim isto je tako osjećao prema ostalim Vrkljanima i onim drugim ne praveći ni najmanje razlike. To je najjasnije osjetio na Mrkobradima. Njih prije nije volio, kao što ih nisu volili ni ostali iz njihovih kuća. On nije htio zvati u pomoć Ivana Ćoranova ni onda kad je posve jasno i sigurno osjetio najveću opasnost od neke nepoznate zvieri. Sad je osjećao posve drugačije i između Mrkobrada i Vrkljana nije pravio nikakove razlike. To je najbolje osjetio te jeseni, kad je bio kod blaga u Šarcu, a odmah do njega je čobanila mala Ćoranova Manda. Bila je to krasna crnomanjasta djevojčica od dvanajstimtrinajst, najviše petnajst godina. Već je bilo dobrano zastudilo, pa diete naložilo vatru i stislo se kraj nje pod ogredak, a blago se razišlo za pašom. Ivan nenadano osjeti miris vuka baš s one strane, odkud je čuo zvuk zvona s Ćoranova blaga, pa poleti u onom pravcu.

Nije htio vikati, jer to nije bilo u njegovoj naravi, al je osjećao da je blizina vukova toliko pogibelj-

na blagu, da je upravo vrtoglavo jurio i skoro slomio vrat. Pao je, koliko je dug i širok i razbio nos, no to ga nije nimalo smetalo. Skočio je, obrisao se rukavom samo toliko, da mu krv ne curi u njedra i opet poletio. Ćoranove su se ovce bile već uzplahirile i potrčale prema Ivanu, no kad su vidjele, kako on bjesomučno leti, preplašise se njega i udariše koso.

- Malje moje, malje moje, ne bojte se vi svog Ivana, ne će on vami ništa! - tepao im je on i letio dalje prema vuku, kojeg još uvijek nije vidio, al ga je neprekidno osjećao neobično živo i snažno. Iznenadio se je, što nigdje ne vidi čobana, a mislio je, da je sigurno Ivan kod blaga. Nije imao vremena, da ga traži, al zvati nije htio ili nije na to pomislio, nego je samo jurio dalje. Najdnom se nađe oči u oči s golemim vukom. Obojica su se trgla natrag zastali kao ukopani i pogledali se više u čudu nego u biesu. Stajali su na desetak koračaja jedan od drugog. Ivan se je već češće sukobljavao s vukom, al još nikad nije bio tako nablizo s tom vitkom, liepom gorskom zvierkom. U duši je osjetio nešto kao zadovoljstvo, što ga može iz take blizine promatrati, pa poslije kratke šutnje i promatranja kao da su se vagali i mjerili, reče mu kao razmnu stvorenju:

- Sram te bilo, kud si pošao?! Srami se ---

Vuk je malko nagnuo glavu kao da želi bolje čuti i razabrati, što mu to govori, a onda se prigne k zemlji, da zatim zavije glavom na stranu i počne se mjestoljiti kao

da smišlja, kako bi utekao. Očito ga je iznenadio mir, kojim ga je Ivan sreo. Opet se je uzpravio, pogledao čovjeka svojim mirnim, prodornim pogledom, koji ubija tajanstvenošću svoje ledene dubine i oštine, okrenuo se i u kasu se vratio, odkud je i došao. Nije pokazao ni da se boji ni da se žuri ni da mu je žao, štu mu izmače skoro iz zuba tako sigurna lovina. Ivan je mirno gledao za njim kao za najobičnijim psetom, pa kad vidje, da se doista udaljuje bezobzirce, reče:

- Tako, tako, sad si pravi stvor Božji --- Tako ---

Dok je obračunavao s vukom, mala se je Manda izvukla izpod svoje pećine, jer su je trgli iz snatrenja i kunjanja udarci zvona na ovnu predhodniku, te je poletila, da ustavi ovce i da ih povрати. Nije mogla dopustiti, da joj otiđu daleko od njezine vatrice, jer bi onda i ona morala za njima, a vatru bi morala ostaviti. Radije je vraćala ovce na prijašnje mjesto, nego da vatru nanovo loži.

Iznenadila se je i prepala, kad je opazila Ivana, svega krvava po licu.

- Ajme meni, kakav si! - rekla mu je i uperila u njega svoje liepe djetinje oči. - A što ti je bilo, da si takav.

Mjesto odgovora Ivan joj pokazao rukom vuka, koji je na stotinjak koračaja odmicao prema Pilaru.

- Vuk?! - vikne mala.

- E, e, vuk.

- Pa e l' te to vuk?! ---

- Nije, ne. Pao sam, kad sam poletije, da ga otisnem od tvoga

blaga - odgovori on, smiešeći joj se. Već je dugo nije vidio, pa se iznenadio, koliko je milo i liepo diete. Kad ju je i prije vidio, gledao ju je očima onoga, koji ne voli ni nje ni njezina roda ni plemena, a sad je u nju uperio pogled brata i prijatelja, te se zapanjio, koliku ljepotu gleda.

- I ti si doletije braniti naše blago?! - iznenadi se mala. - Očiju ti?!

- A jer se čudiš?!

- Tako! - odgovori mala i obori pogled. To j' lipo od tebe. Da tebe sad nije bilo, bije bi nam vuk sada pokla ovce ---

- Daaa - uzprotivi se Ivan, samo da umanji svoju zaslugu. - Ne bi, jadna, bije pokla, man bije samo ednu ujtije i š njom pobiga. To bi ti bilo sve.

- E, e. Al i to bi bilo dosta. Ubije bi me ćakan, kad bi došla kući bez edne ovce.

- Nije un taki, da bi te mam ubije!

- Bome nije ni dobar - odgovori mala odlučno. Kad mi je uno prolitos vuk odnije edno šilježe, edva su me majka i Ivan obranili, da me ćaća nije zakla.

- Un se j', uvano samo šali je s tobom. Kako bi svoje dite?! - Govorio je Ivan, ne dižući pogleda s

tih dragih i blagih djetinjih očica.

- Nego, ti si sav krvav, pa daj, da te operem - reče mala nenadano i posve mu pristupi. - Krvav si kunda si ti vuk, pa zakla ovcu - reče mala i zasmije se. - A ne boli te?!

- Ne boli, ne boli, samo mi još vaik krv curi iz nosa.

- A di si pa?

- Tu više tvoje vatre - odgovori on gledajući neprekidno to ljubko djetinje lice, koje je sad pokazivalo posve izrazitu brigu i bol zrele žene, koja osjeća, da može i mora pomoći.

- Boli li te jako? - pitala ga je neobično toplo i meko.

- Ne boli me nimalo - odgovori on, smiešeći joj se kao najmilijoj sestrici. - A di ćeš me ti oprati, kad tu nema vode.

- Ima, ima vode! - odgovori ona veselo. - Ajde ti samo sa mnom, pa ćeš vidieti, da tu ima vode.

- A di je ima?

- Tu j' mam kamenica puna vode ka zlata. Bolestan bi je pije - odgovori mala, uhvati ga za ruku i povuče za sobom. Nije se branio, nego je išao za njom kao občaran, a u duši je osjećao veliku radost i blaženstvo.

Popeli su se na veliki ogredak,

koji je na vrhu bio tubast i udubljen kao da ga je kopala ljudska ruka i odredila, da skuplja napatka za ptice nebeske i za ožednjele čobane. Al što bi mogla bolje načiniti ljudska slaba ruka neg nedokučiva Volja Onoga, koji je nad svim i iznad svega?!

- Klekni tu! - zapovjedi mala kao vojskovođa, a Ivan poslušao kao malo diete, prigne glavu i šane:

- A kako ćeš sad?! Zakrvavit ćeš svu vodu, a to bi bila grijota. Što bi ostalo drugim, koji dođu potlje nas?

- Ne boj se ti! - odgovori mala. - Mislila sam ja i na to - reče, skinu svoj mali zaslan, spretno ga uvije oko ruke, umoči u vodu i počeo prati Ivanovo lice. Odmakla ga je, da se ne nadvije nad kamenicu, zatim brzo odviše zaslan, metne ga kraj sebe i počne slobodnom rukom grabiti vodu i tako ga prati, govoreći: - Zaslanom bi zamutila vodu. Ovako j' bolje, a zaslanom ću te samo otrti.

- Kako si ti spretna i višta ka velika - reče on posve ozbiljno, ne skidajući pogleda s njenih ručica, koje su se brzo gibale i radile.

- U, velike mi muke ovo pogoditi! - odgovori Manda i zasmije se punim ustima. - To svak zna.

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (9)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...I zaista: to odgovara pojmu vječne Pravde!

Ljudi na to redovno ne misle, jer nisu naučeni tako misliti, pa lupaju glavom o neprobojne stijene, tražeći krivce i uzročnike svojih nesre-

ća, pa tako gube u ludo najdragocjenije vrijeme razvoja i podizanja. Vladaju se ludo kao ptica, kad udara u staklo, vjerujući, da može i mora kroz njega proći. Ne zna, da je jače od nje i da je ne propušta. Uprav tako ne možeš nikad naći odgovora na pitanje "zašto?", ako ga tražiš izvan svoje duše! Ovo nije, vjerojatno, nauka, nego osje-

ćaj i vjera, pa se s tog ne da naučiti, nego samo osjetiti i vjerovati, a vjera je dar nebesa. Ne da se ničim nadomjestiti baš kao ni postići bilo kojim naučnim putem. Ivan je znao, da je to tako, pa nije nikad kušao, da to svoje uvjerenje prenese na bilo koga, jer je znao, da bi mu se nasmejali i rugali.

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

DA SE NE ZABORAVI! (1)

Premijerno u tri djela na YouTubeu

Povijesni pohod Hrvata iz Amerike i Kanade u Washington, D.C.

To je jedinstvena - dokumentarno – povijesno - informativna TV emisija koju Hrvatska državna televizija /HTV sustavno ignorira i ne želi prikazivati posljednjih 19 godina svome Hrvatskom narodu diljem svijeta! Zašto drugi narodi produciraju, snimaju i redovito prikazuju veliki broj filmova i TV emisija o njihovim ljudima iz dijaspore i povijesnim događajima i nanizu laži, a mi Hrvati sustavno ignoriramo istinu o našim ljudima iz dijaspore? Zašto? Moj odgovor:

Prvo, Hrvatske vlasti, one od prvog predsjednika dr. Franje Tuđmana do današnje vlasti na čelu s premijerkom Jadrankom Kosor nisu znale, nisu željele ili još uvijek ne žele iskreno i s poštenim motivima surađivati s Hrvatima iz dijaspore, koji su druga polovina hrvatskog nacionalnog korpusa po povijesnim, političkim i demografskim mjerilima i koji je jednako domovinskoj Hrvatskoj zaslužan za uspostavu i obranu naše domovine Hrvatske tijekom domovinskog obrambenog rata 1991.-1995.!

Drugo, grupa ljudi, nemoralnih i podobnih Hrvata

u Hrvatskoj koji da bi ostali na i pri vlasti moraju strogo kontrolirati velike medije, odnosno ne dozvoliti bilo kakva iznenađenja ili inicijative koje nisu pod njezinom kontrolom! (Hrvati iz dijaspore!) Bože, oprosti im, jer zaista ne znaju što čine!

Treće, Hrvatska država kao i druge države ima državnu televiziju, ali je HTV u poimanju nacionalne dimenzije milijama udaljena i od prakse BBC-a i od ORF-a ili od slovenske državne televizije. Hrvatska državna televizija HRT-a se ne ponaša kao hrvatska niti kao nacionalna, a tragedija leži u tome da na njoj ne razumiju što to znači!

Četvrto, U Hrvatskom Saboru utemeljen je novi Odbor - Odbor za Hrvate izvan Republike Hrvatske na čelu s predsjednikom dr. Ivanom Bagarićem. Odbor za Hrvate izvan republike Hrvatske ima predsjednika, potpredsjednika i 11 članova zastupnika, te još 4 vanjska člana Odbora iz reda javnih, znanstvenih i stručnih djelatnika!

Uloga Odbora je predstavljati sve Hrvate i hrvatske državljane koji žive izvan granice Republike Hrvatske, tj. slušati njihove potrebe i prijedloge na temelju kojih će se zauzimati za donošenje zakona, međudržavnih ugovora i drugih pravnih akata od njihovog interesa tj. od interesa cjelokupnog naroda i Hrvatske države! Možemo li mi Hrvati iz dijaspore vjerovati ovom novom Odboru za Hrvate izvan Republike Hrvatske? Argumentirano ne! Bože, oprosti im, jer do sada oni nisu bili od riječi i iskreni prema svojoj braći i sestrama Hrvatima u dijaspori, jer nisu znali što čine! Bože, Mi, Hrvati iz dijaspore opraštamo im i molimo te u ime našeg Spasitelja, Sina Božjeg Gospodina Isusa Krista neka bude tako!

Izvrnute vrijednosti

Dragi moji Hrvati iza dijaspore, činjenica je, da je u svijetu, pa tako i u našoj prvoj domovini Hrvatskoj nastupilo vrijeme neukusa i površnosti. A ono je došlo, jer čovjek je jednostavno zanemario čitav niz vrijednosti kao što su moralne, umjetničke, znanstvene, vjerske i dr. bez kojih čovjekov život gubi na svojoj ljepoti i smislu!

Pogledajmo što se sve pojavljuje na našim elektronskim medijima, koje onda naveliko podržavaju i pisani mediji, vidjet ćemo da ta parada površnosti i

neukusa ima svoje dublje korijenje. To što je televizijski program na najnižoj umjetničkoj razini od kada znamo za magičnu moć TV ekrana, manje je važno. Brdo bezvrijednih sapunica, bez jakog dramskog programa, bez pravog humora, koji ne samo nasmijava nego i pokreće, bez emisija za djecu, vrijednih znanstvenih emisija... dovodi nas u stanje upitnosti živimo li u vremenu izvnutih vrijednosti. Ono što je jučer bilo otkvačeno, danas postaje hvale vrijedno!

Mnogi, mnogi Hrvati iz dijaspe, iskreni rodoljubi i izvanredni pojedinci na svim područjima djelovanja osjetili su na svojim leđima ogromnu nepravdu od strane čelnih ljudi na vlasti u Hrvatskoj kada su iskreno željeli surađivati s njima! Bože, oprosti im, jer zaista nisu znali što su činili i što još uvijek čine!

Bez obzira na sve ove tragične činjenice u odnosima i suradnji između Hrvata iz domovine i dijaspe, rodoljubne riječi Marijana Bošnjaka, Hrvata iz Australije istinito govore o nama Hrvatima iz dijaspe:

"Živimo u svijetu, daleko od naše domovine, ali smo još uvijek dio hrvatskoga naroda! U nama teče hrvatska krv, u nama još uvijek kuca hrvatsko srce. Naša ljubav prema Domovini nije nestala, ona je bezuvjetna.

S velikim zanimanjem pratimo što se u njoj događa. Još uvijek pomažemo i pomagat ćemo uvijek našoj braći sestrama Hrvatima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini i novcem i raznoraznim aktivnostima. Bodrimo ih politički i moralno, i nije nam svejedno ako su hrvatski interesi ugroženi, ako se Hrvati iseljavaju, ako je vlast nesposobna, ako se lošije živi, ako se problemi ne rješavaju!"

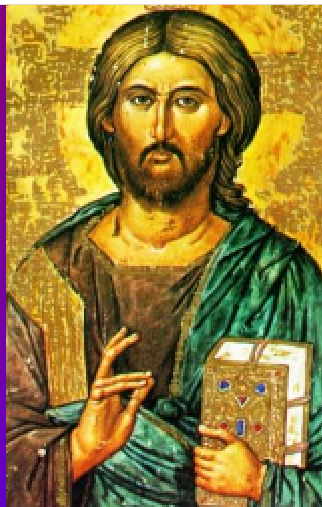
POZOR!

Ova TV emisija u tri djela, (kao i ostalih mojih 23 YouTube priloga) može se vidjeti u svako vrijeme i bez isprike na internet YouTube

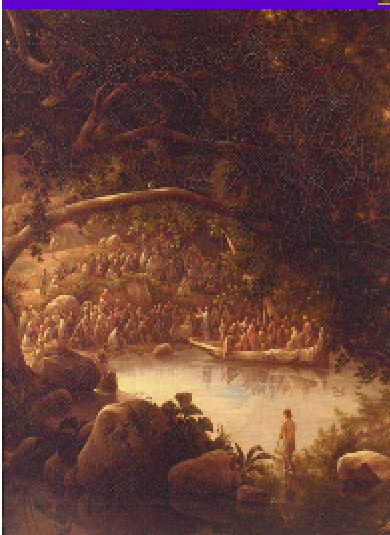
adresi: zranogajec1

XIIe NEDJELJA KROZ GODINU B

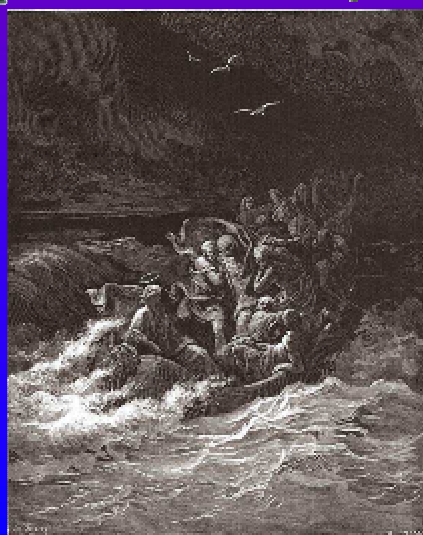
Marko 4, 35-41

U onaj dan, uvečer, reče Isus svojim učenicima: »Prijeđimo prijekol«

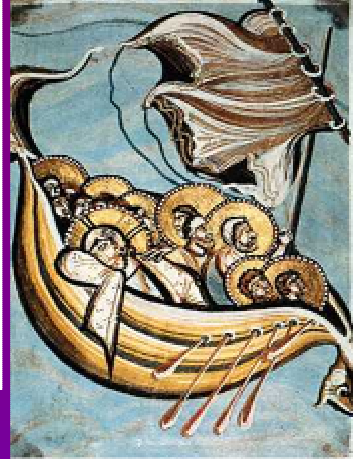
Oni otpuste mnoštvo i povezu Isusa kako već bijaše u lađi. A pratile su ga i druge lađe.

Najednom nastaje žestoka oluja, na lađu navale valovi te su je već gotovo napunili.

A on na krmí spavaše na uzglavku.

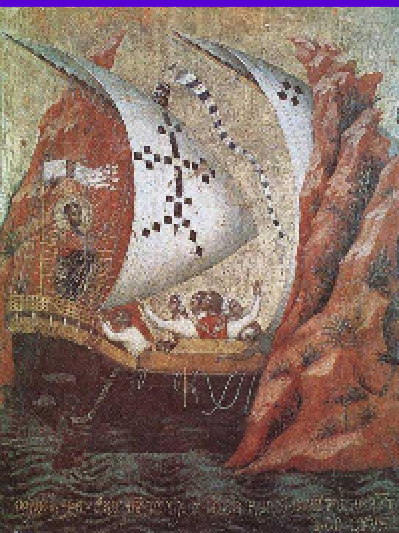
Probude ga i kažu mu:
»Učitelju! Zar ne mariš što ginemo?«

On se probudi, zaprijeti vjetru i reče moru: »Utihni! Umukni!«

I smiri se vjetar i nastala velika utiha.

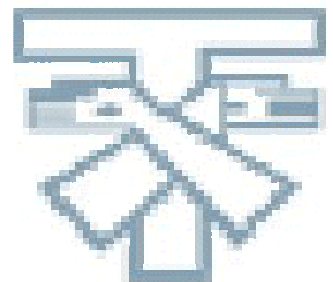

Tada im reče:
»Što ste bojažljivi? Kako nemate vjere?«

Oni se silno prestrašiše pa se zapitkivahu:
»Tko li je ovaj da mu se i vjetar i more pokoravaju?«

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića
Ivekovićeve 8 51000 RIJEKA
Tel. 051/ 641-449
Fax: 051/ 648-697
E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

BICIKL STAR 70 GODINA

Saša Trifunović, www.politika.rs

Odabrao i preveo kapetan **Borče Nikolov**, Skopje

На бициклу старом седам деценија

Саша Трифуновић

Janoš Kušicki, Nijemac poljskog podrijetla, kao dragovoljac s britanskim trupama u Africi, zarobio je bicikl kojim je preko Italije stigao u poraženu Njemačku, a onda ga poslije oslobođenja poklonio svom prijatelju Sveti Čoliću.

Lozničanin Sveto Čolić (72) već četiri decenije vozi isti bicikl. Od kako ga je dobio krajem šezdesetih godina prošlog stoljeća, na crnoj dvokolici prevalio je na tisuće kilometara i, iako je mogao, nikada nije poželio kupiti novi. U lozničkom kraju, a vjerojatno i šire, teško da ima sličnog modela, jer je ovaj bicikl, kaže Čolić, napravljen u Njemačkoj za potrebe kopnenih diverzantskih jedinica njemačke armije u Drugom

svjetskom ratu.

"Star je skoro sedam decenija, a otkako je kod mene na njemu sam samo dogradio svjetiljku, nije ju imao, mijenjao gume i jednom pedale, dok je sve ostalo kao kada je izišao iz tvornice. Prije nekoliko godina prvi put sam otvorio 'srednju glavu', a ona je bila kao nova, iako sam s njime prešao nekih 300.000 kilometara", priča Čolić.

Bicikl je dobio od prijatelja Janoša Kušickog, Nijemca poljskog podrijetla, s kojim je radio u Njemačkoj, gdje je 1967. kao radnik lozničke "Viskoze" došao na specijalizaciju. Kušicki je studirao u Engleskoj kada je počeo posljednji svjetski rat. Kao dragovoljac, s britanskim trupama bio je u Africi gdje je zarobio bicikl kojim je preko Italije stigao u poraženu Njemačku.

"Voljeli smo biciklizam i on mi je poklonio ovaj bicikl. Za sedam godina mog boravka u Njemačkoj na biciklima smo zajedno

prešli cijelu pokrajinu Baden Würtemberg, Schwarzwald, Bodensko jezero i Donauchingen, vozeći nekada i duže od 300 kilometara. U zavčaj sam se vratio s 'diverzantom' na kopme sam do umirovljenja prije deset godina svakodnevno išao na posao u "Viskozu" prelazeći dnevno po 15 kilometara. I sada kao umirovljenik skoro svakog dana idem do sedam kilometara udaljenog pčelinjaka u mom selu Runjani, tako da sa svojim biciklom i dalje jurim lozničkim putovima", kaže Čolić, dodajući da ga bicikl podsjeća i na prijatelja Kušickog koji je preminuo prije 15 godina.

Ukraden, pa nađen

Prije dvadesetak godina Čolić umalo nije ostao bez svog bicikla. Pozajmio ga je ocu da ode do tržnice gdje mu je dvokolica ukradena. Policija je uspjela brzo naći bicikl, a od tada ga Čolić nikome ne daje, za svaki slučaj.

OSVRTI ČITATELJA

Dinko Rosić, 15/08/2009, 07:55

Sveto Čoliću, pozdravljam Vas, jer ste nam dali dobar primjer gdje se vidi da je fizička aktivnost dobra za nas! Želim Vam dobro zdravlje i još 300.000 km, pa i više!

Vuk Perović, 16/08/2009, 08:43

Poštovani g-dine Čoliću, neka Vas bicikl služi još 70 godina koliko i Vi sada imate, a zna se da fizička kondicija od pedesetih, pa na više utječe na ljude koji dugo žive. Neke Vam je sretan i dugovječan život. Svaka čast!

Чолић поред свог двоточкаша који је направљен за потребе јединица немачке армије у Другом светском рату

NESLUĆENI RAZMIRI BRATSTVA I JEDINSTVA

prof. Grga Rupčić, Gospić – 2. listopada 1992.

Dragi čitatelji i čitateljice!

Evo mene jopet među novinarin. Nemojte se ništa čudit. Bije san ja nikad čitan i čašćen. O, ho i te kako!

Idemo redom. Gospić je, što je poznata stvar, uvijek bje centar Like i Krbave. Ima' j' sve: škole, kasarne, špitale za ljude i marvu, otkupne stanice za rakove, likovito bilje i kebre. Da, i kebre ili kako školovani kažu: ruštevve, hruštevve, što li ga ja znam ... a ima' j' i novine. I poslije prvog rata. To je unaj rat za kog su stari ljudi govorili: - Dok si ispušije lulu duvana derne druga granata ... A sigurno znate da je za lulu duvana potrebno bratratu, po sata. E, lipa vrijeme! Što b' danas rekli!? Al' o tom potlje.

I iza drugog rata, koji će mlađi zapamtiti po "bratstvu i jedinstvu" koje pada na glavu Gospićanima. To mu dođe nešto kao vatrena ljubav. I od vatrene ljubavi Gospić je dobiva dnevno počam od 30. kolovoza nekoliko stotina granata iz bratski sela u blizini Gospića. Primirice, iz Divosela što se nisam nada. Mislije sam, ti ljudi imaju velike pemzije i druga beriva. Nisu benasti da to dovedu u pitanje. Priračuna sam se. Oni su ovako kontali: Tri dana fertutme i sve je naše. Šipak! I uni su se priračunali. Sad prežaju kako bi se vrnuli i dobili oprost.

Derali su po Gospiću iz Novog

Ličkog Osika. Uni ga zovu Teslin grad. Zamisli sprdnje. Mogli su birati između Smiljančanina Nikole Tesle i gračačkog Jove Čaruge (sigurno znate da je to najveći razbojnik kojeg su iznidrili naši "narodi i narodnosti"). Opiidilili su se za Čarugu. E, pa što su odabrali sada imaju. Pržili su po Gospiću iz MOL-a (to je ona tvornica, ona bezdana jama za

prof. Grga Rupčić

koju se govorilo: Kada MOL kine, Gospić dobije upalu pluća. Tukli su i iz Barleta, Metka, Počitelja ... se bratstvo i jedinstvo do neslućenih razmira. I sad nam je Gospić razoren kaj nikada u svom ne više 300 godišnjem postojanju (vidije sam u "Danici" da je star preko 400 godina).

E, vidi se da starim pa se udaljvam od teme. Počeje sam o novinama. Daklem, imaj Gospić

"Ličke novine" od 53. godine. U njima san ima stalnu kako ono danas vele – kolumnu. Pisa san o svemu i svačemu. Najviše o onom što je tištilo malog čovjeka. Vlastima nije uvijek bilo pravo. Poručivali su mi i zvali u Komitet, svičovali me da ne zabadam svoj nos di nemoram.

To mi je prikričavala i ono moje nešto ženetine. Manda. Kaže, ne zabadaj tamo di netriba. A ja njoj: Kad ne mogu tamo di triba! A ona će meni: Ne mislim ja na benavije koje i ti. A ja njoj: Kako ti znaš da ja mislim na benavije? Ona meni: Kunda te ne znam, samo laprdaš jezičinom, a uveče tražiš da ti kuk grijem. Mora san prekinut. Vidije san da je to prazan od.

Uglavnom, novine su se potlje prozvale "Lički vjesnik", ali mene su otpisali. Evo, od neki dan imamo "Vilu Velebita". List mi se sviđa. Do sada me niko nije zva na suradnju. Ako će ako neće, mislim u sebi. Ja ću u "Novi list". Zavolije san ga ovog rata i ove zime. Zavolije sam ga zbog oni' lipi' momaka iz Crikvenice, Novog, Rijeke ... Dragi' naši momaka. Moja ije Manda vaik nudila varenikom, sirom, kavom. Veli da joj je svaki od nji' kaj da ga je sama rodila. "Kako lipo meko divane: kaneta, jaketa, špageta, pašteta, španjuleta, škaroful, šćapić, vrapčić ..., a ne kaj ove naše palavorde: "jen ... mrku neđelju". Ovo san ja doda da Mandu razljutim, jer se naroguši ka pas na ružnu rič i psovku.

Eto, toliko zasad. Ajmo reć do petka, pa ćemo kod Marke: ist, pić i pivat. Da ste mi debeli.

SVJEŽE USTAŠE NA PARTIZANSKI NAČIN (2)

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni! Izvolite sjeti g. Kameni.

A: Hvala g. Antica.

B: Gospodo! Nastavljamo sjednicu Glavnog Stana Nove Ustaške Stranke. Pred nama je, kao što sam već rekao, načelno pitanje. Možemo li dati izbornu potporu predsjedničkim kandidatima koji su se dosad predstavljali kao partizani, dotično kao antifašisti.

Dvorana: Ne želimo imati posla s njima! Gadovi jedni!

B: Molim Vas za malo strpljivosti, ako već ni za što drugo, a ono dobro je malo informirati se. Izvolite g. Bandiću.

Milan Bandić: Hvaljen Isus i Marija. Gospodo na sve strane leže novci, a do njih se ne može bez položaja.

Pojedinačni glas iz dvorane: Dosta! Ne želimo to više slušati!

Milan Bandić: Ne mogu se požaliti na gradonačelničku funkciju. Tu je Darko Turopoljac. Kaplje, ako već ne curi.

Dvorana: Ha, ha, ha! Znamo mi to jako dobro!

Milan Bandić: Dakle, dobro je. Snalazim se. Tu i tamo, ali što je to prema g. Stjepanu Mešiću. On samo za svoj ured potroši godišnje po sto milijuna, a da se i ne računa putovanje u Tadžikistan.

Dvorana: Našao si pravog! Dosta. Hrvatska, Hrvatska, Hrvatska.

Milan Bandić: Gospodo, znam

Vašu snagu. Nije malo 3 milijuna ustaša, koliko Vas, prema istraživanju Damira Kajina, ima u svijetu. Izaberete li me za predsjednika Republike Hrvatske omogućit ću vam odlazak iz Hrvatske kud god hoćete. Ne ćete morati, kao da ste u zatvoru, živjeti ovdje u našoj Croatiji, ali ćete moći ponijeti njenu sliku. Pomoći ću Vam nastaniti se bilo gdje. Zauvijek.

Dvorana: Prekini!

Moja potpora ide Milanu Bandiću

Milan Bandić: Za uzvrat očekujemo od vas da ćete svoj novac držati u našim bankama, pardon u hrvatskim bankama.

B: Molim Vas g. Bandiću budite konkretni. Hoćete li pokrenuti lustraciju pripadnika komunističkih tajnih službi, prvenstveno udbaša?

Milan Bandić: Svakako. Pružim ćemo priliku svakom pripadniku komunističkih tajnih službi, posebno svakom udbašu, da pristupi svojoj samolustraciji. Dakako, mi smo demokratska zemlja, svatko može iskoristiti svoja zakonska prava, ali ne mora. Tako će biti i s lustracijom.

B: G. Bandiću što ćete poduzeti u svezi s opljačkanom društvenom imovinom?

Milan Bandić: Svijest naših ljudi je velika. Uzdamo se u njih. Na svim trgovima u hrvatskim gradovima postaviti ćemo crne kutije u koje će svatko moći, ako želi, položiti opljačkanu imovinu. Onoliko koliko to smatra potrebitim. Neka ne zna desnica što radi lijeva.

B: Također g. Bandiću, predviđate li neke aktivnosti u cilju poboljšanja životnih uvjeta hrvatskih branitelja?

Milan Bandić: Nego što! Odmah. Svima ćemo omogućiti besplatno disanje, istina prilagođeno mjesnim uvjetima. Onako kako su naučili. Onima u planinama osigurati ćemo svjež planinski zrak, onima u nizinama topao nizinski. Svi će dobiti pravo otvoriti prozor kad to zažele.

B: Dajem stanku od pola sata.

A: Brzo ću se vratiti g. Ustrajniću. Idem do uredništva.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanjski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Šnite od ananasa

Sastojine za biskvit:

5 jaja, 5 žlica šećera,
2 žlice ulja, 1/2 praška za pecivo i
5 žlica brašna.

Sastojine za kremu:

20 dag bijele čokolade,
4 žumanjka, 3 žlice šećera,
0,5 l slatkog vrhnja za šlag i
1 konzerva ananasa u kolutićima.

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada:

Izrada biskvita: Od 5 bjelanjaka izlupati čvrsti snijeg.

Mikserom izmiješati 5 žumanjaka, 5 žlica šećera, 2 žlice ulja i 1/2 praška za pecivo. Dodati 5 žlica brašna. Na kraju umiješati snijeg od bjelanjaka.

Smjesu istresti u pomašćenu i pobrašnjenu tepsiju i peći 20-25 minuta na 200°C, dok ne bude zlatno žute boje.

Po pečenom biskvitu prelići sok od ananasa iz konzerve. Kolute ananasa presjeći napola i slagati u 2 reda na biskvit.

Izrada kreme: Izmiješati 4 žumanjka i 3 žlice šećera, na to usuti 0,5 l vrhnja za šlag i 20 dag iskidane bijele čokolade. Kuhati na laganoj vatri uz stalno miješanje, dok se ne zgusne.

Kremu prelići preko biskvita i ananasa. Ostaviti da se ohladi.

Rezati šnite veličine pola koluta ananasa i na njih staviti šlag.

Dobar tek!

Napomena: Kolač je najbolje napraviti dan ranije.

UDRUGA LIČANA ŽUPE BORIČEVAC

Predsjednica Udruge Jadranka Matašin
M., Jurić Zagorke 8, 43000 Bjelovar
Telef. 00385/ 43/ 231-581; 098/1650463
E-mail jadranka.matašin@gmail.com

U Bjelovaru, 7. kolovoza 2009.

Predmet: Poziv za misno slavlje
13. rujna 2009. u Boričevcu i
poziv za odaziv na obnovu
gruntovnih knjiga

Poštovani, članovi Udruge Ličana župe Boričevac i svi Boričevljani u privitku Vam dostavljam Zapisnik sa radnog sastanka u Ministarstvu pravosuđa od 13. srpnja 2009. godine, kojim je definiran način obnove gruntovnih knjiga Boričevca, kao i poziv za misno slavlje, koje će se ove godine održati **13. rujna (nedjelja) 2009. godine u Boričevcu** u 11 sati.

Kao što je vidljivo iz Zapisnika, Udruga je svim mogućim načinima pokušala doći do rješenja u predmetu obnove gruntovnih knjiga. Najkraći mogući način je upravo prikazan u točkama 1.-4. Zapisnika. Kontaktirano je sa domicilnim geodetskim uredom i pribavljena je ponuda Ivana Bilića, geodetski ured Gračac, mob. 098/272569, za geodetsko snimanje kućnih mjesta i svih ostalih parcela koje će se raskrčiti i pripremiti za geodetsko snimanje i postavljanje zahtjeva za

otvaranje pojedinačne zemljišnoknjižne ispravne postupke. Za taj dio predmeta koji će se voditi pri Općinskim sudom Gospić, predlažemo odvjetnički ured iz Zagreba, g. Stjepan Bičan 01/4843204. To je prvobitna preporuka g. Josipa Babića, prethodnog predsjednika Udruge, koji je kontaktirao s navedenom gospodom, a surađivali su i u ove dvije godine mojeg mandata izuzetno korektno. Vi slobodno odaberite geodetski ured, kao i odvj-

etnički koji želite. Ovo je samo preporuka radi dobre dosadašnje suradnje, ali i ponuđene najniže moguće cijene geodetske i odvjetničke usluge u Vašem postupku dokazivanja vlasništva i uspostavljanja zemljišnih knjiga, Vas koji ste nasljednici i koji ste zainteresirani za predmet obnove Boričevca. Nažalost, kako smo mi zainteresirana stranka u postupku, nismo uspjeli dio geodetskih usluga ostvariti na državni teret, ali još uvijek pokušavamo uključiti i državni sustav, kako bi smanjili troškove koje će imati zainteresirani u postupku dokazivanja vlasništva i uspostave gruntovnih knjiga.

Posebno naglašavam da će se misno slavlje proslave Male Gospe u Boričevcu održati ove godine 13. rujna 2009. u 11 sati, a predvodit će ga biskup Mile Bogović. Molim Vas i posebno naglašavam da ako osobno ne možete nazočiti hodočašću i misnom slavlju, svakako preporučite svojim ostalim članovima obitelji ili Boričevljanima za koje znadete da nisu članovi Udruge, pa ne će dobiti ove obavijesti, jer će misno slavlje te nedjelje biti prenošeno na Hrvatskoj televiziji drugi program u 11 sati. S obzirom na misno slavlje koje će voditi biskup Mile Bogović, na kojem će biti i podijeljeni sakramenti prve pričesti i svete potvrde, a televizijskim prijenosom mise, slike će obići ne samo Hrvatsku, nego i puno šire, još jednom Vas molim na što veći odaziv. Vašom nazočnošću i Vaših bližnjih, pokazat ćemo da želimo Boričevac danas i da župa Boričevac ima svoju budućnost u svom prostoru i vremenu, jer Boričevac je s Vama i svim Vašim patnjama prognanih i obespravljenih to zaslužio. Hvala na razumijevanju i dosadašnjoj suradnji.

S poštovanjem,

PREDSJEDNICA UDRUGE
Jadranka Matašin

jadranka.matašin@gmail.com

Napomena:

Bit će organiziran autobusni prijevoz iz Bjelovara i Zagreba za Boričevac. Iz Zagreba polazak u nedjelju u 4:15 ispred Zagrebačkog velesajma.

Broj mjesta ograničen, predrezervacije se primaju na adresi

jadranka.matašin@gmail.com

OBAVIJEST

PREDSTAVLJANJE KNJIGE MARKA FRANČIŠKOVIĆA I MISA ZA BLAŽA KRALJEVIĆA

Šime Tolić, Stuttgart

Nakon što smo imali čast ugostiti predsjednika A-HSP-a Dražena Klemince i pisca Emil Čića, sa ponosom javljamo da nam dolazi i Marko Frančškić na predstavljanje knjige "Hrvatska knjiga opstanka" koja će se održati 20. rujna 2009. u prostorijama "HKM" Sindelfingen, Bleichmühle Str. 11, s početkom u 14.30 sati.

Istog dana u Sindelfingenu će se u crkvi sv. Trojstva u 13.00 sati održati misa za Blaža Kraljevića i bojovnike HOS-a. Za misu je zamolio dopredsjednik njemačkog A-HSP-a David Jambrak fra Marinka Vukmana koji nam je to odobrio i još nam prepustio prostorije za predstavljanje knjige, zato mu ne možemo dovoljno zahvaliti, pogotovo kada nam fra Nediljko Brečić već treći put nije htio dati prostorije "HKM"-a u Stuttgartu, iako je u međuvremenu tamo ugostio HDZ i Miroslava Tuđmana.

Promocija knjige

"Hrvatska knjiga opstanka"
autora Marka Frančškića

20. 09. 2009
u prostorijama

"HKM" Sindelfingen
Bleichmühle Str. 11
početak u 14.30 sati.

Organizator
A-HSP
Njemačka

Frančškić u suočenju s konkretnim Zlom koje napada Hrvatsku postaje svjestan da nas samo molitva može spasiti, ujedinjena s prihvaćanjem križa, s radom, i hrabrim opiranjem globalističkom Zlu. Ne treba se plašiti boriti za Istinu, jer «rako si uz Boga ne možeš ostati sam».

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković